

www.burmeseclassic.com

BURMESE
CLASSIC
.COM

မင်းမြတ်သူရ

သေမင်းဖြူ

၂၈၆

www.burmeseclassic.com

ဒီတစ်ခဏအရေးသုံးပါး

ပြည်တောင်ရပ်မြို့ကွဲရေး

ရိုးအရေး

တိုင်းရင်းသားစည်းရုံးညီညွတ်မှုပြုကွဲရေး

ရိုးအရေး

အချစ်အရာသာတောတည်တံ့ခိုင်မြဲရေး

ရိုးအရေး

ပြည်သူ့သဘောထား

- ပြည်ပထားကိုး ပုလိန်မိုး အဆိုပြုငြိမ်းချမ်းရေးအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်အေးချမ်းရေးနှင့် နိုင်ငံတော်တိုးတက်ရေးကို ခန့်ခွင့်ယှက်ဖျက်ဆီးသူများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- နိုင်ငံတော်အပြည်တွင်းရေးကို ဝင်ရောက်ဖွက်ဖက်ခန့်ခွင့်ယှက်သော ပြည်ပနိုင်ငံများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ပြည်တွင်းပြည်ပ အဖျက်သမားများအား ဘုံရန်သူအဖြစ် သတ်မှတ်ချေမှုန်းကြ။

နိုင်ငံရေးတည်ချက်(၄)ရပ်

- နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်ရေး၊ ရပ်ရွာအေးချမ်းသာယာရေးနှင့် တရားဥပဒေစိုးမိုးရေးအား ပြန်လည်ဆောင်ရွက်ရန် တောင်းဆို။
- နိုင်ငံသားပြုခံရသူများအား ခြိမ်းခြောက်မှုများမှ ကယ်ချယ်ရန် တောင်းဆို။
- နိုင်ငံသားပြုခံရသူများအား ခြိမ်းခြောက်မှုများမှ ကယ်ချယ်ရန် တောင်းဆို။
- နိုင်ငံသားပြုခံရသူများအား ခြိမ်းခြောက်မှုများမှ ကယ်ချယ်ရန် တောင်းဆို။

ဗမာ့ရေးတည်ချက်(၄)ရပ်

- ဗမာ့နိုင်ငံရေးအခြေခံ အခြေခံဗမာ့ရေးတော်များကို လည်း ဘက်စုံဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး။
- ဗမာ့နိုင်ငံရေးအခြေခံ အခြေခံဗမာ့ရေးတော်များကို လည်း ဘက်စုံဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး။
- ပြည်တွင်းပြည်ပမှ အတတ်ပညာနှင့် အရင်းအနှီးများစိတ်မဝင်စား ဗမာ့ရေးအား တည်ဆောက်ရေး။
- နိုင်ငံတော်ဗမာ့ရေးတော်များကို ဖန်တီးနိုင်မှုအား သည်း နိုင်ငံတော်နှင့် တိုင်းရင်းသား ပြည်သူတို့၏ လက်ဝယ်တွင်ပို့ရေး။

ကျွန်ုပ်တို့တည်ချက်(၄)ရပ်

- ထပ်မံဗမာ့လူ့အဖွဲ့အစည်းတော်နှင့် အကျင့်စာရိတ္တပြင်ပာအရေး။
- အမျိုးသမီး၊ တတိယတန်းမြင့်ပာအရေးနှင့် ယဉ်ကျေးမှု အမွေအနှစ်များ၊ အမျိုးသားရေး ထက္ကတားများ မပျက်စီးတော့အောင် ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရေး။
- မျိုးချစ်စိတ်ဓာတ်နှင့် သာသနာတော်ပြုရေး။
- ထပ်မံဗမာ့လူ့အဖွဲ့အစည်းတော်နှင့် အကျင့်စာရိတ္တပြင်ပာအရေး။

ကျွန်ုပ်တို့၏မိခင်သည် ပင်လယ်ဆိပ်ကမ်း ချွဲလေးတစ်မြို့၌

ထမင်းဆိုင်ဖွင့်၍ အသက်မွေးဝမ်းကျောင်း ပြုနေလေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် မိခင်နှင့်အတူ ထမင်းဆိုင်လေးကို ကူညီ

ရောင်းချပေးလေ၏။

မိခင်သည် ထမင်းဆိုင်လေးကို ထူးထူးဆန်းဆန်းစိတ်ကူးဖြင့်

ပင်လယ်ဓားပြဟု အခည်ပေးခဲ့လေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် ပင်လယ်ဓားပြထမင်းဆိုင်လေးမှ ရရှိသောဝင်ငွေ

နှင့်ပင် ကျောင်းတက်ရလေ၏။

ကျွန်ုပ်၏ကျောင်းသည် ဆိပ်ကမ်းမြို့လေး၌ ယိုးဒယား
ကျောင်းဟု အမည်တွင်သော ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်းပင်ဖြစ်၏။

ကျွန်ုပ်တို့ကျောင်း၌ တစ်မြို့လုံးရှိ လူငယ်တိုင်းလိုလို စာပေ
သင်ကြားကြ၏။

ယိုးဒယားကျောင်းရှိ ဆရာတော်ကြီးသည် အလွန်စည်းကမ်း
ကောင်းပြီး ကျန်သော ဘုန်းတော်ကြီးများမှာလည်း စာပေ
အသင်အပြ အလွန်ကောင်းလေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် ကျောင်းအားရက်တိုင်း မိခင်၏ ပင်လယ်စားပြု
ကျွန်ုပ်ထမင်းဆိုင်လေးကို ကူညီရောင်းချပေး၏။

ကျွန်ုပ်တို့ ထမင်းဆိုင်လေးသည် တောင်ကုန်းထက်၌
ရှိသဖြင့် ပင်လယ်ပြင်ကို လှမ်းမျှော်ကြည့်ရှုနိုင်၏။

ထို့ကြောင့် ပင်လယ်ပြင်သို့ ဝင်လာသမျှ သင်္ဘောအားလုံးကို
ကျွန်ုပ်တို့အရင်ဆုံး တွေ့မြင်ရ၏။

ကျွန်ုပ်တို့ ထမင်းဆိုင်လေးသို့ ပင်လယ်ပြင် ငါးဖမ်းသင်္ဘော
များမှ တံငါသည်များ၊ သင်္ဘောသားများ လာရောက်စားသောက်

ကြ၏။

ရံဖန်ရံခါ ပင်လယ်စားပြုများပင် ဆိုင်သို့ဝင်ထွက်သွားလာ

ကြ၏။

ကျွန်ုပ်တို့ ဆိုင်၏အပေါ်ထပ်၌ လာရောက်စားသောက်သူများ
တည်းခိုနိုင်ရန် အခန်းငယ်လေးများ ထားရှိသဖြင့် လူအများက
တည်းခို အိမ်ဟုလည်း ခေါ်ကြ၏။

ဆိုင်သို့ လာရောက်စားသောက်သူများသည် ညဉ့်နက်သည်
အထိ ဖဲရိုက်ခြင်း၊ အရက်သောက်ခြင်း တို့ကိုပြုလုပ်ကာ ဆိပ်ကမ်း
သို့မပြန်တော့ဘဲ ဆိုင်အပေါ်ထပ်သို့ တက်၍ အိပ်စက်ကြ၏။

ကျွန်ုပ်၏မိခင်သည် ဟင်းချက်လက်ရာ အလွန်ကောင်းပြီး
လူမှုဆက်ဆံရေး ကောင်းမွန်သူဖြစ်သဖြင့် ညစဉ် လာရောက်
တည်းခိုသူများနှင့် စည်ကားနေလေ့ရှိ၏။

သင်္ဘောသားများသည် မိခင်ကို ချစ်ကြောက်ရိုသေကြပြီး
သူတို့ အားလုံးက “မမကြည်” ဟု တညီတညွတ်တည်း ခေါ်ဆို
ကြ၏။

ကျွန်ုပ်တို့ဆိုင်၌ မိခင်အား ကူညီချက်ပြုတ်ရန်နှင့် စားပွဲထိုး
အဖြစ်လုပ်ကိုင်ရန် ဖိုးတုတ်ဆိုသော အညာသားတစ်ဦးကို ခေါ်
ထား၏။

အညာသားဖိုးတုတ်သည် လွန်စွာအကြောင်ကြောင်နိုင်သော်
လည်း လွန်စွာ ဖင်ပေါ့သူဖြစ်၏။

ကျွန်ုပ်တို့ဆိုင်၌ လူကျသောအချိန်များ၌ ကျွန်ုပ်နှင့်မိခင်သည်
အညာသားဖိုးတုတ်ကို ကူညီ၍ စားပွဲထိုးပေးရလေ၏။

သင်္ဘောသားများသည် မိခင်ကိုယ်တိုင် စားပွဲထိုးပေးသော်
လည်း ထိကပါး ရိုကပါး မလုပ်ဝံ့ချေ။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် မိခင်နှင့် ရင်းနှီးခင်မင်သူများသည်
ပင်လယ်စားပြုများ ဖြစ်သောကြောင့်ပင်။

တစ်နေ့သောညနေခင်း၌ ကျွန်ုပ်တို့ ထမင်းဆိုင်သို့ လွန်စွာ
ဟောင်းနွမ်းသော ကုတ်အင်္ကျီကြီးကို ဖိုးရိုးဖားလျှား ဝတ်ဆင်ထား
သော မျက်စိတစ်ဖက်လပ် အဘိုးကြီးတစ်ဦး ရောက်ရှိလာပြီး ဆိုင်၏
ဆိုင်းဘုတ်ကို မော့ကြည့်ကာ

“ဆိုင်နာမည်က ပင်လယ်စားပြုတဲ့ အတိတ်နိမိတ် မကောင်း
လိုက်တာ၊ ပင်လယ်စားပြု မကောင်းဘူး၊ သိပ်ဆိုးတယ်၊ သိပ်ရက်
စက်တယ်၊ ဒီနာမည်မျိုး မမှည့်သင့်ဘူး”

ဟု ရေရှည်လေ၏။ ပြီးနောက် မျက်စိတစ်ဖက်လပ် အဘိုး

၀ မင်မြတ်သူရ

ကြီးသည် ကျောပေါ်၌ သိုင်းလွယ်ထားသော သားရေအိတ်ကြီးကို မြေပေါ်သို့ ဗုန်းခနဲချ၍ တောင်ကုန်းထက်မှ ပင်လယ်ပြင်သို့ လှမ်းမျှော်ကြည့်ကာ

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ဒီနေရာက လှမ်းမျှော်ကြည့်ရင် ပင်လယ်ပြင်ကို စီးမြင်ရတယ်၊ ဆိပ်ကမ်းတစ်ခုလုံးမှာ ဘယ်သင်္ဘောဝင်လဲ ငါအကုန် သိတယ်၊ ဒီလိုဆိုတော့လဲ ပင်လယ်စားပြက မဆိုးပါလား၊ မချစ်သော်လည်း အောင့်ကာနမ်းရတော့မှာပဲ”

ဟု တစ်ကိုယ်တည်း ရေရွတ်ကာ သားရေအိတ်ကြီးကို တရွတ်တိုက်ဆွဲ၍ ဆိုင်ထဲသို့ ဝင်လာလေ၏။

ဆိုင်ထဲသို့ ရောက်သောအခါ ကျွန်ုပ်၏မိခင် ခရီးဦးကြိုဆို၍

“ထိုင်ပါရှင်၊ အေးအေးဆေးဆေး နားခိုလို့ရမဲ့ အိပ်ခန်းတွေ လဲရှိပါတယ်၊ အပေါ်ထပ်မှာပါ”

ဟုဆိုလိုက်ရာ မျက်စိတစ်ဖက်လပ် အတိုးအိုက မျက်လုံးများ စင်း၍ မိခင်ကို ကြည့်ကာ

“ကျုပ် ဒီမှာအိပ်မယ်၊ စားမယ်၊ အရက်လဲသောက်မယ်၊

ဝေတနာစာပေ

တစ်ရက်တည်းမဟုတ်ဘူးနော်၊ တစ်လလောက်နေမှာ”

ဟုပြောလေ၏။ မိခင်က ဝမ်းသာလှိုက်လှဲသောအမူအရာဖြင့်

“ကြိုဆိုပါတယ်ရှင်၊ တစ်လလုံးနေမယ်ဆိုရင်တော့ ပင်လယ်

ကို မြင်ရတဲ့ အကောင်းဆုံးအခန်းမှာ ပြင်ဆင်ပေးပါမယ်”

ဟုပြောလေရာ မျက်စိတစ်ဖက်လပ်အတိုးအိုက

“ဒီတည်းခိုအိမ်မှာ လူတော်တော်စည်သလား”

ဟုမေးမြန်းလေ၏။

မိခင်က ခေါင်းညိတ်၍

“စည်ပါတယ်ရှင်၊ ကျွန်မတို့ တည်းခိုအိမ်မှာ စည်သည်ပြတ်

တယ်လို့ မရှိပါဘူး၊ ဆရာကြီး ညရောက်ရင် မြင်ရမှာပါ၊ သင်္ဘော

သားတွေ အများကြီး ပျော်လို့ပါးလို့၊ သောက်လို့စားလို့”

ဟုဆိုလိုက်ရာ ပင်လယ်ပျော်အတိုးကြီးသည် မျက်နှာရှုံ့မဲ့

သွားပြီး

“ပျော်လို့ပါးလို့ သောက်လို့စားလို့ ဟုတ်သလား၊ ကျုပ် ဆူဆူညည်အသံတွေ မကြားချင်ဘူး၊ နားအေးပါးအေးပဲ နေ

ဝေတနာစာပေ

ချင်တယ်”

ဟုပြောလေ၏။ မိခင်သည် မသိမသာ သက်ပြင်းချ၍

“ပင်လယ်ကို မြင်ရတဲ့အခန်းက ထောင့်ဘက်ဆုံးကျလို့လူ
ရှင်းပါတယ်၊ တစ်ယောက်တည်း အထီးကျန်နေလို့လဲ ရပါတယ်”

ဟု ကမန်းကတန်းပြောဆိုလေ၏။ မိခင်သည် မျက်စိ
တစ်ဖက်လပ် အဘိုးအိုကို ကြည့်၍

“ဆရာကြီး နာမည် ဘယ်လိုပေးလဲ”

ဟုမေးမြန်းလေရာ အဘိုးအိုက မိခင်ကို မနှစ်မြို့ဟန်ဖြင့်
ကြည့်၍

“နာမည်က ပညတ်တစ်ခုပါ၊ မင်းငါ့ကို မောင်နီလို့မှတ်
လိုက်ရင်လဲ ငါဆိုတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်က မောင်နီဖြစ်မသွားဘူး၊ ငါက ငါ့ပဲ၊
ငါ့ကို မာလိန်မှူးကြီးလို့ ခေါ်ချင်ခေါ်လို့ရတယ်၊ ပင်လယ်ဆိုတာ
ငါ့ရဲ့ ထာဝရအိမ်ပဲ”

ဟု အဓိပ္ပာယ်လေးနက်ဟန်ဖြင့် ပြောဆိုလိုက်ပြီး အနီး၌
ငေးကြည့်နေသော ကျွန်ုပ်တက်သို့လှည့်ကာ

“ဟောဒီက ငါ့ရဲ့သားရေအိတ်ကို ငါနေရမှဲအခန်းကို သယ်
သွားပေတော့”

ဟု ခိုင်းစေလေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် မျက်စိတစ်ဖက်လပ်
အဘိုးကြီး၏ သားရေအိတ်ကြီးကို မနိုင့်တနိုင်ထမ်း၍ အိမ်ပေါ်ထပ်
အိပ်ခန်းသို့ သယ်ဆောင်သွားလေ၏။

အဘိုးအိမ်၏ သားရေအိတ်ကြီးက လေးလံလှ၏။ အလွှဲ
မည်သည့်အရာများ ရှိသနည်း။ ရွှေဒင်္ဂါးတွေလား၊ ပုလဲတွေလားဟု
အူကြောင်ကြောင် တွေးနေမိ၏။

ထိုနေ့တစ်နေ့လုံး မျက်စိတစ်ဖက်လပ် အဘိုးကြီးသည်
ဆောက်ထပ်သို့မဆင်းတော့ဘဲ အစားအစာနှင့် အရက်ကို အိပ်ခန်း
ထဲသို့ ပို့ဆောင်ပေးရ၏။

အဘိုးအိုသည် လူရှင်းသော အချိန်၌ အိပ်ခန်းထဲမှ ထွက်ပြီး
ဝရံတာဆီမှ ပင်လယ်ပြင်သို့ ငေးကြည့်နေတတ်၏။

အဘိုးအိုသည် တစ်ခါတစ်ရံ တစ်လုံးထိုးမှန်ဘီလူးဖြင့်
ပင်လယ်ပြင်သို့ လှမ်းမျှော်ကြည့်နေ၏။

သူသည် ပင်လယ်ပြင်မှ လာမည့်အန္တရာယ်တစ်ခုကိုကြောက်
ရွံ့နေပုံရ၏။

ရက်အနည်းငယ်ကြာသောအခါ အဘိုးအိုသည် ဝရန်တာသို့
ထွက်ပြီး ထင်းခြမ်းများ ခွဲခြမ်းနေသော ကျွန်ုပ်ကို လက်ယပ်ခေါ်၏
ကျွန်ုပ် အပေါ်ထပ်သို့ရောက်သောအခါ မျက်စိတစ်ဖက်လပ်
အဘိုးအိုက

“မင်းကို အရေးကြီးတာတစ်ခု မှာချင်တယ်၊ ဒီဆိုင်ကို
လူစိမ်းသင်္ဘောသားတွေ ရောက်လာရင် ငါ့ကို အမြန်ဆုံးအသိပေး
စမ်းပါ၊ ဒီလိုစောင့်ကြည့်ပေးတဲ့အတွက် မင်းကို နေ့စဉ် ပိုက်ဆံတစ်မူး
ပေးမယ်”

ဟုပြောလိုက်ရာ ကျွန်ုပ်သည် မာလိန်မှူးကြီး၏ ရက်ရောလှ
သောစေတနာအတွက် အလွန်သဘောကျသွားပြီး

“မာလိန်မှူးကြီး တကယ်ပြောတာလား၊ နေ့စဉ် ပိုက်ဆံ
တစ်မူး တကယ်ပေးမှာလား”

ဟုမေးမြန်းလေ၏။ ထိုအခါ မာလိန်မှူးအဘိုးကြီးက ကျွန်ုပ်

————— **ဝေတနာတပေ** —————

ကို မကျေနပ်ဟန်ဖြင့် ကြည့်၍

“မင်းဟာ လူငယ်သလောက် ပိုက်ဆံအတော်မက်တဲ့ကောင်
ပဲ၊ ဒီဆိုင်ကို လူစိမ်းသင်္ဘောသားတွေ ရောက်လာရင် ငါ့အတွက်
သေရေးရှင်ရေးတမျှ အရေးကြီးတယ်၊ မင်းပေါ့ပေါ့တန်တန် လုပ်လို့
မရဘူး၊ မသင်္ကာစရာ လူစိမ်းတွေတွေ့ရင် ငါ့ကို အမြန်ဆုံး
အကြောင်းကြားပါ”

ဟုပြောလေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် မာလိန်မှူးကြီးကိုကြည့်၍
“မာလိန်မှူးကြီးက ဘာဖြစ်လို့ လူစိမ်းသင်္ဘောသားတွေကို
ကြောက်နေတာလဲ”

ဟုမေးမြန်းလိုက်လေ၏။
ထိုအခါ မာလိန်မှူးကြီးက ကျွန်ုပ်ကို ဒေါသတကြီးကြည့်၍
“ဒါ ငါ့ကိစ္စပါ၊ မင်းနဲ့ မဆိုင်တဲ့ကိစ္စကို မမေးစမ်းပါနဲ့၊
ဒီကိစ္စကို နှုတ်လုပ်ပါစေနော်၊ လူတကာ လျှောက်ပြောလိုကတော့
ငါ့အကြောင်းအသိပဲ”

ဟုပြောလိုက်ရာ ကျွန်ုပ်သည် မာလိန်မှူးအဘိုးကြီး အနီးမှ

————— **ဝေတနာတပေ** —————

အမြန်ဆုံး ပြန်ထွက်ခဲ့လေ၏။

မာလိန်မှူးကြီး၏ အမှုအရာသည် တစ်စုံတစ်ရာကို ကြောက်ရွံ့နေဟန်ရှိပြီး ပင်လယ်ပြင်မှ မမြင်ရသော အန္တရာယ်တစ်ရပ်ကို ကြုံတွေ့လိမ့်မည်ဟု ယူဆထားပုံရ၏။

တစ်ခါက အညာသား ဖိုးတုတ်သည် မာလိန်မှူးကြီး၏ အိပ်ခန်းသို့ ထမင်းသွားပို့ရာမှ ဆူပူကြိမ်းမောင်းသံများကို ကြားရပြီး ဖိုးတုတ် မျက်စိပျက် မျက်နှာပျက်ဖြင့် ပြန်ဆင်းလာပြီး

“အဘိုးကြီးက စိတ်မမှန်တော့ဘူးကွ၊ မင်းတို့ဆိုင်က ထမင်းဟင်းတွေ သိပ်ညှိတယ်၊ အရက်လဲ မကောင်းဘူး၊ ညဆိုရင်လဲ အောက် တန်းစားတွေ လာအိပ်လို့ သိပ်နားငြီးတယ်လို့ပြောတယ်၊ နေ့လယ်စာကို ဝက်သားဟင်း စားချင်တယ်ဆိုလို့ သွားပို့ပေးတယ်၊ ဝက်သားရောက်တော့ ကြက်သားလို့ပြောတယ်၊ ကြက်သားပို့ပြန်တော့ မစားချင်တော့ဘူး၊ အမဲသားစားချင်တယ်ပြောတယ်၊ ငါတို့ဆီမှာ အမဲသား မှ မရတာပဲ၊ နောက်ဆိုရင် ဒီအဘိုးကြီးဆီကို ငါမသွားရဲတော့ဘူး”

ဟုပြောဆိုလေ၏။ မာလိန်မှူးအဘိုးကြီးသည် နေ့စဉ် ရက်ဆက် စားသောက်စရိတ်များကို မပေးဘဲ အကြွေးမှတ်ထားရန် ပြောပြီးစားသောက်နေလေ၏။ ကျွန်ုပ်၏မိခင်သည် မာလိန်မှူးအဘိုးကြီးကို သနားသံသ့ဆိုကာ အကြွေးများကို မတောင်းသေးဘဲ သူ စားသောက်သမျှကို ကျွေးမွေးနေလေ၏။

မာလိန်မှူးအဘိုးကြီးသည် ကျွန်ုပ်တို့ဆိုင်၌ မည်သူနှင့်မျှ အပေါင်းအသင်းမလုပ်ဘဲ တစ်ကိုယ်တည်း အထီးကျန်စွာ နေထိုင်လေ၏။ အဘိုးကြီး၌ သားရေအိတ်ကြီးတစ်လုံးကို ပိုင်ဆိုင်၏။ သူသည် သားရေအိတ်ကြီးကို လွန်စွာတန်ဖိုး ထားဟန်ရှိပြီး အခန်းထဲရှိ ဗီရိထံသို့ထည့်ကာ ကြေးသော့ကြီးတစ်ချောင်းနှင့် ဓာတ်ထားလေ၏။

ထိုသော့ကြီးကို မာလိန်မှူးကြီး စိတ်တိုင်းကျ ဈေးမှဝယ်ယူထားခြင်းဖြစ်၏။ မာလိန်မှူးအဖိုးကြီးသည် ကျွန်ုပ်တို့ဆိုင်၏ ဝန်ထောက်တစ်လုံးထိုးမှန်ပြောင်းလေးနှင့် ပင်လယ်ပြင်ကို စောင့်ကြည့်နေတတ်၏။ နောက်ပိုင်း၌ ဆိုင်မှ လမ်းလျှောက်သွားပြီး

တောင်ကုန်းလေးပေါ်သို့ တက်ကာ မင်္ဂလာပြင်သို့ ကြည့်ရှု
လေ့ရှိ၏။

မာလိန်မှူးအဖိုးကြီးသည် ကျွန်ုပ်ကို နေ့စဉ် တီးတိုးမေးမြန်း
သည့်အခါတိုင်း

“လူစိမ်းတွေ သတိထားမိလား”

ဟဲ့ မေးမြန်းတတ်၏။ ကျွန်ုပ်က ခေါင်းခါပြသောအခါမှ
စိတ်သက်သာဟန်ဖြင့် အပေါ်ထပ်အိပ်ခန်းသို့တက်ပြီး အရက်သောက်
နေလေ၏။

မာလိန်မှူးအဖိုးကြီးသည် အရက်သောက်ရင်း သီချင်း
တစ်ပုဒ်ကို တီးတိုးသီဆိုတတ်၏။ ထိုသီချင်းမှာ

“မမြင်ရတဲ့မျက်လုံးတွေ...မကြားရတဲ့နားတွေ...
ပြန်လမ်းမရှိတဲ့ နေရာပေ... အဖိုးထိုက်တန်လွန်းတဲ့ ရတနာ
တွေ... ငါ့အတွက်ပေါ့လေ”

တစ်ညသည့် ကျွန်ုပ်တို့သားအမိနှင့် အညာသားဖိုးတုတ်သည်
ဆိုင်း၌ လူကျနေသဖြင့် မနားရအောင် ပြေးလွှားနေရလေ၏။
သင်္ဘောသားတစ်စုသည် ပင်လယ်ပြင် ဇွန်စားခန်းတစ်ခု အကြောင်း
ကို တစ်လှည့်စီ ပြောပြကြ၏။ တံငါသည် လူထွေးကြီး နှစ်ယောက်
ကလည်း လောင်းကြေးစားကြေး လက်မောင်းအားလုံးနေကြ၏။
လွန်စွာပိုလိုသော သင်္ဘောသားနှစ်ယောက်သည် အခန်း

ထောင့်ရှိ စားပွဲခုံပုလေးပေါ်တွင် တိုက်ငါးနှစ်ကောင်ကို ပုလင်းထဲ ထည့်၍ သူငါးနိုင်မည် ငါးငါးနိုင်မည်ဟု လောင်းကြေးထပ်နေကြသည်။

ကျွန်ုပ်၏ မိခင်သည် အခေါက်ကင်ပြားကြီးကို စားပွဲပေါ် တင်၍ တပွမ်းပွမ်းခုတ်နေလေ၏။ အညာသား ဖိုးတုတ်မှာလည်း ခေါက်ဆွဲကြော်များကို တစ်ပွဲပြီးတစ်ပွဲ လက်မလည်နိုင်အောင် ကြော်နေရ၏။

ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင်လည်း သမင်းပွဲ၊ ဟင်းပွဲများကို ပြင်ဆင်ရင်း ပြေးလွှားနေရ၏။

ထိုအခိုက်မှာပင် ညအချိန်အောက်သို့ ဆင်းလေ့မရှိသော မာလိန်မှူးကြီးသည် လှေခါးအတိုင်းအောက်သို့ ဆင်းလာရာ လှေကားဝတွင် ပိတ်ထိုင်နေသော တံငါသည်တစ်စုနှင့် ထိပ်တိုက် တိုးလေ၏။

တံငါသည်များသည် လှေခါးခန်း၌ရှိသော ဓာတ်စက်မှ မင်းသားကြီး ကိုးစိန်၏ ဓာတ်ထုပ်တစ်ခုကို စိတ်ဝင်တစား နား

ဝေတနာစာပေ

ထောင်နေလေ၏။

မာလိန်မှူးကြီးသည် လှေကားဝ၌ပိတ်၍ ဓာတ်ထုပ် နားထောင်နေသော တံငါသည်များကို မနှစ်မြို့ဟန်ဖြင့်ကြည့်၍

“ဟေ့ကောင်တွေ ဖယ်စမ်း”

ဟု ပြောလိုက်၏။ သို့သော် တံငါသည်များသည် ဓာတ်ထုပ်ကို စိတ်ဝင်စားနေသဖြင့် အဘိုးကြီး၏ စကားကို ကြားဟန်မရှိချေ။ မာလိန်မှူးကြီးက ဒေါသတကြီး ထပ်မံ၍ အော်လိုက်၏။ တံငါသည်များသည် ဓာတ်ထုပ်ကိုသာ စိတ်ဝင်စားနေ၏။

မာလိန်မှူးကြီးသည် နောက်ဆုံး၌ စိတ်မထိန်းနိုင်တော့ဘဲ တံငါသည်တစ်ဦး၏ ပခုံးကို ခြေဖြင့်တအား ကွင်းကန်လိုက်ရာ တံငါသည်သည် လှေခါးမှ လိမ့်ကျသွားလေ၏။

တံငါသည်များသည် မာလိန်မှူးကြီးကို မကျေမချမ်းဖြစ်သွားလေ၏။ အဘိုးကြီး၏ အကန်ခံလိုက်ရသော တံငါသည်သည် လူးလဲ ထ၍

“မျက်ကန်းကြီး ခင်ဗျားရိုင်းလှချည်လား”

ဝေတနာစာပေ

ဟု အော်ဟစ်ကာ မာလိန်မှူးကြီးကို တိုက်ခိုက်ရန် ရှေ့သို့ တိုးလာ၏။

ထိုအခါ မာလိန်မှူးကြီးသည် လွယ်အိတ်ထဲမှာ ပင်လယ် ဓားပြများကိုင်လေ့ရှိသော ဆင်စွယ်ရိုးတပ်သေနတ်ကို ဆတ်ခနဲ ဆွဲထုတ်၍ တံငါသည်၏ ရင်ဝကို သေနတ်ပြောင်းဖြင့် ထောက် လိုက်ပြီး

“မင်းပါးစပ်က မျက်ကန်းကြီးလို့ နောက်တစ်ခွန်းထွက်ရဲရင် ထွက်ကြည့်ဗန်း ငရဲပြည့်ရှိလိုက်မယ်”

ဟု ကြုံးဝါးလိုက်ရာ တံငါသည်များသည် အထိတ်တလန့် ဖြစ်ပြီး အဘိုးကြီးကို လမ်းဖယ်ပေးလိုက်ကြလေ၏။

ဆိုင်ထဲမှ လူများအားလုံးသည် မာလိန်မှူးကြီး၏ ရိုင်းပြမှုကို ဂရုစိုက်မိသွားလေ၏။ ကျွန်ုပ်၏ မိခင်သည် အခေါက်ကင်ကြီးကို တဒိုင်းဒိုင်း ခုတ်နေရာမှ သက်ပြင်းချလိုက်ပြီး

“မာလိန်မှူးကြီးတော့ ကြမ္မာငင်တော့မယ်”

ဟု တီးတိုးရေရွတ်လိုက်ရာ ကျွန်ုပ်က ငဲ့စောင်းကြည့်၍

“အမေ ဘာပြောတာလဲ”

ဟု မေးမြန်းလိုက်ရာ မိခင်က ခေါင်းခါယမ်း၍

“တစ်ချိန်ရောက်ရင် သားသိမှာပါ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အမေ အတွက် ကတော့ ငါ့သားအန္တရာယ်ကင်းဖို့ အရေးကြီးဆုံးပဲ”

ဟု ပြောလိုက်လေတော့၏။

နောက်တစ်နေ့သို့ ရောက်လျှင် မာလိန်မှူးကြီးသည် ကျွန်ုပ်ကို ခေါ်၍

“ညက ငါ့အိတ်ထဲက သေနတ်ထုတ်တာ မင်းမြင်လိုက် တယ် မဟုတ်လား”

ဟု မေးမြန်းလေရာ ကျွန်ုပ်က

“ဒီအရပ်မှာ သေနတ်ကိုင်တာ မထူးဆန်းပါဘူး၊ လူတော် တော်များများ သေနတ်ကိုင်တာ ကျွန်ုပ်မြင်ဖူးပါတယ်”

ဟု တီးတိုးပြောလိုက်လေ၏။ မာလိန်မှူး အဘိုးကြီးက

“မင်းကို အရေးကြီးတာ ပြောချင်လို့ကွ၊ ငါမင်းကို စောင့်ကြည့်ခိုင်းတဲ့ သင်္ဘောသား လူစီမံဆိုတာ တစ်ခေါင်းလုံး

ဆံပင်တွေ နီနေတဲ့ လူတစ်ယောက်ကို ပြောတာပါ။ ဆံပင်နီနဲ့ သင်္ဘောသားကိုမြင်ရင် ငါ့ကို အမြန်ဆုံးသတင်းပေးပါ။"

ဟု ပြောလေ၏။ မာလိန်မှူးအဘိုးကြီးသည် ဆံပင်နီနှင့် သင်္ဘောသားကို အထူးကြောက်ရွံ့ရ၏။

တစ်နေ့တွင် မာလိန်မှူးကြီးသည် နံနက်စာကိုပင် မစားသေးဘဲ တစ်လုံးထိုးမှန်ပြောင်းကို ချိုင်းကြားညှပ်၍ တောင်ကုန်းဆီသို့ ရောက်သွားလေ၏။

အဘိုးကြီးသည် တောင်ကုန်းထက်၌ လိုင်၍ တစ်လုံးထိုးမှန်ပြောင်းဖြင့် ပင်လယ်ပြင်ကို ကြည့်နေလေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် မာလိန်မှူးကြီး အခန်းဝရှိ ဝါးစားပွဲလေးပေါ်သို့ ထမင်းကြော်နှင့် ဆတ်သားခြောက်ဖုတ်ပန်းကန်ကို တင်ထားလိုက်၏။

ကျွန်ုပ်တို့ဆိုင်၌ မိခင်နှင့် အညာသား ဖိုးတုတ်မရှိဘဲ ကျွန်ုပ်တစ်ဦးတည်းရှိနေ၏။ ထိုအခိုက်မှာပင် ဆိုင်အတွင်းသို့ ရုပ်ရည်

ကြမ်းတမ်းသော မျက်နှာစိမ်း သင်္ဘောသားတစ်ယောက် ဝင်ရောက်လာပြီး

“ဟေ့ကောင်လေး အရက်တစ်လုံးပေးစမ်းပါ။ အမြည်းလဲလုပ်ပေး”

ဟု ပြောလေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် မာလိန်မှူးကြီး မှာထားသဖြင့် မျက်နှာစိမ်းသင်္ဘောသားကို စောင့်ကြည့်နေမိ၏။ သင်္ဘောသား၏ ဆံပင်အရောင်မှာ အနက်ရောင်ဖြစ်ပြီး မာလိန်မှူးကြီးပြောသော ဆံပင်အနီရောင် သင်္ဘောသားမဟုတ်ချေ။

ကျွန်ုပ်သည် အရက်တစ်လုံးကိုယူ၍ စားပွဲပေါ်သို့ ချပေးလိုက်သောအခါ မျက်နှာစိမ်းသင်္ဘောသားက အရက်ကို ဂွပ်ခနဲ မော့ချ၍

“ဒီဆိုင်မှာ ငါ့သူငယ်ချင်း ဘိုးထိန်ကြီးတည်းတယ် မဟုတ်လား”

ဟု မေးမြန်းလေရာ ကျွန်ုပ်က မျက်မှောင်ကြုတ်၍

“ခင်ဗျားပြောတဲ့ ဘိုးထိန်ကြီးဆိုတဲ့ လူကို ကျုပ်မသိ

ပါဘူး”

ဟု ပြောလိုက်၏။ ထိုအခါ မျက်နှာစိမ်း သင်္ဘောသားက

“မင်းတော်တော် ဒုံးဝေးတဲ့ကောင်လေးပဲ၊ ငါပြောတာက မျက်စိတစ်ဖက်လပ်နေတဲ့ ဘိုးထိန်ကြီးကို ပြောတာကွ”

ဟု ပြောလေ၏။ ကျွန်ုပ်က မသိမသာသက်ပြင်းချ၍

“မျက်စိတစ်ဖက်လပ် အဘိုးကြီးကို ပြောတာလား၊ သူ့ကို ကျုပ်တို့ မာလိန်မှူးကြီးလို့ပဲ သိတယ်”

ဟု ပြောလေရာ မျက်နှာစိမ်း သင်္ဘောသားက ပြက်လုံးတစ်ခု ကြားလိုက်ရသကဲ့သို့ တဟားဟားရယ်မောကာ

“ဟား...ဟား...ဟား ဘိုးထိန်ကြီးက သူ့ကိုယ်သူ မာလိန်မှူးကြီးလို့ပြောတယ် ဟုတ်လား၊ တစ်ဖက်လပ်ကြီး ရူးသွားပြီနဲ့တူတယ်”

ဟု လှောင်ပြောင်လေတော့၏။

ထို့နောက် မျက်နှာစိမ်းသင်္ဘောသားကြီးက ပြတင်းပေါက်ကို အသာဟ၍ ကြည့်လိုက်ရာ မှန်ဘီလူးကို ကိုင်၍ ပြန်လာသော

မာလိန်မှူးကြီးကို မြင်တွေ့သွားပြီး

“ဟိုမှာ ငါ့ရဲ့မိတ်ဆွေ ဘိုးထိန်ကြီးပြန်လာပြီ၊ ဘိုးထိန်ကြီး အံ့သြသွားအောင်လုပ်ရမယ်”

ဟု ဆိုကာ ဗီရိုကြီးနောက်သို့ဝင်၍ ပုန်းလိုက်၏။ မျက်နှာစိမ်း သဘောသားက ဗီရိုအနောက်မှ ပုန်းကွယ်ရင်း

“ဟေ့ကောင်လေး၊ မင်းတစ်နေရာကို ထွက်သွားလိုက်”

ဟုမောင်းနှင်ထုတ်လေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် ၎င်းတို့နှစ်ဦး၏ အခြေအနေကို သိချင်လှဖြင့် အိမ်အနောက်သို့ဝင်ကာ ပုန်းအောင်းပြီး ကြည့်ရှုနေလေ၏။

ထိုအချိန်၌ မာလိန်မှူးအဘိုးကြီးသည် ဆိုင်တံခါးကို တွန်းဖွင့် ၍ အပေါ်ထပ်လှေခါးဆီသို့ ခြေသံပြင်းပြင်းနှင့် နင်းတက်သွား၏။ လှေခါးတစ်ဝက်သို့ရောက်သောအခါ မျက်နှာစိမ်းသဘောသားက ဗီရိုအနောက်မှထွက်၍

“ဘိုးထိန်ကြီး”

ဟုခေါ်လိုက်ရာ မာလိန်မှူးကြီးသည် ရုတ်တရက် တုန်လှုပ်

ပြီး အနောက်သို့လှည့်ကြည့်လိုက်လေ၏။ ဗီရိုအနောက်မှထွက်လာ သော မျက်နှာစိမ်းသဘောသားကြီးကို မြင်ရသောအခါ အံ့ကို ကြိတ်၍

“တောကျီးကန်း မင်းဘာလိုချင်လို့လဲ”

ဟုမေးမြန်းလိုက်ရာ တောကျီးကန်းဆိုသော သဘောသားကြီး က ခါးကြားမှဓားမြှောင်ကိုဆွဲထုတ်၍

“ကျုပ်ဘာလိုချင်တယ်ဆိုတာ ခင်ဗျားသိပါတယ်၊ ကျုပ် လက်ထဲကို မြေပုံအပ်ရင် ခင်ဗျားကို အသက်အန္တရာယ်မဖြစ်စေ ရဘူး”

ဟုခြိမ်းခြောက်လိုက်ရာ မာလိန်မှူးကြီးက ဒေါသတကြီးဖြင့် ခါးကြားမှ ဓားမြှောင်ကိုဆွဲထုတ်ကာ

“မြေပုံကို ငါ့ဆွေမင်းမယ်ကွ၊ မင်းနဲ့ငါ ကျားနဲ့ဆင် လယ် ပြင်မှာ တွေ့ကြပြီပေါ့”

ဟုကြုံးဝါးပြီး သဘောသားကြီးကို ဓားမြှောင်ဖြင့်ထိုးလိုက်၏။ သဘောသားကြီးက အနောက်သို့ ခုန်ဆုတ်၍ မာလိန်မှူးကြီးကို

ဓားမြှောင်ဖြင့် ပြန်ထိုးလေ၏။ ၎င်းတို့နှစ်ဦးစလုံး ကျွမ်းကျင်သော
ဓားမြှောင်သမားများဖြစ်ကြ၏။

၎င်းတို့သည် တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး အလစ်ချောင်းရင်း ထိုင်ခုံများ
ရှင်းလင်းနေသော ကွက်လပ်သို့ ရောက်သွား၏။ မာလိန်မှူးကြီး
သည် သင်္ဘောသားကြီးကို ဓားမြှောင်ဖြင့် တစ်ချက်ပြီးတစ်ချက်
ဝှေ့ကာပွိုက်ကာ ထိုးလေ၏။

တစ်ချီတွင် ဓားမြှောင်ကို ကျွမ်းကျင်လှသော မာလိန်မှူးကြီး
၏ လက်ချက်ကြောင့် သင်္ဘောသားကြီး၏ ပုခုံး၌ ခလံရာတစ်ခု
ရရှိသွား၏။ သင်္ဘောသားကြီးသည် သွေးများစိုစွဲနေသော ခလံရာ
ကို ငုံ့ကြည့်၍

“တစ်ဖက်လပ်ကြီး ခင်ဗျားနေနှင့်ဦး”

ဟု ကြုံးဝါးကာ ပြတင်းပေါက်မှခုန်ချ၍ ထွက်ပြေးသွား
လေ၏။

မာလိန်မှူးကြီးက တဟားဟား ရယ်၍

“တောကျီးကန်း မင်းသတ္တိနည်းလှချည်လား၊ လာ

လေကွာ”

ဟု စိန်ခေါ်နေလေ၏။ မာလိန်မှူးကြီးသည် တောကျီးကန်း
ကြီး ထွက်ပြေးသွားသောအခါမှပင် ဒရီးဒယိုင်ဖြင့် နံရံကို မှီထား
လိုက်ပြီး

“ကျော်စွာ...ကျော်စွာ မင်းအနားမှာရှိတယ်ဆိုတာ
ငါသိတယ်၊ ငါ့အတွက် အရက်ယူလာပေးပါကွာ”

ဟု ပြောလေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် နောက်မှထွက်၍ မာလိန်မှူး
ကြီးအတွက် အရက်တစ်လုံးယူပေးလိုက်၏။

မာလိန်မှူးကြီးသည် အရွယ်နှင့် မမျှအောင် တိုက်ပွဲဆင်လိုက်
ရသဖြင့် မောပန်းနေဟန်ရှိပြီး အရက်ကို မော့ချလိုက်လေ၏။
အရက်သောက်ပြီးသောအခါ မာလိန်မှူးကြီးက

“ငါဒီနေရာမှာ နေလို့မရတော့ဘူးကွ၊ ထွက်သွားရတော့မယ်၊
ငါ့ရန်သူတွေသိသွားကြပြီ”

ဟု ပြောရင်း မာလိန်မှူးကြီးသည် ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ လဲကျ
သွားလေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် မာလိန်မှူးကြီးကို ဆွဲထူပြီး မြို့အစွန်ရှိ ကုလားဆရာဝန်ကြီးအား မြင်းလှည်းနှင့် သွားပင့်ရ၏။

ထိုအချိန်၌ ကျွန်ုပ်၏ မိခင်ဈေးမှ ပြန်ရောက်လာပြီး အကျိုးအကြောင်းသိရသောအခါ မိခင်က ကုလားဆရာဝန်ကြီးအား

“သူ့ အခြေအနေ ဘယ်လိုရှိသလဲ ဆရာ”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။ ထိုအခါ ကုလားဆရာဝန်ကြီးက အဘိုးကြီးကို သေချာစွာ စစ်ဆေး၍

“သူ့မှာ နှလုံးရောဂါရှိနေပုံရတယ်၊ ခဏကြာလို့ သတိရလာရင် ဟောဒီဆေးကို တိုက်လိုက်ပါ၊ အဘိုးကြီးကို ဆေးရုံမှာ သေသေချာချာ စစ်ဆေးဖို့သင့်တယ်၊ သူ့အခြေအနေက စိုးရိမ်ရတယ်”

ဟု ပြောပြီး အိမ်မှထွက်ခွာသွားလေ၏။ မာလိန်မှူးကြီးသည် ခဏကြာလျှင် သတိရလာပြီး မည်သူ့ကိုမျှ စကားမပြောဘဲ အိမ်ပေါ်ထပ်သို့ ခြေသံပြင်းပြင်းနင်း၍ တက်သွားလေ၏။ အညာသား ဖိုးတုတ်က မာလိန်မှူးကြီးကိုကြည့်၍

ဝေသာနာစာပေ

“တစ်လောကလုံး သူ့လုပ်စာစားနေရတာ ကျနေတာဘဲ၊ တော်တော် ကျေးဇူးကုန်းတဲ့ အဘိုးကြီး”

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။ မိခင်က မာလိန်မှူးကြီးနောက်ကျောကို ကြည့်၍

“သူ့မှာ အန္တရာယ်ရှိနေပြီ”

ဟု တီးတိုးရေရွတ်နေလေ၏။

ရက်အနည်းငယ် ကြာသောအခါ ကျွန်ုပ်သည် မြို့လယ်ခေါင်ဈေး၌ ထမင်းဆိုင်အတွက် လိုအပ်သော ပစ္စည်းများကို ဝယ်ယူလေ၏။ ထိုသို့ ဝယ်ယူပြီး ကူလီအားခေါ်၍ တောင်းကြီးကို ထမ်းခိုင်းလိုက်၏။

ထိုအခိုက်မှာပင် ကျွန်ုပ်၏ အနီးသို့ ချိုင်းထောက်နှင့် ရပ်ဆိုင်းဆုံး လူကြီးတစ်ဦးရောက်လာပြီ

“ဟေ့ကောင်လေး မင်းတို့ ပင်လယ်ဘေးပြ တည်းခိုအိမ်မှာ ရောက်နေတဲ့ မာလိန်မှူးအဘိုးကြီးကို ဟောဒီစာလေး ပေးလိုက်ပါ၊ သူ့အတွက် အလွန်အရေးကြီးတယ်”

ဝေသာနာစာပေ

ဟုဆိုကာ ကျွန်ုပ်အား စာတစ်စောင်ပေး၍ အနီးမှ ချိုင်းထောက်ကြီး တဒေါက်ဒေါက်ထောက်၍ ထွက်ခွာသွားလေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် ချိုင်းထောက်ကြီးထံမှ ယူလာခဲ့သောစာကို မာလိန်မှူးကြီးလက်သို့အပ်လိုက်ရာ မာလိန်မှူးကြီးသည် စာကိုဆုံး အောင်ဖတ်၍ အလွန်စိတ်ထိခိုက်ဟန်ဖြင့်

“သွားပြီ၊ ငါ့ဘဝတော့ အဆုံးသတ်သွားပြီ၊ သူတို့အားလုံး ငါ့လျှို့ဝှက်ချက်ကို သိကုန်ကြပြီ၊ ငါလူ့ပြည်မှာနေလို့မရတော့ဘူး”

ဟုရှေ့တံကာ ရင်ဝကို လက်ဖြင့်အုပ်၍ လဲကျသွားလေ၏။ ကျွန်ုပ်က မာလိန်မှူးကြီးဟုခေါ်၍ ပြေးပွေ့ထားလိုက်၏။

မကြာမီ ဆရာဝန်ကြီးရောက်လာသောအခါ စစ်ဆေးကြည့်ရှု ပြီး ခေါင်းခါယမ်းကာ

“ဒီလူကြီးအသက်ရှင်မယ် မထင်တော့ဘူး”

ဟုဆိုကာ ခြေကြွေကိုပင် မယူဘဲထွက်သွားလေ၏။

ခဏကြာလျှင် မာလိန်မှူးကြီး သတိရလာပြီး ကျွန်ုပ်၏မိခင် ကိုကြည့်ကာ

ဝေတာနာတပေ

“ကြင်နာတတ်တဲ့မိန်းကလေး၊ မင်းအတွက် ငါ့ရဲ့နောက်ဆုံး လက်ဆောင်ကိုပေးခဲ့မယ်၊ ငါ့အိပ်ခန်းထဲက သားရေအိတ်ထဲမှာ ပင်လယ်ဓားပြကြီးမိုးကြိုးရဲ့ ရတနာသိုက် မြေပုံရှိတယ်၊ ဒီမြေပုံကို ယူပြီး ဉာဏ်ရှိသလို သုံးပေတော့”

ဟု ပြောလိုက်ရာ မိခင်က ကမန်းကတန်း လက်ကာ၍ “ကျွန်မ မယူပါရစေနဲ့၊ ဒီဟာတွေနဲ့ ကင်းကင်းနေချင် လို့ပါ”

ဟု တောင်းပန်လေ၏။ အဘိုးကြီးက သက်ပြင်းချ၍ “မင်းလည်း ပင်လယ်ဓားပြတွေနဲ့ ပတ်သက်နေတာပဲ၊ ဘာဖြစ်လို့ နောက်တွန့်နေတာလည်း”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ကျွန်ုပ်သည် မိခင်၏ မျက်နှာကို တအံ့ တဩ ကြည့်ရှုလိုက်၏။

မိခင်သည် ပင်လယ်ဓားပြနှင့် ပတ်သက်နေသည် ဆို ပါလား။

ကျွန်ုပ်တို့ ဆိုင်သို့ ပင်လယ်ဓားပြအချို့ ဝင်ထွက်သွားလာလေ

ဝေတာနာတပေ

ရှိကြောင်း သိသော်လည်း မိခင်နှင့် ပတ်သက်နေမည်မထင်ချေ။

မိခင်က မာလိန်မှူးကြီးကို ကြည့်၍

“ကျွန်မအတိတ်က အရိပ်တွေကို ပြည်ဖုံးကားချထားလိုက်ပြီ၊ အဟောင်းတွေကို အသစ်ပြန်မဖြစ်ချင်တော့ဘူး၊ ရတနာသိုက်တွေ၊ မြေပုံတွေ ကျွန်မမကြားချင်တော့ဘူး”

ဟု ပြောလေရာ မာလိန်မှူး အတိုးကြီးက အသက်ကိုကြိုးစား၍ ရှုရင်း မောဟိုက်နေရာမှ

“အတိတ်က အရိပ်ကို လိုက်နေတယ်၊ ပြုပြင်လို့ မရဘူး၊ ပြောင်းလဲလို့လဲ မရဘူး၊ မင်းမလိုချင်ရင် မြေပုံကို မီးရှို့ပြီး ငါ့ရဲ့ကိုယ်ခန္ဓာနဲ့အတူ မြေမြှုပ်ပစ်လိုက်ပါ”

ဟု ပြောရင်း မာလိန်မှူးကြီးသည် အသက်ကို ကြိုးစားရှုရင်း မောဟိုက်နေရာမှ ငြိမ်သက်သွားလေ၏။ မိခင်က မာလိန်မှူးကြီးကို စိတ်မကောင်းဟန်ဖြင့်ကြည့်၍ ကောင်းရာမွန်ရာ ရောက်ပါစေဟု ဆုတောင်းနေလေ၏။

ကျွန်ုပ်၏ မိခင်သည် မာလိန်မှူးကြီး၏ ဈာပနအခမ်းအနားကို မိမိဆွေမျိုးရင်းချာကဲ့သို့ သဘောထားပြီး ပြုလုပ်ပေးရှာ၏။ ဈာပနအခမ်းအနားပြီးနောက် မိခင်သည် ကျွန်ုပ်အား ပင်လယ်ပြင်သို့ ဆီးမြှင်နေရသော တောင်ကုန်းရှိရာသို့ ခေါ်ဆောင်သွားပြီး

“သား အမေ့ကို မေးစရာတွေရှိမယ်ထင်တယ်”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ကျွန်ုပ်က ခေါင်းညိတ်၍

“အမေက ပင်လယ်စားပြတွေနဲ့ ဘယ်လိုပတ်သက်သလဲ”

ဟု မေးမြန်းလိုက်၏။ မိခင်က ပင်လယ်ပြင်ကို ငေးကြည့်၍

“အတိတ်ကို အတိတ်မှာဘဲ ထားချင်လို့ ငါ့သားကို ဘာမှ မပြောခဲ့တာပဲ။ အမေရဲ့ ဖခင် မင်းရဲ့အဘိုးဟာ နံမည်ကျော် ပင်လယ် ဓားပြခေါင်းဆောင်ကြီးတစ်ယောက်ပဲ။ မင်းအဘိုးရဲ့ နာမည်က ကတ်ပတ်နီဘလက်တဲ့။ မင်းအဖေကလဲ ပင်လယ်ဓားပြတစ်ယောက် ပဲ။ အမေရဲ့ ဖခင်ကလည်း ပင်လယ်ဓားပြလို့ပဲပြောလို့ရတယ်။ တကယ်တော့ အမေတို့က မျိုးနဲ့ရိုးနဲ့ ပင်လယ်ဓားပြတွေပဲ”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ကျွန်ုပ်သည် လျှို့ဝှက်ထားသော မိဘများ ၏ဘဝကို သိရသဖြင့် မယုံနိုင်အောင် အံ့သြနေမိ၏။ ကျွန်ုပ်တို့ ဆိုင်သို့ ပင်လယ်ဓားပြများ မကြာခဏ ဝင်ထွက်သွားလာခြင်းကို မြင်ယောင်လာ၏။

မိခင်က ကျွန်ုပ်မျက်နှာကိုကြည့်၍

“အမေတို့ ပင်လယ်ဓားပြတွေဆိုတော့ သားစိတ်ဆင်းရဲသွား ပြီလား”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။ ကျွန်ုပ်က မိခင်၏ အမေးစကားကို မဖြေဘဲ ခေါင်းကိုသာ ခါယမ်းပြလိုက်၏။

ဝေတနာစာပေ

ကျွန်ုပ်၏ မျက်လုံးထဲ၌ ပင်လယ်ပြင်၌ တစ်ဦးနှင့် တစ်ဦး အသက်လုတိုက်ခိုက်နေသော ပင်လယ်ဓားပြများ၊ အရိုးခေါင်းအလံ နှင့် တစ်လုံးထိုးမှန်ပြောင်း၊ အရက်စည် စသည့် ပင်လယ်ဓားပြ အသုံးအဆောင်ပစ္စည်းများကို မြင်ယောင်လာ၏။

ထိုမှတစ်ဖန်ကျွန်ုပ်တို့ ဆိုင်သို့ ဝင်ထွက်သွားလာနေသော ပင်လယ်ဓားပြများ၏ အပြုအမူများကို မြင်ယောင်လာ၏။ မိခင်က ပင်လယ်ပြင်ကြီးကို ကြည့်၍

“မျိုးရိုးစဉ်ဆက် ပင်လယ်ဓားပြဖြစ်လာတဲ့သူတွေဟာ ပင်လယ်မှာဘဲ ကြီးပြင်းပြီး ပင်လယ်ထဲမှာဘဲ သေဆုံးကြတယ်။ သူတို့ဘဝကို အဆုံးသတ်ချင်ရင်လည်း လွယ်လွယ်ကူကူနဲ့ မဖြစ် နိုင်ဘူး။ ဒါကြောင့် အမေတို့ မျိုးရိုးတစ်ခုလုံး ပင်လယ်ဓားပြတွေ ဖြစ်နေခဲ့တာပဲ ပင်လယ်ဓားပြဟာ ပင်လယ်မှာဘဲ ဘဝဆုံးတယ် ဆိုတဲ့ စကားရှိတယ်။ မင်းရဲ့ အဘိုးဟာလည်း ပင်လယ်ဓားပြအချင်း ချင်း သစ္စာဖောက်ရာက သေဆုံးခဲ့ရတယ်။ အဘိုး ခေါင်းဆောင်တဲ့ ပင်လယ်ဓားပြအဖွဲ့ဟာ ပြိုကွဲခဲ့ရတယ်။ နောက်ဆုံးတော့ မင်းအဖေ

ဝေတနာစာပေ

ဟာ အမေ့ကို ပင်လယ်ပြင်ကို ဘယ်တော့မှ မထွက်ပါဘူးဆိုတဲ့ ကတိတောင်းပြီးသေဆုံးခဲ့တယ်။ အမေဟာ မင်းအဖေရဲ့နောက်ဆုံး အချိန်မှာ တောင်းခဲ့တဲ့ကတိကို အသက်နဲ့လဲပြီး စောင့်ထိန်းခဲ့တယ်။ ဒါကြောင့် အမေပင်လယ်ပြင်ကို ဘယ်တော့မှမထွက်ခဲ့ဘူး။”

ဟု ပြောလေရာ ကျွန်ုပ်က မိခင်ဖြစ်သူကို ဂရုဏာသက် ဟန်ဖြင့် ကြည့်နေမိ၏။ မမျှော်လင့်ဘဲ မိဘများ၏ ဘဝတစ်စိတ် တစ်ဒေသကို သိခွင့်ရလိုက်၏။ မိဘများသည် ပင်လယ်ဓားပြ မျိုးရိုးမှ ဆင်းသက်လာသူများဖြစ်၏။

မိမိကိုယ်တွင်း၌ပင် ပင်လယ်ဓားပြသွေးတို့ စီးဆင်းနေ သလော။ မိခင်သည် ကျွန်ုပ်၏ လက်ထဲသို့ မာလိန်မှူးကြီးထံမှ ရရှိသော မြေပုံကို ကမ်းပေးလိုက်ပြီး

“ဟောဒီမြေပုံကို မာလိန်မှူးကြီးနဲ့အတူ မီးရှို့ပစ်မယ်လို့ စိတ်ကူးသေးတယ်။ ဒါပေမယ့် ငါ့သားရဲ့ ကိုယ်ထဲမှာ အဘိုးနဲ့ အဖေရဲ့ သွေးတွေစီးမျောနေမယ်လို့ ခံစားမိတဲ့အတွက် မာလိန်မှူး ကြီးရဲ့ မြေပုံကို သားလက်ထဲအပ်လိုက်တာပဲ”

ဝေတာနာစာပေ

ဟု ပြောလေရာ ကျွန်ုပ်က မြေပုံကို လှမ်းယူ၍ ပင်လယ်ပြင် ကို ငေးကြည့်ကာ

“ဟုတ်တယ်အမေ ကျွန်တော်ရင်ထဲမှာ အဘိုးနဲ့ အဖေရဲ့ သွေးတွေစီးဆင်းနေသလားမသိဘူး။ ဟောဒီမြေပုံထဲက ရတနာတွေ ရှိတဲ့ နေရာကို စွန့်စွန့်စားစားသွားပြီး ရှာဖွေချင်တယ်။ ကျွန်တော် ရတနာတွေကိုရပြီး ချမ်းသာချင်လို့ မဟုတ်ဘူး အမေ စူးစမ်းရှာဖွေ ချင်လို့ပါ ဟောဒီဟောင်းနွမ်းဆွေးမြည့်နေတဲ့ မြေပုံစာရွက် လေးက အံ့သြစရာ သည်းထိတ်ရင်ဖိုတွေကို ညွှန်ပြပေးနိုင်မယ်လို့ ကျွန်တော် ထင်တယ်”

ဟု ရေရွတ်လိုက်လေ၏။ မိခင်ဖြစ်သူက

“အန္တရာယ်တွေလဲ အများကြီးရှိနိုင်တယ်”

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။ ကျွန်ုပ်က လက်သီးဆုပ်၍

“လူတိုင်းတစ်နေ့ သေကြမှာဘဲ။ စောစောသေတာနဲ့ နောက်ကျသေတာပဲကွာခြားတယ်။ သေတာက သေတာပါပဲ အမေ ရယ်၊ ကျွန်တော်တော့ ရင်ခုန်လှိုက်မောစရာ စွန့်စားခန်းတွေကို

ဝေတာနာစာပေ

ကြုံရရင် သေမျှော်ပါတယ်ဗျာ”

ဟု ပြောလေ၏။ မိခင်က အဝေးဆီသို့ငေးကြည့်၍

“သားဟာ သားအဖေရဲ့ စိတ်ဓာတ်နဲ့ထပ်တူပါပဲ၊ ရတနာတွေ ရအောင်ရှာပြီးရင် ဆင်းရဲနွမ်းပါးတဲ့လူတွေအတွက် ဝေမျှပေးလိုက်ပါ။ လောကမှာ ပိုနေသူတွေရှိသလို လိုနေတဲ့သူတွေလဲ အစဉ်အမြဲရှိနေမှာပဲ ပိုတဲ့သူတွေက လိုတဲ့သူတွေဆီကို ရောက်ဖို့ လိုတယ်”

ဟု ပြောလေရာ ကျွန်ုပ်က ခေါင်းညိတ်၍

“ပိုနေတဲ့ ပိုက်ဆံတွေကို လိုနေတဲ့ သူတွေဆီကို ပို့ပေးမယ်”

ဟု ကတိပြုလိုက်လေ၏။

ထိုနေ့ ညသို့ရောက်သောအခါ မိခင်သည် အိပ်ခန်းထဲသို့ ဝင်လာပြီး အိပ်ပျော်နေသော ကျွန်ုပ်အား အသာအယာလှုပ်နှိုး၍ အိမ်နောက်ဘက်တံခါးသို့ ခေါ်ဆောင်သွားလေ၏။ ကျွန်ုပ်က မိခင်ကို နားမလည်ဟန်ဖြင့်

“ဘာဖြစ်လို့လဲ အဖေ”

ဟု ဆိုလိုက်ရာ မိခင်က ကျွန်ုပ်၏ နှုတ်ခမ်းကို လက်ဖြင့် အသာပိတ်၍

“အနီးပတ်ဝန်းကျင်မှာ မသင်္ကာစရာ ငှက်အော်သံတွေ

ကြားတယ် ဒါဟာ ပင်လယ်ဓားပြတွေအချင်းချင်း အချက်ပေးတာပဲ၊
အမေတို့ တစ်နေရာကို ရှောင်နေရမယ်”

ဟုဆိုကာ ဆိုင်အပြင်သို့ထွက်၍ တောင်ကုန်းပေါ်မှ အောက်
သို့ တရွေ့ရွေ့ဆင်းခဲ့၏။

ထို့နောက် ဆိုင်နှင့်မလှမ်းမကမ်းရှိ ဂိုဒေါင်ဟောင်းကြီး
အနောက်၌ ပုန်းကွယ်၍ ကြည့်ကြ၏။

ထိုအခိုက်မှာပင် ထမင်းဆိုင်ရှေ့ မီးအိမ်ကြီးအနီးသို့ လူအချို့
ချည်းကပ်လာကြ၏။ ပင်လယ်ဓားပြများ၏ ခေါင်းဆောင်က လက်
ငဲ့ယမ်း၍

“ဆိုင်တံခါးကို ဖျက်ပြီးဝင်ပေတော့ ဒီနေ့ဆိုင်မှာ တည်းခိုတဲ့
သူတွေမရှိတူး သားအမိနှစ်ယောက်ပဲရှိတယ်၊ လိုချင်တာကို ရအောင်
ယူစမ်း”

ဟု အမိန့်ပေးလိုက်ရာ ပင်လယ်ဓားပြများသည် ဆိုင်တံခါးကို
ရိုက်ချိုး၍ ဆိုင်ထဲသို့ဝင်ကြ၏။ ပြီးနောက် ၄င်းတို့နှင့်အတူ
ဆောင်ယူလာသော မီးတုတ်များ၊ လက်နှိပ်ဓာတ်မီးများကို

ထွန်းညှိကြ၏။

ပင်လယ်ဓားပြအချို့သည် တည်းခိုခန်း၏ အပေါ်ထပ်သို့
ပြေးတက်ပြီး မာလိန်မှူးကြီး၏ အခန်းကို ဖျက်လေ၏။ အိပ်ခန်း
တံခါး ပွင့်သွားသောအခါ မာလိန်မှူးကြီး၏ သားရေအိတ်ကြီးကို
ယူ၍ ခေါင်းဆောင်ရှိရာသို့ ပစ်ပေးလိုက်ကြ၏။

ပင်လယ်ဓားပြခေါင်းဆောင်သည် သားရေအိတ်ကြီးကို
အလောတကြီးဖွင့်လိုက်၏။ ထိုအခါ အိတ်ထဲ၌အဝတ်အစား
အဟောင်းတစ်စုံနှင့် နာရီအဟောင်းတစ်လုံး၊ တစ်လုံးထိုးမှန်ပြောင်း၊
ဓားမြှောင်နှင့်သေနတ်တစ်လက်ကိုသာ တွေ့ရ၏။

ပင်လယ်ဓားပြခေါင်းဆောင်သည် အိတ်ထဲသို့အလောတကြီး
မွှေနှောက်ရှာဖွေပြီး အသံနက်ကြီးဖြင့်

“ရတနာမြေပုံမရှိတော့ဘူး၊ ဆိုင်ရှင်သားအမိကိုရှာကြဟေ့”

ဟုအော်ဟစ်လိုက်၏။ ပင်လယ်ဓားပြများသည် တစ်ဆိုင်လုံး
အနှံ့လိုက်လံရှာဖွေကြပြီး ကျွန်ုပ်တို့သားအမိကို မတွေ့ကြောင်း
အော်ဟစ်ပြောလေ၏။

ပင်လယ်ဓားပြခေါင်းဆောင်သည် ဆိုင်အပြင်သို့ထွက်၍
ဒေါသတကြီးဖြင့်

“ဒီဆိုင်ကို မီးရှို့လိုက်ဟေ့”

ဟုဆိုကာ မီးတုတ်ကြီးကို မြှောက်၍ ဆိုင်ထဲသို့ပစ်သွင်းရန်
ကြံလိုက်၏။ ကျွန်ုပ်တို့သားအမိသည် ဆိုင်မီးလောင်တော့မည်ဆို
သဖြင့် ထိတ်လန့်တကြားဖြစ်သွား၏။

ထိုအခိုက်မှာပင် တောင်ပေါ်သို့ ပုလိပ်များတက်လာပြီး

“ဟေ့ကောင်တွေ မပြေးနဲ့”

ဟုအော်ဟစ်လိုက်လေ၏။

ပင်လယ်ဓားပြများသည် ပုလိပ်များရောက်လာသဖြင့်
ထိုနေရာမှ ကိုယ်လွတ်ရုန်းပြေးလေ၏။ ပုလိပ်များသည် လူဆိုး
များကို ဖမ်းဆီးရန်ကြိုးစားသော်လည်း ၎င်းတို့အားလုံး ဆိပ်ကမ်းသို့
ရောက်အောင်ပြေးပြီး သင်္ဘောကို ရွက်လွှင့်ထွက်ခွာသွားလေ၏။

ကျွန်ုပ်၏မိခင်သည် ကျွန်ုပ်၏ ပင်လယ်ခရီးအတွက် သူမ
ကိုယ်တိုင် စိတ်အားတက်ကြွစွာ ကူညီပေးရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။

သူမသည် မြန်မာပြည်၏ တစ်နေရာ၌ရှိသော မိတ်ဆွေများ
ထံသို့ စာများ အသီးသီးရေးပို့လိုက်၏။

ထိုစာများကို ရေးပို့လိုက်ပြီး တစ်လခန့်ကြာသောအခါ
သူမထံသို့ ကောင်းဘွဲ့ငြိမ်ဆန်ဆန်လူကြီးတစ်ဦး ရောက်ရှိလာ၏။
ထိုလူကြီးသည် မုတ်ဆိတ်မွေး၊ ပါးမြိုင်းမွေးများကို ထားရှိပြီး
လွန်စွာယောက်ျားပီသကာ လောကကြီးကို ထိမထင်သော

မျက်နှာထားရှိလေ၏။

မိခင်သည် ထိုလူကြီး မြင်သောအခါ ဝမ်းသာအားရဖြင့်

“ကိုယ်ရံတော်ကြီး ရှင်တကယ်ရောက်လာတယ်နော်”

“ထိပ်ထားသခင်မက အခေါ်လွှတ်တော့လည်းကိုယ်ရံတော်ကြီးက အခစားဝင်ရတော့မှာပေါ့”

ဟု ပြောကာ နှစ်ဦးသားရယ်မောကြလေ၏။ ထိုလူကြီးသည် အနီး၌ရပ်ကြည့်နေသော ကျွန်ုပ်ကို ကြည့်ကာ

“ဒီကောင်လေးက မင်းရဲ့သားလား၊ ငါ့သူငယ်ချင်းနဲ့ တစ်ပုံတည်းပဲနော်”

ဟု ပြောလေရာ မိခင်က ကျွန်ုပ်ကို ကြည့်၍

“သားက အဖေနဲ့ လူချင်းတူရုံမကဘူး၊ စိတ်ဓာတ်ခြင်းလည်း တူနေပြီ”

ဟု ပြောလေရာ လူကြီးက ကျွန်ုပ်၏ ပခုံးကိုဖက်၍

“လောကမှာ တားဆီးလို့မရတာ စွန့်စားချင်တဲ့စိတ်ဓာတ်ပဲ၊ ဒီစိတ်ဓာတ်က ရင်ထဲမှာ ကြီးထွားလာပြီဆိုရင် ဘယ်လိုမှ ထိန်း

ချုပ်လို့ မရတော့ဘူး၊ တစ်ချိန်ချိန်မှာ ပေါက်ကွဲထွက်တော့တာဘဲ၊ လူ့သဘာဝကိုက ရန်းကန်ကြီးပြင်းရင်းနဲ့ တိုးတက်လာတဲ့ သဘောရှိတယ်”

ဟု ပြောလေ၏။ မိခင်က လူကြီးကို ကြည့်၍

“ရှင်ကတော့ ကျွန်မဆီကို ချက်ချင်းရောက်လာပြီ၊ တေလေကြီးကတော့အခုထိမရောက်သေးဘူး၊ ဒါကို ကြည့်ခြင်းအားဖြင့် တေလေကြီးက ရှင်လောက် ကျွန်မကို မခင်တွယ်ဘူးဆိုတာ ပေါ်လွင်နေပြီ”

ဟု ဆိုလိုက်ရာ ကျွန်ုပ်တို့အနောက်မှ

“ဒီလိုမထင်ပါနဲ့၊ ညီမရယ် တေလေကြီးရောက်ပါပြီ၊ ညီမကို ချစ်တဲ့အချစ်မှာ တေလေကြီးက လူဝှစာကြီးထက် မလျော့ပါဘူး”

ဟူသောအသံကို ကြားရ၏။

ကျွန်ုပ်တို့ အနောက်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်သောအခါ တစ်ခေါင်းလုံး ဆံပင်များ ဖြူဖွေးနေသော လူကြီးတစ်ဦး တောင်ပေါ်သို့

၄၈ မင်းမြတ်သူရ

တက်လာ ကြောင်းတွေ့ရ၏။

ခေါင်းဖြူကြီး၏ မျက်နှာသည် အလွန်ရယ်စွယ်ဖွယ် ကောင်းလှပြီး ကျွန်ုပ်၏ မိခင်ကို ပြေး၍ ပွေ့ဖက်ထားလိုက်၏။ ကောင်းဘွိုင် ဆန်ဆန်လူကြီးက ထိုမြင်ကွင်းကိုကြည့်၍ ရယ်မောကာ

“ဟေ့ကောင်ကြီး ငါ့ကိုလဲ နှုတ်ဆက်ပါဦးကွာ”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ခေါင်းဖြူနှင့် လူကြီးက ငဲ့စောင်းကြည့်၍

“ဥစ္စာကြီး မင်းကို မနှုတ်ဆက်ဘူး၊ မင်းငါ့ကို အမြဲတမ်း လူလည်ကျကျသွားတာ ငါဘယ်တော့မှ မမေ့ဘူးကွ၊ မင်းငါ့ဝေဖွဲ့တွေ လှည့်ပတ်ယူပြီး ချမ်းသာနေပြီမဟုတ်လား၊ ငါကတော့ အဆင်မပြေလို့ ပေါက်စီ ရောင်းစားနေရတယ်ကွ”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ကောင်းဘွိုင်ဆန်ဆန်လူကြီးက ရယ်မော၍

“မင်းလိုလူဟာ ဘယ်တော့မှ ချမ်းသာကြွယ်ဝမှာ မဟုတ်ဘူး၊ ဒီမှာ ချမ်းသာကြွယ်ဝချင်ရင် အပေါင်းအနှုတ်အမြှောက်အစားကို အရင်ဆုံးကျွမ်းကျင်အောင်လုပ်ကွ”

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။ မိခင်က ထိုသူနှစ်ဦး၏ နောက်ပြောင်

ဝေတနာတပေ

ကျီစယ်ပုံကိုကြည့်၍

“တော်ကြပါတော့ရှင်၊ ကျွန်မသားနဲ့မိတ်ဆက်ပေးရဦးမယ်၊ သားနဲ့မည်က ကျော်စွာလို့ခေါ်တယ်”

ဟု ပြောရင် မိခင်က ကောင်းဘွိုင်ဆန်ဆန်လူကြီးကို ကြည့်၍

“သူနဲ့မည်က ဦးထိပ်သီးလို့ခေါ်တယ်၊ ကျန်တဲ့ခေါင်းဖြူကြီးကတော့ ဦးတာတေတဲ့ သူတို့နှစ်ယောက်စလုံးက အမေ့ရဲ့ အရင်းနှီးဆုံး မိတ်ဆွေတွေပဲ၊ ရှင်းရှင်းပြောရရင် သားအဖေနဲ့ သူတို့ဟာ သေဖော်ရှင်ဖက်တွေပဲ”

ဟု ပြောလေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် မိခင်၏ စကားကြောင့် ထိုလူကြီး နှစ်ယောက်ကို ပင်လယ်ဓားပြများဟု သိရှိသွား၏။ ကျွန်ုပ်ကို မမွေးမီမှာပင် ဖခင်သေဆုံးသွားသဖြင့် ဖခင်၏ မျက်နှာကိုပင် မြင်တွေ့ဖူးခြင်းမရှိချေ။ ကျွန်ုပ်သည် ထိုလူကြီးနှစ်ယောက်၏ အပြုအမူကိုကြည့်၍ ဖခင်၏ ပုံရိပ်ကို မြင်ယောင်မိသယောင် ခံစားရ၏။

ဝေတနာတပေ

ထိုနေ့ညက မိခင်သည် ဧည့်သည်များကို ထမင်းဆိုင်၌ပင် ကျွေးမွေးဧည့်ခံလေ၏။ ဧည့်သည်လူကြီးနှစ်ယောက်သည် မိခင်တည့်ခင်းဧည့်ခံသော ဟင်းလျာများကို မြန်ရှက်စွာ စားသောက်လေ၏။

ထိုနေ့ည ဆိုင်ပိတ်ပြီးသောအခါ အိမ်ပေါ်ထပ်ခန်းတန်းထိုင်၍ မိခင်က ဖြစ်ကြောင်းကုန်စင်ကို ပြောပြလေ၏။ လူကြီးနှစ်ယောက်သည် မိခင်ပြောသမျှကို စိတ်ဝင်စားစွာ နားထောင်၍ ဦးထိပ်သီးက

ဝေတာနာတပေ

“ဒါဆိုရင် ပင်လယ်ဓားပြကြီး မိုးကြိုးရဲ့ ရတနာသိုက်မြေပုံ ပြန်ပေါ်လာပြီပေါ့၊ မြေပုံအစစ်ဆိုရင်တော့ ငါတို့ပွဲပြီကွ”

ဟု ပြောလေ၏။ ဦးတာတောဆိုသောလူကြီးက မိခင်ဘက်သို့ လှည့်၍

“ကြည်ကြည်ပြောပုံအရဆိုရင် မြေပုံက အစစ်ဖြစ်ဖို့ သေချာနေပြီ၊ ငါတို့အတွက် စွန့်စားခန်းကြီးတစ်ခုနဲ့ ဆုံတွေ့ဖို့ အခွင့်အရေးပဲ”

ဟု ပြောလေ၏။ ကျွန်ုပ်က ဝင်ရောက်၍

“ဦးလေးတို့နဲ့အတူ ရတနာ မြေပုံအခွင့်အရေးတိုင်း မရရအောင် ရှာဖို့ ကျုပ်ဆုံးဖြတ်ထားတယ်”

ဟုပြောလေ၏။ ထိုအခါ ဦးတာတီးက ကျွန်ုပ်၏ဦးခေါင်းကို လက်ဖြင့်ပွတ်၍

“မင်းက ရတနာတွေရရင် သူဌေးကြီးလုပ်မလို့လား”

ဟုမေးမြန်းလေ၏။ ကျွန်ုပ်က ခေါင်းခါယမ်း၍

“ကျုပ် သူဌေးကြီးမလုပ်ချင်ပါဘူး၊ သူဌေးကြီးလဲ တစ်နေ့ ထမင်းနှစ်နပ်ပဲ စားရတယ်၊ ဆင်းရဲသားလဲ ဒီလိုပါပဲ၊ ကျုပ်က

ဝေတာနာတပေ

ခက်ခက်ခဲခဲ ကြိုးပမ်းပြီးရတဲ့အောင်မြင်မှုကို ခံစားကြည့်ချင်တာမျိုး
ရတနာတွေကို မြင်ရင် ပျော်ဖို့တော်တော်ကောင်းမယ်”

ဟုပြောလိုက်ရာ ဦးတာတေက ကျွန်ုပ်ကို သဘောကျဟန်
ဖြင့်ကြည့်၍

“မင်းရဲစိတ်ကိုတော့ ကြိုက်သွားပြီ၊ ငါတို့အားလုံး ဒီလိုစိတ်
မျိုးပဲရှိကြတယ်ကွ၊ ကဲ...ရတနာမြေပုံကိုကြည့်ရအောင်”

ဟုဆိုလိုက်ရာ မိခင်က ရတနာမြေပုံရေးဆွဲထားသော သားရဲ
ချပ်ကို ထုတ်ပေးလိုက်လေ၏။

လူကြီးနှစ်ယောက်စလုံး ရတနာမြေပုံကို သေချာစွာကြည့်၍
ဦးထိပ်သီးက

“ရတနာမြေပုံအရဆိုရင်တော့ ကပ္ပလီကျွန်းစုထဲက
တစ်ကျွန်းကျွန်းပဲ၊ ဒီနေရာတွေကို ငါတို့ကြီးစိုးခဲ့ဖူးတာပဲ၊ ပင်လယ်
စားပြကြီး မိုးကြိုးရဲ့ရတနာသိုက်ကို တွေ့မှာသေချာတယ်”

ဟုပြောလေ၏။

ဦးထိပ်သီးကမြေပုံစာရွက်ကို သေချာစွာကြည့်၍

“ပင်လယ်စားပြကြီးမိုးကြိုးရဲ့ ရတနာသိုက်ဟာ ပင်လယ်
စားပြလောကမှာတော့ ဒဏ္ဍာရီတစ်ခုလို့ပဲ၊ ဒီရတနာသိုက်အကြောင်း
ကို မသိတဲ့လူ အင်မတန်ရှားတယ်၊ ဒီနေ့ထမင်းဆိုင်မှာ ဖြစ်နေတဲ့
အခြေအနေကိုကြည့်ရင် ရတနာသိုက်ရဲ့သတင်းကို လူတော်တော်များ
များ သိနေမှာသေချာတယ်၊ ဒါကြောင့် အန္တရာယ်တော့ အလွန်များ
တယ်၊ ငါတို့အားလုံး သတိမရှိရင် ငရဲပြည်ရောက်သွားလိမ့်မယ်”

ဟုပြောလေရာ ဦးတာတေက မျက်နှာရှုံ့မဲ့၍

“မင်းပြောပုံအရ ကျုပ်တို့သေရင် ငရဲပြည်ရောက်မှာသေချာ
နေပြီ”

ဟုပြောလေ၏။ ဦးထိပ်သီးက ရယ်မော၍

“ပင်လယ်စားပြသေလို့ ငရဲမရောက်ပဲ နတ်ပြည်ရောက်မှာ
လား၊ ဒီနေ့ခေတ်မှာ နတ်ပြည်ရောက်တဲ့သူထက် ငရဲပြည်ရောက်ခဲ့သူ
ပိုများတယ်ကွ၊ ကဲ...ပင်လယ်ပြင်ထွက်ဖို့ သင်္ဘောရှာရမယ်၊
မာလိန်မှူးတစ်ယောက်နဲ့ သင်္ဘောသားတွေ လိုတယ်”

ဟုပြောလေ၏။

ထိုအခါ ကျွန်ုပ်၏မိခင်က

“သင်ဘော့ရှာဖို့အတွက် ကျွန်မတာဝန်ထား၊ ကျွန်မမှာ အဆက်အသွယ်တွေရှိတယ်၊ ကျွန်မယောက်ျားကို ကတိပေးထားတဲ့ အတွက် ပင်လယ်ပြင်ကို ကျွန်မ မလိုက်ရတော့ဘူး၊ ကဲ...မနက်ဖြန် ကစပြီး သင်ဘော့ကောင်းကောင်း တစ်စီးဝယ်ပြီးသင်ဘော့သားတွေ ကိုပါ ရှာရတော့မယ်၊ ပင်လယ်ပြင်ကိုရောက်ရင် ကျွန်မသားကို ဂရုစိုက်ကြပါ၊ သူ့မှာ ပင်လယ်ပြင်နဲ့ပတ်သက်တဲ့ အတွေ့အကြုံ တစ်ခုမှ မရှိသေးဘူး”

ဟုပြောလေရာ ဦးတာတေက ကျွန်ုပ်၏မျက်နှာကိုကြည့်၍

“လူမှာအမျိုး ကြက်မှာအရိုးတဲ့၊ သူ့အဖေလို အရည်အချင်း တွေရှိမှာပါ”

ဟုပြောလိုက်လေတော့၏။

နောက်တစ်နေ့မှစ၍ မိခင်သည် မိတ်ဆွေများထံမှ သင်ဘော့ တစ်စင်းကို လိုက်လံဝယ်ယူလေရာ ကျွန်ုပ်တို့လိုအပ်သော သင်ဘော့ကိုရရှိလေ၏။ သို့သော် ပင်လယ်ပြင်သို့ ထွက်ရန်သင်ဘော့ သားများ ရရှိခြင်းမရှိချေ။

ရက်အနည်းငယ်ကြာသော်အခါ သူမ၏မိတ်ဆွေများ၏ စိုင်းဝန်းကူညီမှုကြောင့် ပင်လယ်ပြင်သို့ လိုက်ပါမည့်မာလိန်မှူး အပါအဝင် သင်ဘော့သားများကို ရရှိလေ၏။

မာလိန်မှူးနှင့် သင်ဘော့သားများကို သင်ဘော့ပေါ်၌ပင်

နေရာချ ထားပေးလိုက်၏။

ထို့နောက် ပင်လယ်ပြင်သို့ထွက်ရန် ရိက္ခာများကို ဝယ်ကြရလေ၏။ ထိုသို့ ဝယ်ယူပြီးနောက် မိခင်က

“ကျွန်မတို့ ဝယ်ထားတဲ့သင်္ဘောက ပင်လယ်ပြင်ထွက်ဖို့ အသင့်ပဲ။ သင်္ဘောသားတွေရဲ့ အရည်အချင်းကတော့ စိတ်တိုင်းကျ မဖြစ်ဘူး။ သူတို့အားလုံး ကျွန်မတို့ရှာဖွေနေတဲ့ ရတနာအိုက် အကြောင်းသိမှာ သေချာတယ်။ ဒါကြောင့် ကျွန်မတို့ သတိထားဖို့ တော့လိုတယ်”

ဟုပြောလေရာ ဦးတာတေက

“ပင်လယ်ပြင်မှာလဲ အန္တရာယ်အမျိုးမျိုးနဲ့ ကြုံတွေ့နိုင်သလို ကျွန်းပေါ်ကိုရောက်တဲ့အခါလဲ အန္တရာယ်တွေ ပတ်လည်ဝိုင်းနေမှာ ပဲ။ သေတစ်နေ့ မွေးတစ်နေ့ပေါ့ကွာ”

ဟုသတိပေးလေ၏။

ကျွန်ုပ်တို့သည် လာမည့်စနေနေ့ သင်္ဘောထွက်ခွာရန် ရက်ကိုရွေးလိုက်၏။

သင်္ဘောထွက်မည့်နေ့တွင် မိခင်က ကျွန်ုပ်ကိုခေါ်၍

“ငါ့သားကို စိတ်မချတာအမှန်ပဲ။ စိတ်မချလို့ အမေ ကိုယ်တိုင်လဲ ပင်လယ်ထဲကို လိုက်လို့မရဘူး။ အသက်နဲ့ကိုယ်မြဲနေ သရွေ့ ပင်လယ်ထဲကို မဆင်းပါဘူးဆိုတဲ့ကတိကို မင်းအဖေကို အမေပေးခဲ့တယ်။ ဒါကြောင့် သားအတွက် ကံကောင်းစေတဲ့ဆွဲကြိုး လေးတစ်ကုံးကိုပဲ ပေးလိုက်မယ်။ ဒီဆွဲကြိုးလေးကို မင်းအဖေအမြဲဆွဲ ခဲ့တယ်”

ဟုဆိုကာ ကျွန်ုပ်အား ရွှေဖြူနှင့်လုပ်ထားသော ဆွဲကြိုးလေး တစ်ကုံးကို ထုတ်ပေးလေ၏။

ဆိုဆွဲကြိုးလေးသည် ကျွန်ုပ်မိခင်၏ အမြတ်နိုးဆုံးပစ္စည်း ဖြစ်ကြောင်းသိ၏။ မိခင်သည် ဆွဲကြိုးကို ကျွန်ုပ်၏ လည်တိုင်၌ ကိုယ်တိုင်ဆွဲပေးလေ၏။

ပြီးနောက်တွင်မူ ကျွန်ုပ်တို့သည် လှေငယ်လေးတစ်စီးဖြင့် သင်္ဘောရှိရာသို့ လှော်ခတ်ခဲ့၏။

သင်္ဘောဆီသို့ရောက်သောအခါ သင်္ဘောသားများက

ကျွန်ုပ်တို့ လူစုကို ကြိုဆို၍ နေရာထိုင်ခင်းပေးလေ၏။

သင်္ဘော၏ မာလိန်မှူးသည် ကုန်းပေါ်သို့ ခေတ္တာသွားနေသည်ဆို၏။

အတန်ကြာသောအခါမှ မာလိန်မှူးသည် လှေငယ်လေးတစ်စီးဖြင့် သင်္ဘောဆီသို့ ရောက်လာ၏။

မာလိန်မှူးသည် အနီရောင်ဆံပင်ရှိသော လူကြမ်းသူကြမ်းကြီးတစ်ဦးဖြစ်၏။ ခါးကြား၌ ဓားမြှောင်တစ်ချောင်းကို ချိတ်ဆွဲထား၏။

ကျွန်ုပ်သည် မာလိန်မှူး၏ဆံပင်များ အနီရောင်ဖြစ်နေသဖြင့် စိတ်လှုပ်ရှားသွားမိ၏။

ထိုမာလိန်မှူးသည် သေဆုံးသွားသော မျက်စိတစ်ဖက်လပ်အဘိုးကို ကြောက်ရွံ့သောသူပင် ဖြစ်လေမလား။

တစ်ခေါင်းလုံးရှိ ဆံပင်များ အနီရောင်ဖြစ်နေသော မာလိန်မှူးက ဦးထိပ်သီးကို လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်၏။

“ကျုပ်မှာမည် စိန်အုပ်ပါ၊ မာလိန်မှူးစိန်အုပ်၊ လူကြီးမင်းတို့

ရဲ့ မင်္ဂလာရှိတဲ့ခရီးလမ်းမှာ ကျုပ်လိုက်ပါခွင့်ရတဲ့အတွက် ဂုဏ်ယူပါတယ်”

ဟုပြောလေ၏။

ထိုအခါ ဦးတာတေက ဝင်ရောက်၍

“ဒီသင်္ဘောက သင်္ဘောသားတွေရဲ့ အခြေအနေဘယ်လိုရှိသလဲ”

ဟုမေးမြန်းလေရာ မာလိန်မှူးစိန်အုပ်က ခေါင်းခါယမ်း၍

“ကျုပ် လုံးဝသဘောမကျဘူး၊ ဒီလူတွေဟာ ပင်လယ်ပြင်မှာ နိုင်းလို့ကောင်းမဲ့လူတွေမဟုတ်ဘူး၊ သူတို့နဲ့ ပင်လယ်ခရီးသွားရတာ ကျုပ် ဝန်လေးမိတယ်”

ဟုပြောလေ၏။ ဦးထိပ်သီးက မိုက်မိုက်ကန်းကန်း အမူအရာရှိသော သင်္ဘောသားများဘက်သို့လှည့်၍

“သူတို့အားလုံး အမိန့်နာခံပြီးတော့ သစ္စာရှိဖို့လိုတယ်၊ သူတို့ကို ကျုပ်တို့ ပြုပြင်ကြည့်ရအောင်”

ဟုပြောလေရာ မာလိန်မှူးစိန်အုပ်က ခေါင်းခါယမ်း၍

“ကျုပ်တော့ မထင်ဘူး၊ သူတို့အားလုံး ဘုရားမရှိ၊ တရားမရှိ တဲ့ကောင်တွေ၊ ငွေသာရမယ်ဆိုင် ဘနဖူး သိုက်တူးမဲ့သူတွေပဲ၊ ကျုပ် သဘောဆိုရင်တော့ သူတို့အားလုံးကို ရေထဲကန်ချချင်နေပြီ”

ဟုပြောလေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် သင်္ဘောပေါ်၌ တစ်ဦးနှင့် တစ်ဦး ဆဲရေးတိုင်းထွားနေသော သင်္ဘောသားတစ်စုကိုကြည့်၍ စိတ်ပျက်လက်ပျက်ဖြစ်သွား၏။ ဦးတာတေက သက်ပြင်းချ၍

“သူတို့ကို ကြိုးစားပြီးစည်းရုံးကြည့်ဦးမယ်”

ဟုဆိုကာ သင်္ဘောသားများရှိရာသို့ သွား၍

“မင်းတို့အားလုံးကို ပင်လယ်ခရီးမထွက်မီမှာ အရေးကြီးတာ မှာကြားချင်တယ်၊ ကျေးဇူးပြုပြီး နားထောင်ပါဦး”

ဟုပြောလိုက်ရာ သင်္ဘောသားအချို့သည် ဦးတာတေ၏ စကားကို မကြားဟန်ဖြင့် ဆက်လက်၍ဆူဆူညူညူ ဆဲရေးတိုင်းထွာ နေကြ၏။

မာလိန်မှူးစိန်အုပ်က ပခုံးတွန့်၍

“ခင်ဗျားတို့ မြင်ပြီမဟုတ်လား၊ ဒီကောင်တွေကို ကျုပ်

သိပ်စိတ်ပျက်တယ်”

ဟုပြောဆိုလေ၏။ ဦးထိပ်သီးက ဆူဆူညူညူပြုနေသော သင်္ဘောသားများ၏ အနီးသို့သွား၍ ဆဲဆိုနေသော သင်္ဘောသား နှစ်ဦးကို ဆတ်ခနဲ ချုပ်ကိုင်ကာ ခေါင်းချင်းဆိုင် တိုက်ပေးလိုက် လေ၏။

သင်္ဘောသားနှစ်ဦးသည် ခေါင်းချင်းတိုက်လိုက်သော အရှိန် ကြောင့် မူးမောပြီး ကုန်းပက်ပေါ်သို့ လဲကျသွားလေ၏။ သင်္ဘောသား နှစ်ဦးသည် ခေါင်းမူးပြေသောအခါ ကုန်းပက်ပေါ်မှ လူးလဲထ၍ ဓားမြှောင်ကိုယ်စီထုတ်ကာ ဦးထိပ်သီးကို တိုက်ခိုက်ကြ၏။

ဦးထိပ်သီးသည် သင်္ဘောသားတစ်ဦး၏ ဓားကိုင်လက်ကို ချုပ်ကိုင်၍ လက်ကိုလိမ်ချိုးလိုက်ရာ ထိုသူသည် အသံနက်ကြီးဖြင့် အော်၍ ဓားလွှတ်ကျသွား၏။

ကျန်သင်္ဘောသား၏ လက်ကောက်ဝတ်ကိုလည်း လက်တစ် ဖက်တည်းဖြင့် ချုပ်ကိုင်လိုက်၏။ သင်္ဘောသားသည် ဦးထိပ်သီး၏ လက်မှ ရုန်းထွက်ရန် နည်းအမျိုးမျိုးဖြင့် ကြိုးစားသော်လည်း

ကြောင်၏ လက်သည်း၌ 'အမိခံနေရသော ကြွက်ကဲ့သို့ ရုန်းကန်ရန်
မတတ်နိုင်တော့ချေ။ ဦးထိပ်သီးက ရယ်မော၍

“ရအောင်ရုန်းလေကွာ၊ ရုန်းလို့ရရင် ရွှေဒင်္ဂါးအပြားတစ်ရာ
ဆုချမယ်”

ဟု သရော်လှောင်ပြောင်လိုက်လေ၏။ နောက်ဆုံး၌ ထိုသူ
အရှုံးပေးသောအခါမှ ညင်သာစွာ ဆောင့်တွန်းလိုက်ရာ ကုန်းပတ်
ပေါ်သို့ ဒလိမ့်ကောက်ကွေး လိမ့်ကျသွားလေသည်။

ထိုသူနှစ်ဦးသည် သဘောသားအုပ်စုထဲတွင် အဆိုးဆုံး
အမိုက်ဆုံးများ ဖြစ်သဖြင့် ကျန်သူများသည် ကျွန်ုပ်တို့လူစုကို
အထင်မသေးဝံ့ဘဲ ငြိမ်သက်သွားလေ၏။

ဦးထိပ်သီးက သူ၏အကျီလက်မောင်းကို ပင့်ပြလိုက်ပြီး
လက်မောင်း၌ရှိသော အရိုးခေါင်းတံဆိပ်ဆေးမင်ကြောင်ကိုပြကာ

“မင်းတို့ ငါ့ကို စမ်းလို့မရဘူးကွာ၊ ငါတို့ဘာကောင်တွေလဲ
ဆိုတာမင်းတို့သိပြီမဟုတ်လား၊ မင်းတို့မမွေးခင်ကတည်းက
ပင်လယ်ထဲမှာ သက်စွန့်ဆံ့များ အလုပ်လုပ်လာတာ ငါတို့သတ်ခဲ့တဲ့

လူတွေဟာ မင်းတို့ အသက်ထက်များတယ်၊ သတ္တိရှိတဲ့ကောင်စမ်း
ကြည့်စမ်း၊ ဒီတစ်ခါ ပင်လယ်ထဲကို ပစ်ချလိုက်မယ်”

ဟု ခြိမ်းခြောက်လိုက်ရာ ပင်လယ်ဓားပြများသည် ကျွန်ုပ်
တို့ကို မစမ်းဝံ့တော့ဘဲ ရိုက်နှိုးသော အမူအရာများပြသ ကြလေ၏။

ထိုအခါ ဦးတာတေက အရက်စည်ပေါ်သို့တက်၍
မတ်တတ်ရပ်လိုက်ပြီး

“မင်းတို့နဲ့ ငါတို့က တစ်လှေတည်းစီး တစ်ခရီးတည်း
သွားတဲ့သူတွေပဲ၊ ဒါကြောင့် မင်းတို့ကို ငါတို့ ဘာမှထိန်မှန်
မထားချင်ဘူး၊ မင်းတို့လဲ ငါတို့ရဲ့ ရည်ရွယ်ချက်ကို ရိပ်မိကောင်း
ရိပ်မိလိမ့်မယ်”

ဟု ပြောပြီး ဦးထိပ်သီး၏ မျက်နှာကို လှမ်းကြည့်လိုက်ရာ
ဦးထိပ်သီးက ခွင့်ပြုဟန်ဖြင့် ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်၏။ ဦးထိပ်သီးက
အနီး၌ရပ်နေသော ကျွန်ုပ်၏ ပခုံးကိုဖက်၍

“ပင်လယ်ဓားပြကြီးမိုးကြိုးရဲ့ ရတနာသိုက်ကိုတွေ့ရင်
ဆယ်ပုံပုံပြီးတစ်ပုံကို သဘောသားတွေအတွက် ဓနခွဲပေးလိုက်မယ်၊

သူ့ကိုလဲ ငါတို့နဲ့အတူ စွန့်စားကြတဲ့သူတွေပဲ”

ဟု ပြောလေရာ ကျွန်ုပ်က ခေါင်းညိတ်၍ ဦးထိပ်သီးကို

“ကောင်းသလိုသာ စီစဉ်ပါ။ ကျွန်ုပ်တို့က လောဘာစော
ကပ်ပြီး ရတနာတွေ ရှာဖွေတာမှ မဟုတ်တာ”

ဟု ပြောလေ၏။ ဦးတာတေက ဆက်လက်၍

“ငါတို့ ပင်လယ်ထွက်ရတဲ့ ရည်ရွယ်ချက်က ပင်လယ်
ဓားပြလောကမှာ ဒဏ္ဍာရီတစ်ပုဒ်လို နာမည်ကြီးတဲ့ ပင်လယ်ဓားပြ
ကြီး မိုးကြိုးရဲ့ ရတနာသိုက်ကို ရှာဖွေဖို့ပဲ။ ငါတို့မှာ ပင်လယ်ဓားပြကြီး
မိုးကြိုးရဲ့ ရတနာသိုက်နဲ့ပတ်သက်တဲ့ မြေပုံကို ရရှိထားတယ်။ ဒီမြေပုံ
အညွှန်းအတိုင်း ငါတို့ပင်လယ်ခရီးထွက်ကြမှာဖြစ်တယ်။ ငါတို့ရဲ့
ခရီးလမ်းမှာ အန္တရာယ်တွေ အများကြီးကြုံတွေ့နိုင်တယ်။ စွန့်စားခန်း
တွေလဲအများကြီး ကြုံတွေ့ရမယ်။ အသက်အန္တရာယ်နဲ့လည်း
ကြုံတွေ့နိုင်တယ်။ ဒါကြောင့် ငါတို့အားလုံးညီညွတ်မှ ဖြစ်မယ်။
ပင်လယ်ဓားပြကြီး မိုးကြိုးရဲ့ ရတနာသိုက်ကို ရှာဖွေတွေ့ရင် ရတနာ
ပစ္စည်းတွေရဲ့ ဆယ်ပုံ တစ်ပုံကို မင်းတို့သင်္ဘောသားတွေအတွက်

ဝေစားနာစာပေ

ဝေစုအဖြစ်ပေးမယ်။ ငါတို့ပေးမယ့် ဝေစုကို မလိုချင်ဘူး။ အသက်
အန္တရာယ်မဖြစ်ချင်ဘူးဆိုရင်တော့ ငါတို့ခရီးကို မလိုက်ဘဲနေနိုင်
တယ်။ မလိုက်ချင်တဲ့လူတွေ အခုအချိန်ကစပြီး နေရပ်ကို ပြန်နိုင်
တယ်။ ကဲ...မင်းတို့လူစုထဲက မလိုက်ချင်တဲ့ သူ လက်ညှိုး
ထောင်ပါ”

ဟု ပြောလိုက်ရာ သင်္ဘောသားများသည် ရတနာများ၏
ဆယ်ပုံတစ်ပုံကို ရရှိမည်ဆိုသဖြင့် ပင်လယ်ခရီးသို့ လိုက်ရန် အားလုံး
သဘောတူကြလေ၏။ ထိုအခိုက်မှာပင် သင်္ဘောသားများထဲမှ
လွန်စွာသန်မာတောင့်တင်းသော လူထွားကြီးတစ်ယောက်က

“ခင်ဗျားတို့နဲ့အတူလိုက်ဖို့ ကျုပ်သဘောတူပါတယ်။ ဒါပေမဲ့
ရတနာသိုက်မြေပုံဆိုတာ တိကျခိုင်မာဖို့တော့လိုတယ်။ ကျုပ်ကို
သင်္ဘောသားလုပ်လာတဲ့ သက်တမ်းတလျှောက်မှာ ပင်လယ်ဓားပြ
ကြီး မိုးကြိုးရဲ့ ရတနာသိုက်မြေပုံဆိုတာ ခဏခဏကြားဖူးတယ်။
ဒါပေမဲ့ တိတိကျကျလိုက်ရှာရင်တော့ တစ်လွဲဖြစ်နေတာများ
ပါတယ်”

ဝေစားနာစာပေ

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ ဦးထိပ်သီးက ဝင်ရောက်၍

“ပင်လယ်ဓားပြကြီးရဲ့ ရတနာသိုက်မြေပုံက အစစ်ဖြစ်ဖြစ်
အတုဖြစ်ဖြစ် မင်းအလုပ်မဟုတ်ဘူး၊ အတုဖြစ်ရင် ဒီခရီးလမ်းကို
စွန့်စားရှာဖွေတဲ့ ငါတို့ရဲ့ အရှုံးပဲဖြစ်မယ်၊ မင်းတို့ သင်္ဘောသား
တွေကတော့ အခကြေးငွေရရှိပြီးသားပဲ၊ ဘာများအရှုံးရှိလို့လဲ”

ဟု ပြောလေ၏။ ထိုအခါ သန်မာထွားကြိုင်းသော
သင်္ဘောသားကြီးက

“ကျုပ်တို့ သင်္ဘောသားတွေက အန္တရာယ်ခရီးမှန်းမသိလို့
ဒီဈေးနှုန်းနဲ့လိုက်ကြတာဗျ၊ ဒီခရီးလမ်းမျိုးကို သွားမယ်ဆိုရင်
ခင်ဗျားတို့ ပိုက်ဆံပိုပေးသင့်တယ်”

ဟု ပြောလေရာ ဦးထိပ်သီးသည် လူသန်ကြီး၏ စကား
ကြောင့် မျက်မှောင်ကြုတ်၍ စဉ်းစားနေလေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် သင်္ဘောသားလူသန်ကြီး၏ တောင်းဆိုမှုသည်
တရားမျှတသည်ဟု ယူဆသဖြင့် ဦးထိပ်သီးအနီးသို့ကပ်၍

“သူတို့ပြောတာ တရားမျှတတယ်ဦးလေး၊ သူတို့ကို လုပ်ခ

နှစ်ဆတိုးပေးလိုက်မယ်”

ဟု ပြောပြီး ထိုင်ရာမှ ထရပ်၍ သင်္ဘောသားများဆီသို့
လျှောက်လှမ်းကာ

“ခင်ဗျားတို့ပြောတာ လက်ခံပါတယ်၊ ခင်ဗျားတို့ကို လုပ်ခ
နှစ်ဆတိုးပေးမယ်”

ဟု ပြောလိုက်ရာ သင်္ဘောသားများသည် သဘောက
လက်ခုပ်လက်ဝါးတီးပြီးထောက်ခံကြလေ၏။

ထိုအချိန်၌ မာလိန်မျိုး စိန်အုပ်တစ်ယောက်သာ လက်ခုပ်
လက်ဝါးတီးခြင်းမရှိဘဲ ငြိမ်သက်စွာရှိနေလေ၏။

မာလိန်မျိုးစိန်အုပ်သည် ကျွန်ုပ်တို့ လူစုနှင့် သင်္ဘောသားများ
ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်ခြင်းကို နှစ်သက်ဟန်မရှိချေ။ ဤသို့ဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့
လူစုသည် မိုက်ကန်းသော သင်္ဘောသားများကို ဦးဆောင်၍
ပင်လယ်ခရီးထွက်ရန် အသင့်ပြင်ဆင်ရလေ၏။

ကျွန်ုပ်တို့ သင်္ဘောမှာ ရွက်သုံးတိုင်ပါရှိပြီး ဆောက်လုပ်ပြီးသည် မှာမကြာသေးသဖြင့် အကောင်းပကတိအတိုင်းရှိလေ၏။

သင်္ဘောပေါ်၌ပါရှိသော ရွက်တိုင်၊ မျှော်စင်၊ ကြိုးခွေကျောက်ဆူး စသည်ကိရိယာများလည်း သစ်လွင်ဆဲပင်ရှိသေး၏။ ကျွန်ုပ်တို့သည် သင်္ဘောပေါ်၌ပါရှိသော လက်နက်ကိရိယာများနှင့် စားနပ်ရိက္ခာများကို စစ်ဆေးပြီးနောက် ကျောက်ဆူး၊ ရွက်တိုင်နှင့် ရွက်များ၊ ဓာတ်မီးအိမ်များကို စစ်ဆေးရပြန်၏။

ထိုပစ္စည်းများ အားလုံး အသင့်ဖြစ်သောအခါ သင်္ဘောကို

ဆက်လက်ထွက်ခဲ့လေတော့၏။ သင်္ဘောထွက်ခါနီး၌ မာလိန်မှူး၊ မိန်အုပ်က ကျွန်ုပ်တို့လူစုရှိရသို့ ရောက်ရှိလာပြီး

“ကျုပ်တော့ မတတ်သာလို့သာ ဒီလူတွေနဲ့ ခရီးထွက်ရတာ ချို့၊ ပင်လယ်ထဲမှာ မှန်တိုင်းမိရင် သူတို့ကို ခိုင်းမရမှာစိုးမိပါတယ်”

ဟု ညည်းညူလေရာ ဦးတာတေက

“သူတို့ အသက်အန္တရာယ်နဲ့ ကြုံလာရင် အလိုလို ခိုင်းလို့ ကောင်းလာပါလိမ့်မယ်၊ လူတိုင်းသေရမှာ ကြောက်တဲ့သတ္တဝါပဲ”

ဟု ပြောလေ၏။ ဤသို့ဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့ သင်္ဘောသည် တောင်ဘက်စူးစူးသို့ ဦးလှည့်ကာ ရွက်ကုန်ဖွင့်၍ ထွက်ခဲ့လေ၏။ ပထမရက်တွင် လှိုင်းလှေငြိမ်သက်ပြီး လေကောင်းစွာမရသဖြင့် ခရီးမတွင်ဘဲ ရှိနေ၏။

သို့သော် ထိုညနေမှာပင် မိုးကောင်းကင်တစ်ခုလုံး မှောင်မည်းတက်လာပြီး လေကြီးမိုးကြီးတိုက်ခတ်ကာ လှိုင်းလုံးကြီးများ ကြီးမားလာသဖြင့် မာလိန်မှူး၊ မိန်အုပ်သည် ရွက်များကိုချခိုင်းပြီး သင်္ဘောကို ကြိုးစားထိန်ကျောင်းနေရလေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် ပင်လယ်ပြင်၌ မုန့်တိုင်းထန်ခြင်းကို မကြုံဖူးသဖြင့် အလွန်စိတ်လှုပ်ရှားနေမိ၏။ အသက်အန္တရာယ်ကြုံရမည်ဟု ထင်မိ၏။

ဦးထိပ်သီးက သင်္ဘောနံရံကို လက်ဖြင့်မီရင်း

“ဘယ်လိုလဲ ကျော်စွာ၊ မင်းကြောက်နေပြီလား၊ မကြောက်ပါနဲ့ကွာ”

ဟု အားပေးစကားပြောလေ၏။ ဦးတာတေက အလွန်ကြီးမားလှသော လှိုင်းလုံးကြီးများကိုကြည့်၍

“မုန့်တိုင်းက တော်တော်ပြင်းထန်တယ်ကွာ၊ ဒါပေမယ့် ငါ့အတွေ့အကြုံအရ ဒီမုန့်တိုင်းက နာရီပိုင်းအတွင်းမှာပဲ ရပ်စဲသွားမှာပဲ”

ဟု ပြောလေ၏။ ဦးတာတေ စကားမှန်ကန်၏။ မုန့်တိုင်းတိုက်ခိုက်ပြီး ငါးနာရီကြာသောအခါ လှိုင်းလုံးများ ငြိမ်သက်ပြီး ပြီးဆုံးသွားလေ၏။

ထိုအခါမှပင် ကျွန်ုပ်၏ ရင်ထဲတွင် ဖြစ်ပေါ်နေသော

ဝေတာနာတပေ

ထိတ်လန့် တုန်လှုပ်မှုများ ပျောက်ကွယ်သွားလေ၏။ မုန့်တိုင်းသည် ပြင်းထန်လွန်းသဖြင့် သင်္ဘောပေါ်တွင်လိုက်ပါလာသော သင်္ဘောသားများပင် ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်နေပုံရ၏။

ကျွန်ုပ်သည် ခေါင်းမူးပြီး အော့အန်ကာ ပင်လယ်ပြင်၌ ဖြောင်းဆန်နေသော သင်္ဘောပေါ်၌ လိုက်ပါရသဖြင့် တစ်ကိုယ်လုံး နာကျင်ကိုက်ခဲနေလေ၏။ ထိုအခါ အနီးသို့ ဦးတာတေရောက်လာပြီး ရမ်အရက်ပုလင်းကို ကမ်းပေးကာ

“နည်းနည်းသောက်လိုက်ကွာ၊ သက်သာသွားမယ်”

ဟု ပြောလေ၏။ ကျွန်ုပ်သည်အရက်ကို သောက်လေ့မရှိသော်လည်းသူ့အရပ်နှင့် သူ့ဇာတ်ဟု သဘောထားကာ ရမ်အရက်ကို တစ်ငုံမျှ သောက်လိုက်ရ၏။ နံနက်အရုဏ်တက်ချိန်သို့ ရောက်ရှိနေပြီး ပင်လယ်ပြင်တစ်ခုလုံး လှိုင်းလေ့ ငြိမ်သက်နေလေ၏။

ထိုအခါမှပင် သင်္ဘောသားများ အလှည့်ဖြင့် အနားယူကြရလေ၏။ ကျွန်ုပ်ရင်ထဲရှိ လှိုင်းမူးသော ဝေဒနာများလည်း အတော်အတန် သက်သာသွား၏။

ဝေတာနာတပေ

ကျွန်ုပ်တို့လူစုသည် အခန်းထဲရှိ ရွက်ဖျင်ခုတင်အသီးသီး၌
ခေတ္တမျှအနားရကြလေ၏။ ကျွန်ုပ်က ရွက်ဖျင်ခုတင်ပေါ်၌လှဲရင်း
ဦးထိပ်သီးကို လှည့်၍

“ပင်လယ်ဓားပြဘဝမှာတုန်းက ဘယ်လိုသင်္ဘောတွေကို
ဓားပြတိုက်ခဲ့တာလဲ”

ဟု မေးမြန်းလေရာ ဦးထိပ်သီးက

“ငါတို့အဖွဲ့ ပင်လယ်ဓားပြပေမယ့် စည်းကမ်းရှိတယ်ကွ။
ကိုယ့်မြန်မာ သင်္ဘောအချင်းချင်း တတ်နိုင်သမျှ တိုက်လေ့မရှိဘူး။
ငါတို့အများဆုံးတိုက်ဖြစ်တာက ပသျှူးကျွန်းဆွယ်ဘက်ကလာတဲ့
သင်္ဘောတွေကွ။ ဒီသင်္ဘောတွေမှာ ငရုပ်ကောင်း၊ လေညှင်း၊
ဖာလာလို ပစ္စည်းတွေ သယ်လာတာများတယ်။ နောက်ပြီတော့
တို့မြန်မာပြည်ဘက်က ပုလဲလို ရတနာတွေကို ပြန်သယ်သွားကြ
တယ်။ ပသျှူးလှေ တွေက ငွေကြေးချမ်းသာ တောင့်တင်းကြတယ်။
ပုလဲတွေ ဝယ်ဖို့လာပြီဆိုရင် ငါတို့စီးပြီးတိုက်ခိုက်တော့တာပဲ။
ပသျှူးကုန်သည်တွေဟာ ငါတို့မြန်မာတိုင်းရင်းသားတွေကို

ခေါင်းပုံဖြတ် အမြတ်ထုတ်ပြီး ကြီးပွားချမ်းသာနေတာကွ။ သူတို့ဟာ
အလွန်ရိုးသားတဲ့ ဆလံတိုင်းရင်းသားတွေဆိုကာ အဖိုးတန်ပုလဲတွေကို
အဖိုးမတန်တဲ့ အိုးခွက်ပန်းကန်တွေနဲ့ လဲလှယ်ကြတယ်ကွ။ နောက်ပြီး
တော့ တစ်ကျွန်းအကျဉ်းသားတွေ ထားရှိတဲ့ အက်ဒမန်ကျွန်းတနေ
ပုလဲတွေကို ဈေးနှိမ်ပြီးဝယ်ကြတယ်။ ပုလဲတွေတင်မကဘူး
ငှက်သိုက်လို အဖိုးတန်ပစ္စည်းတွေကိုလည်း ဝယ်ယူကြတယ်။ သူတို့
ဟာ ငါတို့ရဲ့ သားကောင်တွေဘဲ”

ဟု ပြောလေ၏။ ဦးတာတောက ဝင်ရောက်၍

“မင်းကို ပြောရင်းနဲ့ ငါတို့ပင်လယ်ထွက်ခဲ့တာ ပြန်ပြီး
သတိရတယ်ကွာ။ ကပ္ပတိန်က သင်္ဘောဦးကိုသွားပြီး အရက်အိုးလေး
တစ်အိုးကိုသောက်တယ်။ အရက်သောက်ပြီးတာနဲ့ သေနတ်ကို
မိုးပေါ်ထောင်ပြီး ဒိုင်းခနဲပစ်တယ် ပြီးတော့မှ ပင်လယ် ဓားပြ
သင်္ဘော စပြီးထွက်တယ်”

ဟု ပြောဆိုလေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် ပင်လယ်ဓားပြကြီးနှစ်ဦး၏
စကားများကို စိတ်ဝင်စားစွာ နားထောင်နေပြီးနောက်

“ဦးလေးတို့ ပင်လယ်ဓားပြဘဝမှာ လူတွေသတ်တာလဲ
ရှိမှာပဲနော်”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။ ဦးတာတောက ရွက်ဖျင်ခုတ်၌ အိပ်စက်
နေရာမှ ထ၍

“ပင်လယ်ဓားပြတိုင်း လူမသတ်ပါဘူးကွာ၊ သင်္ဘောတစ်စီး
လုံးမှာရှိတဲ့ ပစ္စည်းဥစ္စာအားလုံးကို သိမ်းပိုက်ပြီး လူတွေကို သတ်
တာဟာ ရက်စက်တဲ့ ပင်လယ်ဓားပြတွေပါကွာ၊ ငါတို့ ပင်လယ်
ဓားပြဘဝတုန်းက ခြိမ်းခြောက်ရုံကလွဲလို့ ကိုယ့်ကို မခုခံတဲ့လူကို
အသက်အန္တရာယ်မပြုပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် ပင်လယ်ဓားပြတိုင်းက
တော့ ငါတို့လို မဟုတ်ဘူးကွ”

ဟု ပြောလေရာ ကျွန်ုပ်က မျက်မှောင်ကြုတ်၍

“ဦးလေးတို့က ဘာဖြစ်လို့ ကုန်းပေါ်မှာ ဓားပြမလုပ်ဘဲ
ပင်လယ်ထဲမှာ ဓားပြလုပ်တာလဲ”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။ ထိုအခါ ဦးထိပ်သီးက

“ဒါကတော့ ကျွမ်းကျင်ရာ လိမ္မာပေါ့ကွာ၊ ကုန်းပေါ်မှာ

ဓားပြလုပ်တာထက် ပင်လယ်ထဲမှာ ဓားပြလုပ်တာ ပိုပြီးတော့
စွန့်စားရတာအမှန်ဘဲ၊ ပင်လယ်ဓားပြဆိုရင် အရက်စည်ကြီးပေါ်မှာ
ခြေထောက်တစ်ဖက်ကိုတင်ပြီး ခြောက်လုံးပြူးသေနတ်ကို တဒိုင်းဒိုင်း
ဖန်နေတယ်လို့ ထင်ကြတယ်၊ တကယ်တော့ ပင်လယ်ဓားပြစစ်စစ်
တွေက အချင်းချင်းအလွန်သစ္စာ ရှိကြတယ်၊ ကမ်းမမြင် လမ်းမမြင်
ပင်လယ်ပြင်မှာ ဘေးအန္တရာယ် အလွန်များတယ်၊ သစ္စာမရှိလို့လည်း
မဖြစ်ဘူးကွ၊ တစ်ဦးနဲ့တစ်ဦး အသက်ပေးပြီး ယုံကြည်ကြရတယ်၊
တစ်ခါတစ်ရံ ပင်လယ်ဓားပြ အချင်းချင်း တိုက်ပွဲဖြစ်တာလဲရှိတယ်၊
ဒီအချိန်မှာ စွမ်းရည်သတ္တိ ရှိဖို့လိုတယ်၊ လူတွေဟာ ပင်လယ်ပြင်မှာ
ဓားလှံလက်နက်ကိုင်ပြီး ဓားပြတိုက်မှ ပင်လယ်ဓားပြလို့ဆိုကြတယ်၊
တကယ်တော့ အင်္ဂလိပ် အရှေ့အိန္ဒိယကုမ္ပဏီကြီးဟာ ပင်လယ်
ဓားပြအကြီးစားပါပဲ၊ ဒီနေ့ နေမဝင်အင်ပါရာလို့ တင်စားခေါ်ဝေါ်
ကြတဲ့ ဗြိတိသျှ အင်ပါရာကြီးဟာ ပင်လယ်ဓားပြတွေရဲ့ စွမ်းပကားနဲ့
တည်ဆောက်ထားတာပါ၊ ကိုလိုနီ နယ်ချဲ့ခြင်းဟာ ပင်လယ်ဓားပြ
လုပ်ရပ်နဲ့ ဘာမှမကွာပါဘူး၊ ဒါတွေကို ပြောရင် အရှည်ကြီးပါကွာ၊

ငါဒီလိုပြောနေတာဟာ ပင်လယ်ဓားပြ လုပ်ရပ်ကို ချီးမွမ်းခန်း ဖွင့်နေတာ မဟုတ်ဘူးကွ၊ တကယ်တော့ ဘုရားမကြိုက်တဲ့ အလုပ်ကိုမလုပ်တာ အကောင်းဆုံးပါ။ ဒါကြောင့်လဲ အချိန်တန်တော့ နောင်တတရားရပြီး ပင်လယ်ဓားပြအလုပ်ကို စွန့်ခွာလာခဲ့ကြတယ်”

ဟု ပြောလေရာ ကျွန်ုပ်က ဦးထိပ်သီး၏ စကားကို စိတ်ဝင် စားသွားပြီး

“ပင်လယ်ဓားပြဘဝကို စွန့်ခွာဖြစ်ခဲ့ပုံလေးကို ပြောပါဦး”

ဟု မေးမြန်းခဲ့၏။ ထိုအခါ ဦးတာတေက ဝင်ရောက်ပြောဆို လေ၏။ ဦးတာတေက အရက်ကို တစ်ငုံသောက်လိုက်ပြီး

“ပင်လယ်ဓားပြဘဝကို စွန့်ခွာလာတဲ့ အကြောင်းတရား ရှိတယ်ကွ၊ ငါတို့ ပင်လယ်ဓားပြအဖွဲ့ရဲ့ ခေါင်းဆောင်က မင်းရဲ့ အဖေပဲ။ အဲဒီတုန်းက မင်းအဖေနဲ့ ငါတို့ကတစ်ဖွဲ့ တခြားပင်လယ် ဓားပြတွေကတစ်ဖွဲ့ သဘောထားကွဲလွဲကြတယ်။ မင်းအဖေနဲ့ ငါတို့ရဲ့ သဘောက မြန်မာသင်္ဘောတွေကို တတ်နိုင်သမျှ မတိုက်ဘူး။ ပသျှူးသင်္ဘောတွေနဲ့ အခြားနိုင်ငံခြားသင်္ဘောတွေကိုပဲ တိုက်ဖို့

ကြံစည်တယ်။ သူတို့က ပင်လယ်ဓားပြဖြစ်မှ ပင်လယ်ဓားပြလိုပဲ ကျင့်ကြံမယ်။ ပင်လယ်ပြင်မှာ တိုက်လို့ရသမျှ အကုန်တိုက်မယ်လို့ ဆိုကြတယ်။ နောက်ဆုံးတော့ သဘောထားကွဲလွဲရာက ကိုယ်ထိ လက်ရောက် အသက်လုပြီးတိုက်ခိုက်တဲ့ ဘဝကို ရောက်သွားတယ်။ ဒီတိုက်ပွဲမှာ ငါတို့ဘက်က အနိုင်ရခဲ့တယ်။ ရှုံးတဲ့သူတွေကို သင်္ဘော ပေါ်ကနေ ပင်လယ်ထဲကို ဆင်းခိုင်းဖို့ ကြံစည်နေတုန်း အလွန် ကြောက်စရာ ကောင်းတဲ့ မုန်တိုင်းနဲ့ ကြုံတွေ့ခဲ့ရတယ်။ မုန်တိုင်း ကြောင့် သင်္ဘော နစ်မြုပ်ပြီး မင်းအဖေလဲ အသက်ဆုံးရှုံးခဲ့ရတယ်။ မုန်တိုင်းရဲ့ဘေးက ငါတို့နှစ်ယောက်ပဲ လွတ်မြောက်ခဲ့တယ်။ ဒီအချိန်ကစပြီး ပင်လယ် ဓားပြဘဝကို စွန့်လွှတ်ပြီး ကုန်းပေါ်မှာ ကောင်းရောင်းကောင်းဝယ်လုပ်စားခဲ့တယ်။ ပင်လယ်ဓားပြဘဝက ရတဲ့ပုလဲတွေကို ထုခွဲ ရောင်းချပြီး စီးပွားရေးလုပ်ကိုင်စားသောက်ပြီး ငါက ကြွယ်ဝချမ်းသာပြီး သူဌေးကြီးဖြစ်ခဲ့တယ်။ အသုံးအဖြုန်းကြီး တဲ့ တေလေဆိုတဲ့ ကောင်ကတော့ လူမိုက်နဲ့ငွေ အတူမနေဆိုတဲ့ စကားရှိတဲ့အတိုင်း သူ့မှာ ပါတဲ့ငွေတွေ လုံးပါးပါးပြီး တောင်းစား

ရတနာဝကိုရောက်ခဲ့တယ်။ နောက်ဆုံးမှာ နေရာနေရာတောင်မရှိလို့
ဇရပ်မှာ သွားနေရတယ်”

ဟု ပြောလေရာ ဦးတာတေက မကျေမချမ်းဖြင့်

“ဟေ့ကောင် မင်းငါ့ကို မဟုတ်တာ မပြောနဲ့နော်၊ ငါက
ဒီကောင်လို အတ္တကြီးတဲ့ကောင်မဟုတ်ဘူး၊ ငါပင်လယ်စားပြာဝက
ရခဲ့တဲ့ပုလဲတွေကို ထုခွဲရောင်းချပြီးတော့ ပရဟိတ လုပ်ငန်းတွေမှာ
လှူဒါန်းခဲ့တယ်။ မိဘမဲ့ ကလေးတွေကို ကူညီစောင့်ရှောက်ခဲ့တယ်၊
အခုလည်း မိဘမဲ့ကလေးပေါင်းများစွာကို ငါ့ရဲ့ခြံကြီးထဲမှာ အတူ
တကွ ခေါ်ပြီး ပညာသင်ပေးတယ်၊ ကျွေးမွေးပြုစုတယ်၊ ထိပ်သီးလို
တစ်ကိုယ်ကောင်းသမားမဟုတ်ဘူးကွ”

ဟု ပြောလေရာ ကျွန်ုပ်သည် ဦးတာတေဆိုသော လူကြီးကို
ကြည့်၍ မယုံနိုင်အောင် ဖြစ်သွားလေ၏။ ဦးတာတေကဲ့သို့ အရာရာ
ကို ပေါ့ပေါ့ဆဆ နေထိုင်စားသောက်တတ်သော လူကြီးသည်
အဓိပ္ပာယ်ရှိ၍ လေးနက်သော အလုပ်ကိုလုပ်ကိုင်နေလေ၏။
ဦးထိပ်သီးကမူ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းများကို ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် လုပ်

ကိုင်နေပုံရ၏။

ထို့ကြောင့်ပင် မိခင်လိုအပ်သောအချိန်၌ ၎င်းတို့၏ အလုပ်
အကိုင်များကိုပစ်၍ အရောက်လာခဲ့ကြ၏။ ထိုအခိုက်မှာပင် ၎င်းတို့
လူစု၏ အနီးသို့ မာလိန်မှူးစိန်အုပ် ရောက်ရှိလာပြီး စိတ်ပျက်
လက်ပျက်အမှုအရာဖြင့်

“ကျုပ်တို့ သင်္ဘောတော့ မုန်တိုင်းကြောင့် လမ်းကြောင်းလွဲ
သွားပြီ၊ ကပ္ပလီကျွန်းစုတွေဘက်ကို လမ်းလွဲသွားပြီ၊ ဒါကြောင့်
ကျုပ်တို့ ခရီးလမ်းအချိန်တွေ ပိုကြာတော့မယ်”

ဟု ပြောလေ၏။ ဦးထိပ်သီးက လက်ကာပြု၍

“အချိန်ကြာတာ ပြဿနာမဟုတ်ဘူး၊ ကျုပ်တို့သွားချင်တဲ့
လမ်းကြောင်းကို တိတိကျကျ ရောက်ဖို့အရေးကြီးတယ်”

ဟု ပြောလေရာ မာလိန်မှူးစိန်အုပ်က

“အက်ဒမန် ကျွန်းမှာ သင်္ဘောကို ခဏကပ်ပြီး မုန်တိုင်း
ကြောင့်ဖြူပြင်စရာရှိတာ ပြုပြင်ချင်တယ်”

ဟု ပြောလေ၏။ မကြာမီ ကျွန်ုပ်တို့သင်္ဘောသည် ဗြိတိသျှ

ကိုလိုနီ ကျွန်ပြုထားသော အက်ဒမန်ကျွန်းသို့ ရောက်ခဲ့၏။
 ဗြိတိသျှကိုလိုနီ အက်ဒမန်ကျွန်း၌ အိန္ဒိယနှင့် မြန်မာနိုင်ငံရှိ
 တစ်ကျွန်းပို့သောအကျဉ်းသားများကို ထားရှိလေ၏။ မာလိန်မှူး
 စိန်အုပ်နှင့် သင်္ဘောသားအချို့သည် မုန်တိုင်းကြောင့် ပျက်စီးသွား
 သော အစိတ်အပိုင်းများကို ပြန်လည်ပြုပြင်နေလေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် အချိန်ရှိသရွေ့ သင်္ဘောကုန်းပတ် ပါဠိထိုင်ကာ
 အက်ဒမန်ကျွန်းကြီးကို မှန်ပြောင်းဖြင့် ကြည့်ရှုနေတတ်၏။ ထိုအခိုက်
 မှာပင် ကျွန်ုပ်အနီးသို့ ဦးတာတေ ရောက်ရှိလာပြီး

“မင်းမှန်ပြောင်းကြည့်နေတာ မြင်တော့ ငါ့ငယ်စဉ်က
 ဖင်လယ်ဓားပြဘဝနဲ့ မြင်ခဲ့ဘူးတဲ့ ရေသူမကို သတိရတယ်”

ဟု ပြောလေရာ ကျွန်ုပ်သည် ရေသူမဆိုသဖြင့် အလွန်စိတ်ဝင်
 စားသွားပြီး

“ဘာ... ရေသူမဆိုတာ တကယ်ရှိတယ် ဟုတ်သလား
 ပြောပြစမ်းပါဦးဗျာ”

၈၂ မင်းမြတ်သူရ

ဟု မေးမြန်းလိုက်ရာ ဦးတာတေက

“တစ်ခါတုန်းက ပင်လယ်ပြင်မှာ ရွက်လွင့်ပြီး သွားနေတုန်း ကုန်းပေါ်က ကျောက်ဆောင်ပေါ်မှာ နေပူဆာလှုံနေတဲ့ ရေသူမကို ငါတွေ့ဖူးတယ်။ ရေသူမဟာ အပေါ်ပိုင်းဟာ လူတစ်ယောက်နဲ့ သဏ္ဌာန်တူပြီး အောက်ပိုင်းက ငါးတစ်ကောင်ရဲ့ကိုယ်ခန္ဓာအတိုင်းပဲကွ၊ ဒါပေမဲ့ အဲဒီတုန်းက ရေသူမကို ငါကလွဲရင် ဘယ်သူမှ မမြင်ကြဘူးကွ၊ ဒါကြောင့် ငါ့စကားကို သူတို့မယုံကြဘူး။ အရက်မူးပြီး မျက်စိအမြင်မှားတယ်လို့ ယူဆကြတယ်။ တကယ်တော့ ငါမျက်စိ အမြင်မှားပါဘူးကွာ၊ ရေသူမမှ ရေသူမအစစ်ပါ။ ငါတစ်သက်မှာ ဒီတစ်ကြိမ်ပဲ ရေသူမကို မြင်ဖူးတာပါ”

ဟု ပြောလေရာ ကျွန်ုပ်က ရယ်မော၍

“ဦးလေး အရက်မူးပြီး ကျောက်ဆောင်ပေါ်က လူက ရေသူမနဲ့မှားတာ မဖြစ်နိုင်ဘူးလား”

ဟု နောက်ပြောင်လေ၏။ ဦးတာတေက ကျွန်ုပ်ကို မကွဲမချမ်းကြည့်၍

“ခွေးကောင်လေး မင်းကို ပင်လယ်ပြင် ဗဟုသုတတွေကို ကြားဖူးအောင် ပြောပြနေတာ၊ မသိချင်ရင် ဆက်မပြောတော့ဘူး”

ဟု စိတ်ကောက်ချင်ဟန်ပြုလေရာ ကျွန်ုပ်က ပြန်လည် တောင်းပန်သောအခါမှပင် သူ့စကားကို ပြန်ဆက်လေ၏။ ဦးတာတေက

“ပင်လယ်ခရီးထွက်တဲ့ သင်္ဘောသားတွေ အလွန်ကြောက်တဲ့ ပင်လယ်စုန်းဆိုတာရှိသေးတယ်ကွ၊ အဲဒီ ပင်လယ်စုန်းပေါ်လာပြီ ဆိုရင် ပင်လယ်ပြင်မှာရွက်လွင့်နေတဲ့ သင်္ဘောသားတွေ သေမတတ် ကြောက်ကြတယ်၊ ပင်လယ်စုန်းတွေကို မြင်လိုက်ရင် သင်္ဘောပေါ်မှာ လိုက်ပါလာတဲ့ သင်္ဘောသားအချင်းချင်း စိတ်ရိုင်းတွေ ဝင်ပြီး တိုက်ခိုက်ကြတယ်လို့ အဆိုရှိတယ်၊ ပင်လယ်စုန်းဟာ ရွက်တိုင်ကို မီးစွဲလောင်တတ်တယ်၊ ရွက်တိုင်ကို မီးစွဲလောင်ရင် ရွက်တိုင်ကို အမြန်ဆုံးပုဆိန်နဲ့ ခုတ်ချရတယ်”

ဟု ပြောလေရာ ကျွန်ုပ်သည် ဦးတာတေ၏ စကားကို အလွန်စိတ်ဝင်စားသွားပြီး

“အဲဒီပင်လယ်စုန်းတွေက ပင်လယ်ပြင်မှာ ဘာကြောင့်ပေါ်လာရတာလဲ”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။ ထိုအခါ ဦးတာတေက ခေါင်းခါယမ်း၍

“ပင်လယ်စုန်းတွေ ဘာကြောင့် ပေါ်လာရသလဲဆိုတာ ဘယ်သူမှ မပြောနိုင်ဘူးကွ၊ ပင်လယ်ပြင်မှာရှိတဲ့ နာနာဘာဝတစ်မျိုးဖြစ်မယ် ထင်တယ်”

ဟု ပြောလေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် တစ်သက်တွင် တစ်ကြိမ်မျှ မကြားဘူးသော အကြောင်းများကြောင့် အလွန်စိတ်ဝင်စားသွားပြီး

“ပင်လယ်ပြင်မှာလဲ နာနာဘာဝစုန်းကစေတွေ ရှိတယ်ပေါ့”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။ ဦးတာတေက သက်ပြင်းချ၍

“လောကမှာ ငါတို့ ဉာဏ်မမီတဲ့အကြောင်းအရာတွေ အများကြီးရှိတယ်ကွ၊ ငါတို့ ပင်လယ်ဓားပြဘဝတုန်းက ပင်လယ်ထဲမှာ ဖြတ်သန်းသွားတဲ့ ရှေးဟောင်းသင်္ဘောကြီးတစ်စီးကို မမျှော်လင့်ဘဲတွေ့လိုက်ရတယ်ကွ၊ သင်္ဘောပေါ်မှာ ပါတဲ့လူတွေကိုတောင်

ထင်ထင်ရှားရှား မြင်ရတယ်၊ သူတို့အားလုံး ဝတ်စားထားတဲ့ ချပ်ဝတ်တန်ဆာတွေဟာ ရှေးဟောင်းစစ်သည်တော်တွေ ဝတ်စားထားတဲ့အတိုင်းပဲ၊ သင်္ဘောမှာ တပ်ဆင်ထားတဲ့ အမြောက်ကြီးက ၁၈ ရာစုက အမြောက်ကြီးပဲ၊ ဒီရှေးဟောင်းသင်္ဘောကြီးကို မြင်ရတာ ငါတစ်ယောက်တည်းမဟုတ်ဘူး၊ သင်္ဘောပေါ်မှာပါတဲ့ ပင်လယ်ဓားပြ တော်တော်များများလဲ မြင်ရတယ်၊ ငါတို့အားလုံး ရှေးဟောင်းသင်္ဘောကြီးကို တအံ့တဩ ဈေးစိုက်ကြည့်နေတုန်း သင်္ဘောနှစ်စီးကြားမှာ မြူနှင်းတွေ ရုတ်တရက် ကျလာပြီး ရှေးဟောင်းသင်္ဘောကြီးပျောက်ဆုံးသွားတယ်ကွာ၊ ဒီလိုဖြစ်ရပ်မျိုးတွေဟာ ငါတို့တင် မြင်ဖူးတာမဟုတ်ဘူး၊ ပင်လယ်ပြင်မှာ ထွက်နေတဲ့ သင်္ဘောသားတော်တော်များများလည်း မြင်တွေ့ဖူးကြတယ်”

ဟုပြောလေရာ ကျွန်ုပ်က ဦးတာတေ၏စကားကို စိတ်ဝင်တစားနားထောင်၍

“ရှေးဟောင်းလှေကြီးကို လူတွေတော်တော်များများ တွေ့ကြတယ်၊ ရေသူမကိုတွေ့တယ်ဆိုတာက ဦးလေးတစ်ယောက်

၈၆ ဇမင်းမြတ်သူရ

တည်းနော်”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။

ထိုအခါ ဦးတာတေက ရယ်မော၍

“မင်းက အရက်သောက်တတ်တဲ့ငါ့ကို မယုံဘူးဆိုပါတော့၊

အချို့သော သင်္ဘောသားတွေက ရေသူမတွေက ကျောက်ဆောင်ပေါ်ကနေ အလွန်သာယာစရာပျော်ဖွယ်ကောင်းတဲ့ သီချင်းတွေကို သီဆိုပြီး ဖြားပေးပေးသွေးဆောင်တတ်တယ်ဆိုတယ်ကွ။ အချို့ကလဲ အလွန် ချောမောလှပတဲ့ ရေသူမဟာ လက်တစ်ဖက်က မှန်ကိုကိုင် ကျန်တဲတစ်ဖက်က ရွှေဘီးကိုင်ပြီး ရှည်လျားတဲ့ဆံပင်တွေကို ဖီးသင်နေတာ မြင်ရတယ်ဆိုကြတယ်။ အချို့ဆိုရင် ရေသူမက သူမရဲ့အနီးမှာ မှော်ဦးထုပ်တစ်လုံးကိုဆောင်ထားပြီး သူတို့နှစ်သက်တဲ့ယောက်ျားရဲ့ ခေါင်းမှာ ဆောင်းပေးတယ်လို့ပြောကြတယ်။ မှော်ဦးထုပ်အဆောင်းခံရတဲ့ယောက်ျားဟာ ရေသူမနဲ့ ရေအောက်မှာ အတူနေနိုင်တယ်လို့ တောင် ပြောကြတယ်။ ရေသူမနဲ့ပတ်သက်တဲ့ အကြောင်းတွေကို ငါ တစ်ယောက်တည်းပြောတာမဟုတ်ဘူးကွ”

ဝေတနာတပေ

ဟုပြောလေ၏။

ထိုအခါ ကျွန်ုပ်က ဦးတာတေ၏ အမူအရာကိုကြည့်၍ ရယ်မောလိုက်ပြီး

“ကျုပ်က ကျီစားတာပါဗျာ၊ ဦးတာတေကို မယုံလို့ပြောနေတာမဟုတ်ပါဘူး”

ဟုဆိုသောအခါမှပင် ဦးတာတေသည် သဘောကျပြီး ငြိမ်သက်သွားလေ၏။

ဝေတနာတပေ

ကျွန်ုပ်တို့သဘောသည် မှန်တိုင်းအတွင်း ပျက်စီးသွားသော အစိတ်အပိုင်းအချို့ကို ပြန်လည်ဖြုတ်ပြီး အက်ဒမန်ကျွန်းမှ ပြန်လည် ထွက်ခွာခဲ့လေ၏။

သဘောပြုပြင်နေစဉ် သဘောပေါ်၌ပါရှိသော သဘောသားများသည် မာလိန်မှူးစိန်အုပ်နှင့် အဆင်ပြေခြင်းမရှိဘဲ မကြာခဏ ကတောက်တဆဖြစ်ကြောင်းတွေ့ရ၏။

ဦးတာတေက ထိုအခြင်းအရာကို ကြည့်၍

ဝေတနာတပေ

“ငါမြင်ဖူးသမျှ သဘောသားတွေထဲမှာ ဒီကောင်တွေ အဆိုးဆုံးပဲကွ၊ သဘောသားတွေကလဲ မာလိန်မှူးကို အထင်မကြီးဘူး၊ မာလိန်မှူးကလည်း သဘောသားတွေကို လိုတာထက်ပိုပြီး ဖိနှိပ်ချုပ်ချယ်ချင်တယ်”

ဟုပြောလေ၏။

ထိုနေ့မှာပင် ကျွန်ုပ်တို့လူစုနှင့် မာလိန်မှူးစိန်အုပ်သည် ပင်လယ် ခရီးလမ်းအတွက် ဆွေးနွေးကြလေ၏။

ဦးထိပ်သီးက မြေပုံကိုလက်ဖြင့်ထောက်၍

“ငါတို့ခရီးလမ်းက မုတ္တမပင်လယ်ကွေ့ကနေ ဘင်္ဂလားပင်လယ်အော်၊ ကပ္ပလီပင်လယ်အထိ ရောက်နေပြီ၊ နောက်တော့ မှန်တိုင်းမိပြီး လမ်းကြောင်းလွဲသွားရာက အက်ဒမန်ကျွန်းပေါ်ကို မမျှော်လင့်ဘဲ ရောက်သွားတယ်၊ ရှေ့ဆက်ပြီးသွားရင် အက်ဒမန်ကျွန်းစုတွေ ဘက်ကိုရောက်မယ်၊ နောက်တော့ ဖရိုက်အငူဘက်ကိုတောင် ရောက်သွားတယ်၊ အဲဒီဘက်မှာ ရစ်ချီကျွန်း၊ ကိုးကိုးကျွန်းလို ကျွန်းစုလေးတွေ အများကြီးရှိသေးတယ်၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်

ဝေတနာတပေ

မနက်ဖြန် သင်္ဘောပြင်ဆင်ပြီးရင် ကျွန်ုပ်တို့ ရတနာသိုက်ရှာပုံတော် ခရီးဆက်ကြမယ်”

ဟုပြောလေ၏။

နောက်တစ်နေ့၌ ကျွန်ုပ်တို့သင်္ဘောသည် အက်ဒမန်ကျွန်းမှ ခွာခဲ့လေ၏။

သင်္ဘောကို ပင်လယ်ပြင်၌ နေ့တစ်ဝက်မျှ သွားလာပြီးနောက် အနီးရှိကျွန်းများသို့ကပ်၍ ခုတ်မောင်းစေ၏။

ထို့နောက် မြေပုံအညွှန်း၌ ပါရှိသောကျွန်းဟုတ်မဟုတ် စစ်ဆေးလေ၏။

ထိုအခါ ရတနာသိုက်မြေပုံအညွှန်း၌ ပါရှိသောကျွန်းကို အလွယ်တကူ ရှာမတွေ့ဘဲ ညဉ့်အချိန်သို့ရောက်သွား၍ ကျောက်ချး ရပ်နားလိုက်လေ၏။

ညစာစားပြီးနောက် ကျွန်ုပ်နှင့် ဦးထိပ်သီးတို့သည် ကုန်းပတ်၌ ထိုင်၍ ပင်လယ်ပြင် ဗဟုသုတများကို ပြောဆိုနေကြစဉ် ရေပြင်၌ အရောင်တဝင်းဝင်းလက်နေသော အရာများရွေလျားနေသည်ကို

မြင်သဖြင့် ကျွန်ုပ်က

“ရေထဲမှာ အရောင်တွေဝင်းလက်နေတယ်၊ ဘာတွေလဲ မသိဘူး”

ဟုတအံ့တသြအော်ဟစ်လိုက်၏။

ဦးထိပ်သီးတို့နှစ်ဦးက အံ့သြဟန်မပြဘဲ

“ရေထဲမှာ မီးထွန်းသလို အရောင်တွေလင်းနေတာ ငါးအုပ်စုတွေ သွားလာနေတာကွ၊ အဲဒီငါးတွေမှာ ဖော့(စ်)ပရပ်ဇာတ်တွေရှိနေလို့ အလင်းရောင်တွေ ထွက်နေတာ”

ဟုပြောလေ၏။

ကျွန်ုပ်က ပင်လယ်ထဲ၌ မီးထွန်းထားသကဲ့သို့ လင်းလက်နေသော ငါးအုပ်စုကိုကြည့်၍

“ပင်လယ်ပြင်မှာ မြင်သမျှဟာ အထူးအဆန်းတွေချည်းပါပဲဗျာ”

ဟုပြောလေ၏။ ထိုအခါ ဦးတာတေက

“ကမ္ဘာပေါ်မှာ မြေပြင်ဧရိယာထက် ရေပြင်ဧရိယာက ပိုများ

၉၂ ● မင်းမြတ်သူရ

တယ်၊ မြေပြင်မှာရှိတဲ့ ထူးဆန်းလွှဲပြောင်းမှုတွေထက် ရေပြင်မှာရှိတဲ့ ထူးဆန်းလွှဲပြောင်းမှုတွေက အဆပေါင်းများစွာ ပိုများတယ်။ ကမ္ဘာပေါ်မှာ အမြင့်ဆုံးတောင်တွေ ပင်လယ်အောက်မှာရှိတယ်။ ကမ္ဘာပေါ်မှာ မြင်တွေ့ရတဲ့ အလှပဆုံးရှုခင်းတွေထက် လှပတဲ့အရာတွေ ပင်လယ်အောက်မှာရှိတယ်။ ကမ္ဘာပေါ်မှာရှိတဲ့ အထူးဆန်းဆုံးသတ္တဝါတွေထက် ထူးဆန်းတဲ့ အမျိုးအမည်မသိတဲ့ သတ္တဝါတွေ ပင်လယ်အောက်မှာရှိတယ်။ ဒါကြောင့် ပင်လယ်မှာ ရေသူမတွေ့ရတယ်ဆိုတာ သိပ်ထူးဆန်းတဲ့အဖြစ်အပျက်တော့ မဟုတ်ဘူးကွ”

ဟုရှင်းလင်းပြလေ၏။ ကျွန်ုပ်က ရေခွေးကြမ်းသောက်နေသော ဦးထိပ်သီးဘက်သို့လှည့်၍

“ပင်လယ်ဓားပြကြီးရဲ့ ရတနာသိုက် အခြေအနေဘယ်လိုရှိသလဲ”

ဟုမေးမြန်းလေ၏။ ထိုအခါ ဦးထိပ်သီးက သက်ပြင်းချ၍

“ဖရိုက်အင်္ဂဘက်ကနေကြည့်ရင် ကိုကိုးကျွန်း၊ ရစ်ချီကျွန်းဆိုပြီး ကျွန်းငယ်လေးတွေ အများကြီးရှိတယ်။ ပင်လယ်ဓားပြကြီး

တောနာတပေ

မီးကြိုးဟာ သူ့ရဲ့ရတနာသိုက်ကို လောင်ကျွမ်းခွင့်၊ လတ္တီတွဒ်နဲ့ တိကျတဲ့မြေပုံညွှန်း ရေးဆွဲထားဘူး။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ သူ့ကိုယ်တိုင် ရတနာသိုက်မြှုပ်နှံထားတဲ့ကျွန်းကို တိတိကျကျ မှတ်မိနေလို့ဖြစ်မယ်၊ ငါတို့လို ရတနာသိုက်မှဆုံးတွေ့ကတော့ ကျွန်းရဲ့မြေပုံကို တိတိကျကျ ရေးဆွဲထားတဲ့အတွက် အခက်တွေ့တာပေါ့ကွာ။ နောက်ဆုံး ရတနာသိုက်ကို ဘယ်လိုမှရှာမရရင် ကိုကိုးကျွန်းဘက်ကိုပြန်သွားပြီး တွေ့သမျှ ကျွန်းတွေကို အသေးစိတ်ပြန်ရှာရမှာပဲ။ ကျွန်းတွေမှာ လူမနေတဲ့ ကျွန်းတွေအများကြီးရှိသေးတယ်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ရတနာသိုက်ကို မတွေ့တွေ့အောင် ရှာရမယ်”

ဟုပြောလေ၏။

ဦးထိပ်သီးတို့သည် ရတနာသိုက်ရှိရာကျွန်းကို လွယ်လွယ်ကူကူ ရှာဖွေမရသော်လည်း စိတ်ဓာတ်ကျပုံမရချေ။

ကျွန်ုပ်တို့သည် ရစ်ချီကျွန်းစုများအနီး၌ လှည့်လည်၍ မြေပုံကိုကြည့်ကာ တိုက်ဆိုင်စစ်ဆေးလေ၏။

ထိုသို့ ပင်လယ်ပြင်၌ ရက်ရှည်ကြာသောအခါ ကျားကြီး

တောနာတပေ

ဦးဆောင်သော သင်္ဘောသားတစ်စုသည် မကျေနပ်သောအမှုအရာများကို ပြသလေသည်။ ကျားကြီးသည် သင်္ဘောသားအချို့ကို စုစည်း၍

“ပင်လယ်ထဲက ကျွန်းတွေကိုလှည့်နေရတာ ရက်တွေကြာနေပြီ၊ ဘာအဓိပ္ပာယ်ရှိသလဲ၊ သင်္ဘောသားတွေက စွန့်စွန့် စားစား ပင်လယ်ခရီးသွားချင်တယ်၊ ကျွန်းတွေကြားမှာ ခေါင်း နောက်အောင် သင်္ဘောတစ်စီးနဲ့ လှည့်ပတ်မနေချင်တော့ ဘူးကွ၊ ငါတို့သင်္ဘောက သုတေသနလုပ်တဲ့သင်္ဘောမဟုတ်ဘူး၊ မင်းတို့ ငါ့စကားကို သဘောတူသလား”

ဟုမေးမြန်းလေရာ သင်္ဘောသားအချို့က ကျားကြီး၏စကားကို ထောက်ခံကြလေ၏။

ထိုအခါ ကျားကြီးက

“ဒါတွေအားလုံးဟာ မာလိန်မှူးစိန်အုပ် အသုံးမကျလို့ဖြစ်တာကွ၊ သူ့စကားကို နားထောင်မိလို့ ငါတို့အားလုံး မဖြစ်စလောက် ပိုက်ဆံလေးနဲ့ ပင်လယ်ပြင်မှာ အူကြောင်ကြောင်ဘဝကိုရောက်

ရတာ”

ဟုပြောလေ၏။ ထိုအခါ သင်္ဘောသားတစ်ဦးက

“ဟိုလူကြီးတွေ ရှာနေတဲ့ ရတနာသိုက်ဆိုတာက ဘယ်လိုလဲ”

ဟုမေးမြန်းလေ၏။ ထိုအခါ ကျားကြီးက မျက်နှာရှုံ့မဲ့၍

“သူတို့ရဲ့မြေပုံက အတုကြီးကွ၊ ဒါကြောင့် ပင်လယ်ထဲမှာ လည်ပြီး ဟိုမရောက် သည်မရောက် ဖြစ်နေတာ၊ ဒီမှာ ငါတို့ ပင်လယ်မှာ ကျင်လည်နေတာ အတိုနေပြီ၊ ပင်လယ်ဓားပြကြီးမိုးကြီးရဲ့ ရတနာသိုက်ဆိုတာ နားမဆံ့အောင် ကြားဖူးတယ်၊ ဒါပေမယ့် နောက်ဆုံးမှာ အတုတွေချည်းပါပဲ၊ ဒီတော့ မာလိန်မှူးစိန်အုပ်နဲ့ ငါတို့လူစု ထိပ်တိုက်ရှင်းရမဲ့ အချိန်ကိုရောက်တော့မယ်”

ဟု ကြုံးဝါးလေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် ၎င်းတို့တိုင်ပင်နေသော အကြောင်းကို တိတ်တခိုးနားထောင်ပြီး ဦးထိပ်သီးကို ပြန်လည်ပြောဆို၏။ ဦးထိပ်သီးက မျက်မှောင်ကြွတ်၍

“သင်္ဘောသားတွေကို ငါတို့စိတ်ကြိုက်မရွေးခဲ့မိတာ သိပ်

မှားတယ်”

ဟုရေရွတ်လေ၏။ ဦးတာတောက သက်ပြင်းချ၍
“ကျုပ်တို့ရဲ့ ရတနာသိုက်ရှာဖွေတဲ့ကိစ္စဟာလဲ တစ်ဝက်တစ်
ပျက် ဖြစ်နေတော့ ဒီကောင်တွေကို ပြန်လွှတ်လို့မဖြစ်ဘူး၊ မာလိန်မျိုး
စိန်အုပ်ကလဲ သင်္ဘောသားတွေကို မနိုင်ဘူး၊ ဒီကောင်တွေရဲ့ အခြေ
အနေကို ငါတို့မျက်ခြေမပြတ် အကဲခတ်ဖို့လိုနေပြီ”

ဟုပြောလေ၏။
နောက်တစ်နေ့တွင် ကျွန်ုပ်သည် သင်္ဘောကုန်းပတ်ပေါ်ရှိ
ပန်းသီးများထည့်ထားရာ သစ်သားစည်ကြီးရှိရာသို့သွားပြီး ပန်းသီး
စားရန် ရှာဖွေလေ၏။
ပင်လယ်ပြင်၌ သင်္ဘောခရီးထွက်သောအခါ ဟင်းသီးဟင်း
ရွက်များကို မစားရသဖြင့် အာဟာရချို့တဲ့သောဝေဒနာကို သင်္ဘော
သားများ ခံစားရ၏။

ထို့ကြောင့် ဦးထိပ်သီး၏အစီအစဉ်ဖြင့် သင်္ဘောပေါ်၌
ပန်းသီးအမြောက်အမြားကို သစ်သားစည်ကြီးနှင့် ထည့်၍ တင်

ဆောင်လာ၏။

ကျွန်ုပ်သည် ပန်းသီးထည့်သောစည်ထဲသို့ ငုံ့ကြည့်လိုက်သော
အခါ ပန်းသီးအနည်းငယ်သာ ကျန်ရှိကြောင်းတွေ့ရ၏။
ကျွန်ုပ်သည် သစ်သားစည်ကြီးထဲရှိ ပန်းသီးတစ်လုံးကို ယူ၍
စည်အနီး၌ထိုင်ပြီးစားလေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် ပန်းသီးစားပြီးနောက် ဗိုက်ထဲတွင် လေးလံလာ
ပြီး သစ်သားစည်ကို မှီ၍ အိပ်ပျော်သွားလေ၏။

ထိုအခိုက်မှာပင် ကျွန်ုပ်မှီ၍ အိပ်ပျော်နေသော ပန်းသီးစည်
ကြီး၏တစ်ဖက်သို့ လူတစ်ယောက်မှီပြီး ထိုင်လိုက်သောကြောင့်
ကျွန်ုပ် အိပ်ရာမှ လန့်နိုးလာ၏။

သစ်သားစည်ကြီး၏ တစ်ဖက်မှ ကျားကြီး၏ အသံကို
ကြားရ၏။

“ငါတော့ သည်းမခံနိုင်တော့ဘူး၊ အခွင့်သာရင် မာလိန်မျိုး
စိန်အုပ်ကို သတ်ပြီး သူ့ရဲ့မာလိန်မျိုးနေရာကို ငါလုယူတော့မယ်”
ဟုပြောသောအသံကို ကြားရ၏။ ထိုအခါ ကျားကြီးနှင့်

စကားပြောဆိုနေသော သင်္ဘောသားက

“သင်္ဘောသားတွေက ခင်ဗျားရဲ့အကြံကို လက်ခံပါ့မလား”

ဟုမေးမြန်းသံကို ကြားရ၏။

ထိုအခါ ကျားကြီးကလက်သီးဆုပ်၍

“သင်္ဘောသားတစ်ဝက်လောက်က ကပ္ပတိန်စိန်အုပ်ကို မကျေနပ်ကြဘူး၊ ပင်လယ်ဓားပြ အဖိုးကြီးတွေဆီက ရမဲ့ရတနာ တွေကိုမက်ပြီး သင်္ဘောသားတွေကို နှိမ်နေတယ်လို့ ယူဆကြတယ်။ ပင်လယ်ဓားပြတွေက ရတနာသိုက်ကိုတွေ့ရင် ကပ္ပတိန်စိန်အုပ်ကို ဝေစုများများပေးမယ်ဆိုပြီး စည်းရုံးထားပုံရတယ်ကွ”

ဟုပြောလေရာ ကျန်သင်္ဘောသားတစ်ဦးက

“ကပ္ပတိန်စိန်အုပ်ကို တော်လှန်မယ်ဆိုရင် ပင်လယ်ဓားပြ တွေကရော ကျေနပ်ကြမလား၊ ဒီလူကြီးတွေက အသက်ကြီးပေမဲ့ အထိုးအကြိတ် အင်မတန်ကောင်းတယ်နော်၊ ခင်ဗျားကိုတောင် ဆော်လိုက်တာ မှတ်မိတယ်မဟုတ်လား”

ဟု ပြောလေ၏။ ထိုအခါ ကျားကြီးက တက်ခေါက်၍

တောနာစာပေ

“ပင်လယ်ဓားပြအဖိုးကြီးတွေ ငါတို့ကို မလွန်ရဲပါဘူးကွာ၊ ငါတို့မရှိရင် သူတို့ရဲ့ ရတနာသိုက်ရှာဖွေလမ်းကို သွားလို့မရတော့ဘူး၊ ဒါကြောင့် ကပ္ပတိန်စိန်အုပ်မရှိရင်လဲ ငါတို့နဲ့ဆက်ပြီး ပင်လယ် ခရီးဆက်ကြဦးမှာပဲ၊ ဒီလူကြီးတွေ မကျေနပ်ရင်လဲ ငါတို့ကအများပဲ၊ သူတို့က အားလုံးပေါင်းမှ သုံးယောက်တည်းရှိတယ်၊ အခြေအနေ မဟန်ဘူးဆိုရင် လူကြီးနှစ်ယောက်နဲ့ လိုက်လာတဲ့ ကောင်လေးကို ဖမ်းပြီး ဓားစာခံလုပ်ရမယ်”

ဟု ပြောကာ ထိုနေရာမှ ထွက်ခွာသွားကြလေ၏။ ကျွန်ုပ် သည် ကျားကြီးတို့ လူစု၏ ယုတ်မာသောအကြံအစည်ကို မမျှော် လင့်ဘဲ သိခွင့်ရလိုက်၏။ ကျားကြီးတို့သည် မာလိန်မှူးစိန်အုပ်အား ဖြုတ်ချပြီး သင်္ဘောကို အပိုင်စီးရန် ကြံစည်နေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် ထိုသတင်းအား ဦးထိပ်သီးတို့ကို တီးတိုးအသိ ပေးရ၏။ ဦးတာတေက သက်ပြင်းချ၍

“သင်္ဘောပေါ်မှာ အန္တရာယ်အလွန်များတဲ့အခြေနေကို ရောက်နေပြီ၊ မာလိန်မှူးစိန်အုပ်ကိုလဲ သတိပေးရကော့မယ်”

တောနာစာပေ

ဟုပြောရင်း ကျွန်ုပ်၏ပခုံးကိုပုတ်ကာ

“ကျော်စွာ၊ မင်းလဲ သတိထားပြီးနေကွာ၊ နောက်ဆိုရင် ငါတို့ မသိဘဲ ကုန်းပတ်ပေါ်ကို တက်မသွားနဲ့တော့၊ သူတို့က မင်းကိုဖမ်းပြီး ဓားစာခံလုပ်မဲ့အစီအစဉ်တောင် ရှိနေပြီ”

ဟုပြောလေရာ ကျွန်ုပ်က လက်သီးဆုပ်၍

“သူတို့ဓားစာခံလုပ်ရအောင် ကျွန်ုပ်က အရပ်မဟုတ်ဘူးဗျ၊ အစွမ်းရှိသမျှ ပြန်ခုခံမှာပဲ”

ဟုပြောလိုက်လေ၏။

ဦးထိပ်သီးသည် မာလိန်မျိုးစိန်အုပ်ကို ခေါ်၍ အန္တရာယ်ရှိ နေပြီဖြစ်ကြောင်းအသိပေးလိုက်၏။

မာလိန်မျိုးစိန်အုပ်သည် ဦးထိပ်သီး၏စကားကြောင့် မျက်လုံး ပြူးသွားပြီး

“ဒါကြောင့် ဒီကောင်တွေဟာ အစိန်မနာခံတဲ့ လူရိုင်းတွေလို့ ကျွန်ုပ်ပြောတာပေါ့၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သင်္ဘောပေါ်မှာ ပုန်ကန်မှုလုပ်ပြီး ကျွန်ုပ်ကိုဖြုတ်ချတော့မယ်ဆိုတာ သေချာသွားပြီ၊ ကျွန်ုပ်ရဲ့လက်နက်

တွေကို အသင့်ပြင်ထားရတော့မယ်”

ဟုပြောကာ သူ၏သေနတ်ကို ထိုအချိန်မှစ၍ ခါးကြား၌ထိုး ထားလေ၏။

ဦးထိပ်သီးသည် ထိုနေ့ညနေသို့ရောက်သောအခါ သင်္ဘော သားများကို ကုန်းပတ်ပေါ်၌ စုဝေးစေပြီးနောက်

“ငါတို့ရဲ့ ရတနာရှာဖွေတဲ့အလုပ်ဟာ မကြာမီ အဆုံးသတ် ပြီး အောင်မြင်မှုရမယ်လို့ ငါယုံကြည်တယ်၊ မင်းတို့အားလုံး စိတ် မလျော့ကြပါနဲ့၊ ဘဝမှာ ဘာပဲလုပ်လုပ် စိတ်ရှည်ရတယ်၊ အခက် အခဲတွေနဲ့တွေ့ရင် စိတ်ရှည်သည်းခံဖို့က အဓိကပဲ၊ နောက်ဆုံးမှာ အောင်မြင်မှုရမယ်လို့ ငါယုံကြည်တယ်၊ လောလောဆယ် ကြုံတွေ့ ဖူးရတဲ့ ပြီးနေမှုတွေ ပြေပျောက်ဖို့အတွက် အနီးဆုံးကျွန်းတစ်ခုမှာ စုဝေးနေပြီး ရပ်နားကြမယ်”

ဟုပြောလိုက်လေ၏။

သင်္ဘောသားအများစုသည် ကမ်းသို့ ရွေ့ကပ်ခွင့်ရမည်ဆို သဖြင့် မျှော်လင့်ဘွယ်ရှိလေ၏။

ကျွန်ုပ်တို့ လိုက်ပါလာသော သင်္ဘောသည် နောက်တစ်နေ့
နံနက်၌ အနီးဆုံးကမ်းတစ်ခုသို့ ကပ်ရန်အတွက် ပြင်ဆင်ကြလေ၏။

သင်္ဘောသားများသည် ကမ်းပေါ်၌ တီးရန်ငုံများနှင့်
အမဲလိုက်ရန် ဓားလှံလက်နက်များကို ပြင်ဆင်ကြလေ၏။

သို့သော် နောက်တစ်နေ့နံနက်၌ သင်္ဘောပုန်ကန်မှုကြီးနှင့်
စတင် ကြုံတွေ့လိုက်ရလေ၏။

ကျွန်ုပ်တို့လူစုအနက် ကျွန်ုပ်က အိပ်ရာမှ ပထမဦးဆုံးနိုးပြီး
ကုန်းပတ်ပေါ်သို့တက်လိုက်၏။

ထိုအခါ ကုန်းပတ်တစ်နေရာ၌ မာလိန်မျှူးစိန်အုပ်၏ ဆိုးဝါး
လှသော အခြေအနေကို တွေ့လိုက်ရလေ၏။

မာလိန်မျှူးစိန်အုပ်၏ လည်ပင်းကိုကြီးနှင့်ချည်နှောင်ထားပြီး
ဆွဲကြိုးချသတ်ရန် အသင့်ပြင်ဆင်ထားသော အနေအထားကို
တွေ့ရ၏။ မာလိန်မျှူးစိန်အုပ်၏ခြေထောက်ကို ခွေးခြေတစ်လုံးပေါ်၌

တင်ထားပြီး တစ်စုံတစ်ယောက်က ခွေးခြေကို တွန်းလှဲလိုက်သည်နှင့် မာလိန်မှူးအသက်ဆုံးရန်ရှိ၏။

မာလိန်မှူးစိန်အုပ်၏ အနီး၌ ဓားကိုင်သင်္ဘောသားနှစ်ယောက် စောင့်ကြပ်နေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် မာလိန်မှူး၏အခြေအနေကို ရိပ်စားမိသွားပြီး ကုန်းပတ်အောက်သို့ ပြန်ဆင်းကာ ဦးထိပ်သီးတို့ကို အိပ်ရာမှ ဖွဲ့လိုက်၏။

ဦးထိပ်သီးကိုသည် ကမန်းကတန်း အိပ်ရာမှထ၍ ကုန်းပတ်ပေါ်သို့ တက်လေ၏။

ကုန်းပတ်ပေါ်သို့ရောက်သောအခါ ကျားကြီးတို့လူစုသည် မာလိန်မှူးစိန်အုပ်၏ အနီးသို့ရောက်နေပြီး ဆွဲကြိုးချသတ်ရန် အသင့်ရှိနေကြ၏။

ဦးထိပ်သီးက ထိုမြင်ကွင်းကိုကြည့်၍

“ဟောကောင်ကျားကြီး မင်းဘယ်လိုလုပ်တာလဲ၊ မာလိန်မှူးကို ပြန်လွှတ်ပေးလိုက်စမ်း”

ဝေတနာတပေ

ဟုပြောလိုက်ရာ ကျားကြီးက မာလိန်မှူးစိန်အုပ်ကို မကျေမချမ်းကြည့်၍

“ဒီလူကို ကျွန်ုပ်ဘယ်လိုမှ သည်းမခံနိုင်လို့ အဆုံးစီရင်ဖို့ ဖုံးဖြတ်လိုက်တာပဲ၊ ကျုပ် သူ့ကို သင်္ဘောပေါ်မှာ အသက်ရှင်လျက် ဆက်မထားနိုင်တော့ဘူး၊ ခင်ဗျားတို့ ကျွန်ုပ်နဲ့ဆက်ပြီး ပင်လယ်ခရီးသွားလို့ရတယ်”

ဟုပြောလေ၏။

ဦးတာတေက ဝင်ရောက်၍

“မင်းတို့ဘာသာ ဘယ်လိုပဲ မကျေနပ်ချက်တွေရှိရှိ၊ ငါတို့ရှိနေလျက်နဲ့ ဒီလိုရက်စက်မှုမျိုးတွေ မလုပ်ရဘူးကွ”

ဟုပြောလေရာ ကျားကြီးက ဦးတာတေ၏စကားကို နားထောင်၍ တဟားဟားရယ်မောကာ

“ဟားဟားဟား... ခင်ဗျားတို့လို ပင်လယ်ခရီးပြုကြီးတွေက ရက်စက်တယ်ဆိုတဲ့ စကားကိုသုံးတယ်ဟုတ်လား”

ဟုပြောလေ၏။ ထိုအခါ ဦးထိပ်သီးက ဝင်ရောက်၍

ဝေတနာတပေ

“ဟေ့ကောင် ကောင်းမရှည်နဲ့ကွာ၊ မာလိန်မှူးကို ပြန်လွှတ်
လိုက်”

ဟုအမိန့်ပေးလေ၏။

မာလိန်မှူးစိန်အုပ်သည် ဒေါသတကြီးဖြင့်

“ဟေ့ကောင် ငါ့ကိုအမြန်ပြန်လွှတ်”

ဟုအော်ဟစ်နေလေ၏။

ဦးတာတေသည် ဓားပြများကို သည်းမခံနိုင်တော့ဘဲ ရင်ဆိုင်
ရန် အရှေ့သို့တိုးကပ်သွားရာ ကျားကြီးက လက်ထဲရှိဓားဖြင့်
မာလိန်မှူး၏ လည်တိုင်ကို ရွယ်လိုက်ပြီး

“ခင်ဗျား ရှေ့မတိုးနဲ့နော်၊ ကျုပ် ခုတ်ချလိုက်မယ်၊ ဒီကောင်
ကို သတ်ချင်ရင် ဓားနဲ့ခုတ်လို့လဲရတယ်၊ ဟောဒီခြေထောက်အောက်
ကရွေးခြေကို ဆောင့်ကန်လိုက်လို့လဲရတယ်၊ ခင်ဗျားရှေ့မတိုးနဲ့နော်၊
ရှေ့တစ်လှမ်းတိုးတာနဲ့ မာလိန်မှူးအသေပဲ”

ဟုပြောလိုက်ရာ ဦးတာတေသည် ကျားကြီးကို ဒေါသ
တကြီး ကြည့်၍ အံ့ကိုကြိတ်ကာ

“မာလိန်မှူးသေရင် မင်းကိုလဲ အသေသတ်ပစ်လို့ရ
တယ်ကွ”

ဟုပြောလိုက်ရာ ကျားကြီးက တဟားဟားရယ်မော၍

“ကျုပ်သေရင် ခင်ဗျားတို့ရဲ့ ပင်လယ်ခရီးအဆုံးသတ်သွား
မှာပေါ့၊ နောက်ပြီးတော့ သူက အသက်ကို ဂရုစိုက်တတ်တဲ့လူ
မဟုတ်ဘူး၊ တစ်ချိန်က ခင်ဗျားတို့ ပင်လယ်ဓားပြဖြစ်ခဲ့သလို
ကျုပ်လဲ ပင်လယ်ဓားပြဖြစ်ခဲ့တာပဲ”

ဟုပြောလေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် ကျားကြီး၏ အပြုအမူကို
သည်း မခံနိုင်တော့ဘဲ

“ဟေ့လူ ခင်ဗျား ဘာလိုချင်သလဲ၊ ဘာလုပ်ချင်သလဲ
ရှင်းရှင်းပြောစမ်း”

ဟု ဝင်ရောက်ပြောဆို၏။

ကျွန်ုပ်၏စကားကြောင့် ကျားကြီးက သဘောကျဟန်ဖြင့်
ခေါင်းညိတ်၍

“ကောင်လေး၊ မင်းမဆိုးဘူး၊ ငါတို့ ဘာလိုချင်တယ်ဆိုတာ

၁၀၈၈ မင်းမြတ်သူရ

အမြန်ဆုံး သဘောပေါက်သားပဲ”

ဟုပြောလေ၏။ ကျားကြီးသည် တစ်စုံတစ်ရာကို တောင်းဆို
လိုဟန်ဖြင့် ငြိမ်သက်နေပြီးမှ

“ခင်ဗျားတို့ ပင်လယ်ခရီးထွက်လို့ရတယ်လို့ ကျုပ်ပြောပြီး
ပြီ၊ ကျုပ်စကားကို မလိုက်နာဘဲ မာလိန်မှူးရဲ့ အသက်ကို
တောင်းဆိုချင်တယ်ဆိုရင် အသက်နဲ့ ရတနာမြေပုံကို လဲရလိမ့်မယ်”

ဟုပြောလိုက်ရာ ကျွန်ုပ်တို့လူစုသည် ကျားကြီး၏ ယုတ်မာ
ကောက်ကျစ်ပုံကိုရိပ်စားမိသွားပြီး ဒေါသတကြီးဖြစ်သွားလေ၏။

ဦးတာတေက လက်သီးဆုပ်၍

“ဘာ...ရတနာမြေပုံ လဲရမယ်ဟုတ်လား၊ မင်း တော်တော်
စိတ်ဓာတ်ယုတ်မာတဲ့ကောင်ပါလား”

ဟုပြောလေရာ ကျားကြီးက ရယ်မော၍

“ကျုပ်က ယုတ်မာတာမဟုတ်ဘူး၊ ခင်ဗျားတို့က မာလိန်မှူး
အသက်ကို လိုချင်နေတာ၊ ခင်ဗျားတို့နဲ့ အနေသားကြီးမဲ၊ ဘာလို့
သို့အသက်ကို လိုချင်နေတာလဲ”

ဝေတနာစာပေ

ဟုပြောလေ၏။

ဦးထိပ်သီးက ဝင်ရောက်၍

“ငါတို့က တစ်လှေတည်းစီး တစ်ခရီးတည်းသွားတွေကွ၊
သူ့ အသက်ကို ကာကွယ်ရတဲ့ဝတ္တရားရှိတယ်၊ ဒါဟာ လူသားတစ်
ယောက်ရဲ့တာဝန်ပဲ”

ဟုပြောလေ၏။

ထိုအခါ ကျားကြီးက တဟားဟားရယ်မော၍

“ဒါဆိုရင်လဲ ခင်ဗျားတို့ရဲ့ ရတနာမြေပုံအတုကြီးနဲ့ လဲလိုက်
ပေါ့ဗျာ၊ ခင်ဗျားတို့မြေပုံက အတုကြီးပါ၊ ဒီလောက်လဲ လောဘကြီး
မနေပါနဲ့”

ဟုပြောလေ၏။ ဦးထိပ်သီးသည် မျက်မှောင်ကြွတ်၍
စဉ်းစားလိုက်ပြီး တစ်စုံတစ်ရာကို ဆုံးဖြတ်လိုက်ဟန်ဖြင့်

“ကောင်းပြီ၊ ရတနာသိုက်က ဘယ်လောက်တန်ဖိုးရှိရှိ၊ လူ့
အသက်တစ်ချောင်းနဲ့မလဲနိုင်ဘူးကွ၊ မင်းတို့လိုချင်တဲ့မြေပုံ ငါပေး
မယ်”

ဝေတနာစာပေ

ဟုပြောလိုက်ရာ ကျွန်ုပ်နှင့် ဦးတောတေသည် ဦးထိပ်သီး၏ ဆုံးဖြတ်ချက်ကို တအံ့တဩနားထောင်ရင်း သက်ပြင်းကိုယ်စီ ချလိုက်ကြ၏။

ရတနာသိုက်နှင့်ပတ်သက်သော ကျွန်ုပ်တို့၏စွန့်စားခန်းကြီး ရေစုန်မျောသွားချေပြီ။

ဦးထိပ်သီးသည် ကုန်းပတ်အောက်သို့ ပြန်ဆင်းသွားပြီး သေချာစွာသိမ်းဆည်းထားသော ရတနာမြေပုံကို ယူလာလေ၏။

ဦးထိပ်သီးက ရတနာမြေပုံကို ကျားကြီးရှိရာသို့ ကမ်းပေး လိုက်ပြီး

“ဟောဒီမှာ မင်းတို့လိုချင်တဲ့ ရတနာမြေပုံ၊ မာလိန်မှူးကို လွှတ်ပေးလိုက်ပေတော့”

ဟုဆိုလိုက်ရာ ကျားကြီးသည် ကျေနပ်အားရဟန်ဖြင့် ဦးထိပ် သီးလက်ထဲရှိ မြေပုံကို လှမ်းယူလိုက်ပြီး တပည့်တစ်ဦးကို မျက်စိပုံ ပြလိုက်ရာ ကျားကြီး၏တပည့်သည် မာလိန်မှူး၏လည်တိုင်၌ ချည် နှောင်ထားသော ကြိုးစကို ဖြတ်ချလိုက်လေ၏။

မာလိန်မှူးစိန်အုပ်သည် ကြိုးပြေသွားသည်နှင့် ကျွန်ုပ်တို့လူစု အံ့သြနေသော အပြုအမူတစ်ခုကို ပြုမူလိုက်လေ၏။ မာလိန်မှူး စိန်အုပ်သည် ကျားကြီးလက်ထဲမှမြေပုံကိုယူ၍ ကျွန်ုပ်တို့လူစုကို မထီလေးစားအမူအရာဖြင့်ကြည့်လိုက်၏။

မာလိန်မှူးစိန်အုပ်က သဘောကျဟန်ဖြင့် ရယ်မော၍ ကျားကြီး ၏ပခုံးကို ပုတ်၍

“ကျားကြီး... ငါတပည့် မင်းသိပ်တော်တယ်၊ နောက်ဆုံး တော့ ရတနာမြေပုံဟာ ငါတို့လက်ထဲကို ရောက်ရပြီပေါ့”

ဟုပြောလေရာ ကျွန်ုပ်တို့သည် မာလိန်မှူးစိန်အုပ်၏ ကောက် ကျစ်သောအကြံကို ရိပ်စားမိလိုက်လေ၏။

သို့သော် ကျွန်ုပ်တို့များစွာနောက်ကျသွားချေပြီ။ ဦးထိပ်သီးက ခေါင်းခါယမ်း၍

“စိန်အုပ်၊ မင်းက ကျားကြီးထက်တောင် ပိုကောက်ကျစ်ပါ လား၊ မင်းအသက်အတွက် ငါတို့ရဲ့ရတနာမြေပုံနဲ့ လဲလိုက်တာကွ” ဟုပြောလေ၏။

မာလိန်မှူးစိန်အုပ်က သဘောကျဟန်ဖြင့် တဟားဟားရယ်
မော၍

“ဟားဟားဟား...ခင်ဗျားတို့ဟာ ကျုပ်ရဲ့ပရိယာယ်မာယာ
နဲ့ လှည့်ဖြားမှုကို တစ်ချိန်လုံးခံနေရတာပဲ။ တကယ်တော့ ကျုပ်
တပည့်ကျားကြီးတို့လူစုဟာ ကျုပ်နဲ့မတည့်ဘူးဆိုတာ လုံးဝမဟုတ်ဘူး
ဗျ။ ကျားကြီးတို့လူစုဟာ ကျုပ်အပေါ်မှာ အမြဲတန်းသစ္စာရှိခဲ့တယ်”

ဟုပြောလေရာ ဦးတာတေက ဒေါသတကြီးဖြင့်

“ဪ... မင်းတို့က ငါတို့ရှေ့မှာ ရန်သူတွေလို အမြဲ
ဟန်ဆောင်ခဲ့တာပေါ့”

ဟုပြောလေ၏။ မာလိန်မှူးစိန်အုပ်က

“ရန်သူတွေလို ဟန်ဆောင်ခဲ့ရုံမကဘူး၊ ကျုပ်တို့ရဲ့ လုပ်ကြံ
သတင်းတွေကိုလဲ ခင်ဗျားတို့ဆီကို ပရိယာယ်နဲ့ ပို့ပေးခဲ့တယ်”

ဟုပြောလေရာ ကျားကြီးတို့၏စကားများကို ချောင်းမြောင်း
နားထောင်မိသော ကျွန်ုပ်သည် ရင်ထဲတွင် မခံချိမခံသာ ဖြစ်သွား
လေ၏။

၎င်းတို့လူစု၏ လှည့်ကွက်ကို ကျွန်ုပ်တို့လူစု မရှုမလှ
ခံလိုက်ရချေပြီ။

ဦးထိပ်သီးသည် မာလိန်မှူးစိန်အုပ်တို့လူစုကို လက်ပိုက်
ကြည့်မနေတော့ဘဲ ဆုံးမရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။

ထို့ကြောင့် ရှေ့သို့ခြေတစ်လှမ်းတက်လိုက်ရာ ကျားကြီးက
လက်ကာပြု၍

“မလှုပ်နဲ့ ဦးထိပ်သီး၊ ခင်ဗျားတို့လူစုက ကျုပ်လူတွေ
သေနတ်နဲ့ချိန်ထားတယ်”

ဟုပြောလေ၏။ သေနတ်ကိုင်ထားသော လူသုံးဦး ရုတ်
တရက် ပေါ်လာပြီး ကျွန်ုပ်တို့လူစုကို ချိန်ထားလိုက်၏။

ကျွန်ုပ်တို့သည် ဓားပြများ လက်ဦးသွားသဖြင့် ၎င်းတို့ကို
ပြန်လည်တိုက်ခိုက်ရန် မဖြစ်နိုင်တော့ချေ။

မာလိန်မှူးစိန်အုပ်က ဦးထိပ်သီးတို့ကိုကြည့်၍

“ခင်ဗျားက ကျုပ်ရဲ့အသက်ကို ကယ်တင်ဖို့ကြိုးစားတဲ့
အတွက် ခင်ဗျားတို့အသက်ကို ပြန်ပြီးချမ်းသာပေးမယ်၊ ဒါပေမယ့်

ခင်ဗျားတို့အားလုံး သင်္ဘောနဲ့လိုက်ခွင့်မရှိတော့ဘူး။ ဟားဟားဟား... ကျုပ်တို့ မတရားမလုပ်ပါဘူးဗျာ၊ ခင်ဗျားတို့အတွက် ရိက္ခာလုံလုံ လောက်လောက် ထည့်ပေးလိုက်ပါမယ်။ သေမြေကြီး ရှင်ရွှေထီးပေါ့ဗျာ၊ ခင်ဗျားတို့ အများကြီးကကောင်းနိုင်ပါသေးတယ်”

ဟုပြောလေတော့၏။

မာလိန်မှူးစိန်အုပ်၏ ကောက်ကျစ်ယုတ်မာသော အကြံအစည်ကို ကျွန်ုပ် ရိပ်စားမိသွား၏။

ကျွန်ုပ်တို့၏သင်္ဘောကို အပိုင်စီးကာ ကျွန်ုပ်တို့အား ပင်လယ်ထဲသို့ သမ္ဗန်နှင့်မျောရန် ကြံစည်နေပေပြီ။

မာလိန်မှူးစိန်အုပ်က သင်္ဘော၌ ချည်လျက်ပါလာသော သမ္ဗန်ကို အောက်သို့ချရန် သင်္ဘောသားများအား စေခိုင်းလိုက်၏။

သမ္ဗန်ရေပြင်သို့ ရောက်သောအခါ မာလိန်မှူးစိန်အုပ်က ရယ်မောပြီး

“ဟားဟားဟား... ရတနာမြေပုံအတွက် ဒီလောက်လဲ

နမြှောက်သေ ဖြစ်မနေပါနဲ့ဗျာ၊ တကယ်တော့ ကျုပ်ဟာ ပင်လယ်စားပြကြီး မိုးကြိုးရဲ့တပည့်အောက်ငယ်သားတစ်ယောက်ပဲ။ ပင်လယ်စားပြ ကြီးမိုးကြီး ရတနာတွေမြှုပ်နှံတုန်းက ကျုပ်တို့လဲ သင်္ဘောပေါ်မှာ လိုက်ပါလာတယ်။ ခင်ဗျားတို့ရတနာမြေပုံကို ရလာတဲ့ မျက်စိတစ်ဖက်လပ် ဘိုးထိန်ကြီးဟာလဲ ငါ့ကြီးရဲ့တပည့်ပဲဗျာ။ ပင်လယ်စားပြကြီးမိုးကြီးဟာ ရတနာတွေမြှုပ်နှံဖို့ ကျွန်းပေါ်ကို သင်္ဘောသား ငါးယောက်ပဲခေါ်သွားခဲ့တယ်။ ကျုပ်တို့ကတော့ ကျွန်းပေါ်ကို လိုက်ခွင့်မရလို့ သင်္ဘောပေါ်မှာပဲ နေရစ်ခဲ့ရတယ်။ နောက်ပိုင်း မိုးကြိုးမရှိတော့တဲ့နောက်ပိုင်းမှာ ရတနာမြေပုံကို ရသင့်တဲ့သူက ကျုပ်တို့ပဲလေ။ ကျုပ်တို့လို တပည့်ရင်းချာထက် ဘယ်သူကပိုပြီးအရေးပါမှာလဲ၊ တကယ်တော့ ဒီမြေပုံဟာ ခင်ဗျားတို့နဲ့ ဘာမှမဆိုင်ပါဘူး။ ကျုပ်ကတော့ မြေပုံကို ဥစ္စာရင်းမှန်လို့ ဖြန့်ရတယ်လို့ပဲ သဘောထားပါတယ်။ ကဲ... ကိုယ့်လူတို့ သမ္ဗန်ထဲကိုဆင်းပြီး ပင်လယ်ပြင်မှာ ကယ်တင်မဲ့လူကို မျှော်ပေတော့...”

ဟုဆိုကာ ကျွန်ုပ်တို့လူစုအား တစ်ယောက်တစ်လှည့်စီ

သမ္ဗန်ရှိရာသို့ ဆင်းခိုင်းလေ၏။

ကျွန်ုပ်တို့လူစုအား လက်နက်များဖြင့်ချိန်ရွယ်ထားသဖြင့် ဖြစ်
လည်ခုခံရန်လည်း မတတ်နိုင်ချေ။

ထို့နောက် ရတနာသိုက်မှဆိုးသုံးယောက်သည် သင်္ဘောသား
များကို ပြန်လည် မခုခံနိုင်တော့ဘဲ ရေထဲရှိသမ္ဗန်သို့ ဆင်းရလေ၏။

ကျွန်ုပ်တို့လူစု သမ္ဗန်ထဲသို့ရောက်သောအခါ မာလိန်မှူးစိန်
အုပ်က ကြိုးများ၊ ရွက်ဖင်စများ၊ ခတ်တက် စသည်တို့ကို ချပေး
လေ၏။

ထို့အပြင် သမ္ဗန်ပေါ်၌ စားသောက်ရန် ရေတစ်စည်၊ ပေါင်မုန့်
ခြောက်များနှင့် ရစ်အရက်သေတ္တာတစ်လုံးကို ပေးလေ၏။

ထိုစဉ် သင်္ဘောသားတစ်ယောက်က သမ္ဗန်ထဲသို့ ဝက်ပေါင်
ခြောက်များကိုလည်း ချပေးလေ၏။

မာလိန်မှူးစိန်အုပ်သည် သင်္ဘောကို အပိုင်စီးပြီး ကျွန်ုပ်တို့
သုံးယောက်အား သမ္ဗန်ပေါ်တွင် တင်၍ မျောရန် ကြံစည်ခြင်း
ဖြစ်၏။

မာလိန်မှူးစိန်အုပ်သည် သင်္ဘောပေါ်မှနေ၍ ကျွန်ုပ်တို့သုံး

ယောက်ကို မထီလေးစားအမှုအရာဖြင့် အလေးပြုလိုက်ပြီး

“ဝိုးတူဟဲလ် (ငရဲသွားပေတော့)”

ဟုအော်ဟစ်လိုက်လေရာ ကျွန်ုပ်တို့သုံးယောက်စလုံး မခံချီ
မခံသာဖြစ်ရလေ၏။

ဦးတာတီးက သင်္ဘောကိုလှမ်းမျှော်ကြည့်၍ တက်ခေါက်ကာ

“သွားပြီ၊ ရတနာမြေပုံရော သင်္ဘောပါ ပါသွားပြီ၊ ဒီတစ်ခါ
ငါတို့ခံလိုက်ရပြီ၊ ပင်လယ်ဓားပြဘဝက ဆိုးသွမ်းခဲ့တာ ဝဋ်လည်
တာပဲ”

ဟုပြောလေရာ ကျွန်ုပ်ကလည်း အံ့ကိုကြိတ်၍

“ကျေးဇူးတရားကို မသိတတ်တဲ့လူကြီး ပင်လယ်ပြင်မှာ
မုန်တိုင်းမိပြီး သေလိမ့်မယ်”

ဟုပြောလေ၏။

ဦးထိပ်သီးက သက်ပြင်းချ၍

“ငါတို့ လှလှပပကြီး အလှည့်စားခံလိုက်ရတာကွ၊ ဒီကောင်

တွေဟာ တကျိတ်တည်း တကြိတ်တည်းတွေကွ၊ မာလိန်မှူးစိန်အုပ်
ဟာ သင်္ဘောသားတွေနဲ့ မတည့်ချင်ဟန်ဆောင်ထားပြီး ငါတို့ကို
လှည့်စားခဲ့တာပဲ၊ ဒါပေမယ့် ဒီကောင်တွေကို ငါတို့ပြန်ပြီးလှည့်စား
လိုက်နိုင်ပါတယ်ကွာ”

ဟုပြောလေရာ ဦးတာတေက မျက်မှောင်ကြုတ်၍

“ဘာတွေလှည့်စားလိုက်နိုင်တာလဲ၊ ငါတို့မှာ ဘာကျန်သေး
လို့လဲ”

ဟုပြောလေရာ ဦးထိပ်သီးက အကျိရင်ဘတ်ထဲမှ တစ်စုံ
တစ်ခုကို ဆွဲထုတ်၍ ပြလိုက်ရာ မာလိန်မှူးစိန်အုပ်ထဲသို့ ရောက်
ရှိသွားသော ရတနာသိုက်မြေပုံနှင့် တစ်ထွေရာတည်းတူသော
မြေပုံတစ်ခုကိုတွေ့လိုက်ရလေ၏။

ဦးထိပ်သီးက

“လိုလိုမယ်မယ်အနေနဲ့ မြေပုံကို အတူတစ်ခု အစစ်တစ်ခု
လုပ်ထားတာကွ၊ စိန်အုပ်လက်ထဲကို ရောက်သွားတဲ့ မြေပုံကြီးက
အတူကြီးပဲ”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ဦးတာတေသည် ဝမ်းသာအားရ ရယ်မော
လိုက်ပြီး

“ဟား... ဟား... ဟား ဒါဆိုရင် ငါတို့အတွက် ရတနာ
သိုက်ကိုပိုင်ဆိုင်ဖို့ အခွင့်အရေးရှိသေးတယ်ပေါ့”

ဟု ပြောလေ၏။ ကျွန်ုပ်သည်အရာရာကို ကြိုတင်၍အကွက်
မြစ်စွာ ကြည့်ရှုတတ်သော ဦးထိပ်သီးကို ချီးမွမ်းမိလေ၏။
ဦးထိပ်သီးကရတနာသိုက်မြေပုံကို သေချာစွာကြည့်ပြီးနောက်

“ရတနာသိုက်ရှိတဲ့ ကျွန်းကို ငါရိပ်မိတာ အတော်ကြာပြီကွ၊
ဒါပေမဲ့ သင်္ဘောပေါ်မှာ မာလိန်မှူးစိန်အုပ်နဲ့ သင်္ဘောသားတွေရဲ့
အရေးအခင်းက ရှိနေလို့ ရတနာကျွန်းကို မတွေ့သေးသလိုနဲ့ မြေပုံ
အတူကြီး ထုတ်ပြီး ဆက်ရှာနေတယ်”

ဟု ပြောလေရာ ဦးတာတေက ပြန်လှည့်ကြည့်၍

“ဪ... ဒါကြောင့် ငါတို့ကျွန်းတွေလှည့်ရှာပြီး အချိန်
ကုန်လူ ပင်ပန်းဖြစ်နေတာကိုး၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ခင်ဗျားကျုပ်ကိုတော့
ပြောသင့်တယ်”

ဟု ပြောလေ၏။ ဦးထိပ်သီးက သက်ပြင်းချ၍

“ကျွန်ုပ်တို့ဘက်က ဝိပိရိရိဖြစ်အောင် ဖွင့်မပြောခဲ့တာပါ။ ဒီလူတွေ မြေပုံအတုကြီးကိုင်းပြီးတော့ ပင်လယ်ပြင်မှာ အချိန်တွေ ကုန်မှာ မြင်ယောင်သေးတယ်”

ဟု ပြောလေရာ ကျွန်ုပ်က ဝင်ရောက်၍

“ဦးမေးသိထားတဲ့ ရတနာကျွန်းက ကျွန်ုပ်တို့ အခုရောက်နေတဲ့ နေရာနဲ့ နီးသလား”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။ ဦးထိပ်သီးက ခေါင်းညိတ်၍

“ငါ့အထင် အတော်နီးမယ်ထင်တယ်။ အနောက်ဘက်စူးစူး အတိုင်း လှော်ခတ်သွားရင် ရောက်နိုင်တယ်။ ဒါပေမယ့် ငါတို့ အကော် ပင်ပန်းခံနိုင်မှဖြစ်မယ်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ယောက်ျားတို့ လုံ့လ သေကာမှ လျော့တာပေါ့ကွာ”

ဟု ပြောလေ၏။ ထို့နောက် ဦးတာတေက သင်္ဘောပေါ်၌ ပါရှိသော စားနပ်ရိက္ခာများကို စစ်ဆေးကြည့်သောအခါ ပေါင်မုန့် ခြောက်သုံးပိဿာ၊ ဝက်သား ခြောက်ပိဿာခန့်နှင့် ဆယ်ဂါလန်

ဝေတာနာတပေ

ဆန်သော ရေစည်တစ်လုံး၊ အရက်သေတ္တာနှင့် ကြိုးခွေ၊ ဓါတ်မီး၊ စား စသောအသုံးအဆောင်ပစ္စည်းများကို တွေ့ရှိရ၏။

ထိုပြင် ဆေးသေတ္တာတစ်လုံးနှင့် ရွက်တပ်ဆင်ရန် ကိရိယာ တနုဏ္ဍများကိုလည်း တွေ့ရသေး၏။

ကျွန်ုပ်တို့သည် လှော်တက် သုံးချောင်းကိုကိုင်၍ သုံးဦးစလုံး လှော်ခတ်သွားလေ၏။ ဦးထိပ်သီးက လှေဦးမှကိုင်၍ ရေလမ်းကြောင်းပြပေးလေ၏။ ကျွန်ုပ်တို့သည် နောက်တစ်နေ့၌ ပင်ပန်းလှ သဖြင့် ကျွန်းတစ်ကျွန်း၌ကပ်ပြီး အနားယူရန် ကြံစည်၏။ သို့သော် ကျွန်းသို့ ရောက်သောအချိန်၌ ညအမှောင်ကြီးစိုးနေပြီး ကမ်းအနီး ကျောက်ဆောင်ကြီးများတွေ့ရသဖြင့် နံနက်သို့ရောက်အောင် စောင့်ရလေ၏။

ဦးထိပ်သီးက အမှောင်ထဲ၌ ထီးထီးကြီးရှိနေသော ကျွန်းကို ကြည့်၍

“ကျွန်းနဲ့မနီး ကျွန်းနဲ့မဝေးလွန်းတဲ့နေရာမှာ ခတ်တက်တွေနဲ့ လှော်ပြီးနံနက်ရောက်အောင်စောင့်ရမှာဘဲ။ သတိထားနော် ကျွန်းနဲ့

ဝေတာနာတပေ

သိင်္ခီးသွားရင် ကျောက်ဆောင်နဲ့တိုက်ပြီး လှေကွဲထွက်သွားမယ်၊ ကျွန်းနဲ့ဆေးပြန်ရင်လည်း လှေက ရေငြိမ်းနဲ့မျှော်ပြီး ငါတို့ မျက်စိရှေ့က ကျွန်းပျောက်သွားမယ်”

ဟု ပြောလေ၏။ ဦးထိပ်သီး၏ စကားကြောင့် ကျွန်ုပ်တို့သည် မအိပ်ဝံ့ဘဲ ကျွန်းအနီး၌ ခတ်တက်ကိုလှော်ခတ်နေရလေ၏။

ကျွန်ုပ်တို့သည် နံနက်မိုးသောက် အလင်းရောက်သောအခါ ကျွန်းအနီးသို့ သမ္ဗန်ကို ကပ်လေ၏။ ဦးထိပ်သီးက သမ္ဗန်ပေါ်ရှိ ရိက္ခာများကုန်မှာစိုးရိမ်သဖြင့် ကျွန်းပေါ်၌ရသမျှ စားစရာကို ရှာကြမည်ဆို၏။ ကျွန်းပေါ်သို့ လူသူအရောက်အပေါက်ရှိပုံမရဘဲ ကျွန်းတစ်နေရာ၌ ငှက်ပျောပင်များကို တွေ့ရ၍ ဝမ်းသာအားရ ခုတ်ယူခဲ့၏။ တောင်ကုန်းတစ်ခုပေါ်၌ မာလကာပင်များကို တွေ့ရသဖြင့် ကျွန်ုပ်က အားပါးတရ အော်ဟစ်လိုက်လေ၏။

ထို့နောက်မာလကာသီးအရိုင်းများကို ခူးဆွတ်၍ လှေထဲ၌ ရသမျှ တင်ယူလာခဲ့၏။ ကျွန်းပေါ်၌ စိမ့်စမ်းရေစီးဆင်းနေသော ချောင်းကလေးကို တွေ့ရသဖြင့် အားလုံးရေမိုးချိုးကြပြီး ရေကို

တစ်ဝကြီး သောက်ရလေ၏။ ကျွန်ုပ်တို့၌ သောက်ရေအခက်အခဲ ရှိသော်လည်း ရေထည့်စရာ ပုံးခွက်မရှိသဖြင့် စမ်းရေကို အဝ သောက်ပြီး ကျေနပ်ခဲ့ရ၏။

ဦးထိပ်သီးက ကျွန်း၏ အမြင့်ဆုံးကျောက်ဆောင်ပေါ်သို့ တက်၍ ကြည့်ရှုပြီးပြန်ဆင်းလာကာ

“ဒီအနီးအနားတစ်ဝိုက်မှာ ကျွန်းသိပ်ကျွန်းငယ်လေးတွေပဲ ရှိတယ်၊ ပင်လယ်ကူးသင်္ဘောတွေဖြတ်သန်းတဲ့ ရေကြောင်းလမ်းကို ရောက်အောင် ငါတို့ သမ္ဗန်ကို ရက်တော်တော်များများ သွားရ လိမ့်မယ်၊ ဒီကြားထဲမှာ မှန်တိုင်နဲ့တွေ့ရင် ငါတို့သမ္ဗန်လေး ခံနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး”

ဟု စိတ်ပျက်ဖွယ်ရာ သံတင်းကို ပြောပြလေ၏။ ကျွန်ုပ်တို့ သည် ထိုသတင်းကြောင့် အတော်ပင် စိတ်ပျက်လက်ပျက် ဖြစ် သွား၏။ ကျွန်ုပ်တို့ ယူဆောင်လာသော ရိက္ခာများသည် အားပါး တရားလောက်ပါက ရက်အနည်းငယ်အတွင်း ကုန်ခမ်းသွားနိုင်၏။ ကျွန်ုပ်တို့သည် ကျွန်းမှ အနီးသီး၊ ငှက်ပျောသီး၊ မာလကာသီးများကို

ရသလောက်တင်၍ ပင်လယ်ခရီးထွက်ခဲ့၏။ ကျွန်ုပ်တို့သည် ရည်မှန်းချက်နှစ်ခု ထားပြီး ခရီးဆက်ခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။ ကျွန်ုပ်တို့ ပင်လယ်ပြင်၌ လှည့်လည်ရင်း ရတနာသိုက်ရှိသော ကျွန်းကို ရှာတွေ့ပါက ကျွန်းပေါ်သို့တက်ပြီး ရတနာများရှာဖွေကြမည်ဖြစ်၏။

ထိုသို့ မဖြစ်ဘဲ ပင်လယ်ပြင်၌ ကျွန်ုပ်တို့ လူကို ကယ်တင်မည့် သင်္ဘောနှင့် လိုက်ပါပြီး ပင်လယ်စားပြ ရတနာသိုက်ကို ဒုတိယ အကြိမ် ပြန်ရှာရန်ဖြစ်၏။

ကျွန်ုပ်သည် သုံးယောက်ထဲတွင် အသက်အငယ်ဆုံး ဖြစ်သဖြင့် ကမ်းမမြင်လမ်းမမြင် ပင်လယ်ပြင်ကြီးကို ကြည့်ကာ တစ်ခါတစ်ရံ၌ စိတ်အားငယ်မိလေ၏။ မြို့ပေါ်၌ အေးအေးဆေးဆေးနေ၍ ပင်လယ်စားပြရတနာသိုက်ကို မရှာဖွေခဲ့လျှင်ကောင်းမည်ဟု တွေးမိလေ၏။

တစ်ခါတစ်ရံ မြို့၌ကျန်ရစ်ခဲ့သော မိခင်ကို သတိရနေမိ၏။

မိခင်တစ်ယောက် မိမိ၏အသက်အန္တရာယ်အတွက် စိုးရိမ်ပူပန် နေမည်ထင်၏။

ကျွန်ုပ်၏ ပူပန်သောကဖြစ်သောအမှုအရာကိုကြည့်၍ မိတ်ဆွေများဖြစ်သော ဦးထိပ်သီးနှင့် ဦးတာတေသည် စိတ်ဓာတ်မကျစေရန် အားပေးစကားပြောတတ်၏။

ဦးတာတေက ကျွန်ုပ်၏ပခုံးကို ဖက်၍

“ဘယ်တော့မှ မကြောက်နဲ့ကောင်လေး၊ ကြောက်တဲ့သူဟာ အခါခါသေရတယ်၊ သတ္တိရှိတဲ့သူကတော့ တစ်သက်မှာ တစ်ခါပဲ သေရတယ်ကွ၊ မင်းအဖေဟာ အင်မတန်ရဲဝံ့တဲ့ ပင်လယ်စားပြကြီးပါကွာ၊ သူဟာ ပင်လယ်ပြင်မှာ ဘယ်တော့မှ နောက်မတွန့်ဘူး၊ မင်းမှာ အဖေသွေးတွေ အများကြီးပါတယ်”

ဟု အားပေးစကားပြောလေရာ ကျွန်ုပ်၏စိတ်ဓာတ်များ ဖြန့်လည်တက်ကြွလာ၏။

လှိုင်းလေထိမှန်ပါများသဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့သုံးယောက်စလုံး ရွဲ
ရွဲစီနေပြီး ခိုက်ခိုက်တုန်အောင် ချမ်းနေမိ၏။

ထိုနေ့အဖို့ ကမ်းသို့မမြင်ရဘဲ တစ်နေ့ကုန် ခရီးဆက်လာပြီး
မောက် အစာစားချိန်၌ တစ်ဦးလျှင် အုန်းသီးတစ်စိတ်၊ ပေါင်မုန့်
ခြောက်နှင့် ဝက်ပေါင်ခြောက်တစ်လက်မခန့်ကို ရလေ၏။

သောက်သုံးရေအတွက် အခက်အခဲရှိသဖြင့် ရေကိုအထူးပင်
ချွေတာပြီး အသက်ဆက်ရ၏။

ထိုနေ့ညနေ၌ ကျွန်းငယ်တစ်ခုကို တွေ့ရသော်လည်း
ကျောက်ဆောင်များထူထပ်လွန်းသဖြင့် မကပ်ဝံ့ဘဲ လှေကိုသာ လှော်
ခတ်ခဲ့ရ၏။ လှေလှော်ရလွန်းသဖြင့် လက်မောင်းများ နာကျင်
ကိုက်ခဲနေပေပြီ။

ထိုနေ့ညစာကို ပေါင်မုန့်ခြောက်တစ်ဖုံနှင့် အုန်းသီးတစ်စိတ်
ကိုသာရ၏။

ရေကို သောက်ချင်သလောက် မသောက်ဘဲ ပါးစပ်ထဲ၌
အနည်းငယ်ငုံထားခွင့်ရ၏။

ကျွန်ုပ်တို့သည် လေရလာလျှင် လှေကလေးကို ရွက်ကို
တပ်၍ ခရီးဆက်ရ၏။ ရွက်တိုက်ထူ၍ ခရီးဆက်လျှင် ကျွန်ုပ်တို့
လှေသည် လှော်ခတ်သည်ထက် ပိုမိုမြန်ဆန်စွာ သွားလေ၏။

သို့သော် အတန်ကြာလျှင် လေပြင်းထန်လာသဖြင့် ရွက်ကို
ပြန်ချရ၏။ ရွက်မချလျှင် လှေမှောက်သွားမှာ စိုးရိမ်ရ၏။

လှိုင်းကြီး၍ လေထန်လာသဖြင့် လှေထဲရှိ ရေများကို
ခပ်ထုတ် ပစ်ရ၏။

နောက်တစ်နေ့သို့ရောက်သောအခါ ကမ်းမမြင် လမ်းမမြင်
ပင်လယ်ကိုသာ မြင်ရ၏။

ဦးတာတောက ပင်လယ်ကြီးကိုကြည့်၍

“ပင်လယ်ကြီးက ကျယ်လိုက်တာကွာ၊ ဒီလောက်ကျယ်တဲ့
ပင်လယ်ကြီးမှာ ငါတို့သုံးယောက်တည်းဖြစ်နေတာ အထီးကျန်ဆန်
လိုက်တာ၊ အခုနေ ဘိုးစိန်ကြီးရဲ့သီချင်းတွေ ဆိုလိုက်ရရင် ကောင်း
မယ်”

ဟုဆိုကာ ဘုရားဒကာကြီး ဦးဘိုးစိန်၏ သီချင်းများကို
အော် ဟစ်သီဆိုလေ၏။

ကျွန်ုပ်တို့၏လှေသည် ကျွန်းငယ်လေးများကို မြင်တွေ့ရသော်
လည်း အကျိုးမရှိသဖြင့် ကျော်လွှားပြီး လှော်ခတ်ခဲ့၏။ ဦးတာတီး
သည် မြေပုံကိုမကြာခဏ ထုတ်၍ မြင်ရသောကျွန်းများကို
တိုက်ဆိုင်ကြည့်လေ၏။

ယခုအချိန်ထိ ကျွန်ုပ်တို့ကို ကယ်တင်နိုင်မည့် သင်္ဘောတစ်စီး
ကိုမျှ မတွေ့ရသေးချေ။

ကျွန်ုပ်တို့အတွက် စားစရာ အုန်းသီးများကုန်သွားပြီး ပေါင်
ရနံ့ခြောက်များသာ ကျန်တော့၏။

ဝက်ပေါင်ခြောက်များလည်း တဖြည်းဖြည်းနည်းပါးသွား
ချေပြီ။

ကျွန်ုပ်တို့လှေအနီးသို့ ငါးအုပ်တစ်အုပ် ကူးခတ်နေသဖြင့်
ဦးတာတောက မောင်းချစားဖြင့် ခုတ်လိုက်ရာ ငါးတစ်ကောင်ရေ
ပေါ်၌ ပေါလောပေါ်လာ၏။

ထိုငါးကို စားဖြင့် ညီညာစွာ သုံးပိုင်းပိုင်းပြီး အစိမ်းလိုက်
မျှချရ၏။ ပင်လယ်ငါးညီစော်နံ့ခြင်း() ဂရုမစိုက်အားပေ။ ကျွန်ုပ်တို့
အတွက် ခွန်အားရှိဖို့ အဓိကပင်ဖြစ်၏။

ထိုညက မိုးရွာပြီး ချမ်းအေးလှသဖြင့် ဦးထိပ်သီးက အရက်
ဆွတ္တာကို ဖွင့်၍ အရက်ပုလင်းတစ်လုံးကိုဖောက်လေ၏။

ကျွန်ုပ်လည်း ၎င်းတို့နည်းတူ အရက်ကို အချမ်းပြေစေရန်
အနည်းငယ်သောက်၏။

ဦးထိပ်သီးသည် ရွာချသောမိုးရေကို ရွက်ဖျင်စဖြင့်ခံ၍ ကျွန်ုပ်

တို့သုံးယောက် တစ်ဝဲကြီးသောက်ရ၏။

ကျွန်သောစိုးရေများကို ၁၀ ဂါလံဆန် ရေစဉ်ထဲသို့လောင်း
ထည့်ပြီး သိုလှောင်ထားလေ၏။

ကျွန်ုပ်တို့လူစုသည် ထိုညက ရေဝတကြီးသောက်ခွင့်ရသဖြင့်
အနည်းငယ်ရွှင်ပြနေလေ၏။

ကျွန်ုပ်တို့လူစု၏ လှေငယ်လေးသည် ကျွန်းငယ်တစ်ကျွန်း၏
အနီးသို့ ချဉ်းကပ်သောအချိန်၌ ကျွန်းပေါ်၌ လူသူအရိပ်အယောင်
ကိုတွေ့ရ၏။ ဦးထိပ်သီးက ထိုလူစုကိုကြည့်၍မျက်မှောင်ကြွတ်ကာ

“ငါတို့ ကမ်းကပ်လို့မရဘူး၊ ကျွန်းသားအရိုင်းအစိုင်းတွေဖြစ်
လိမ့်မယ်၊ သူတို့ဘာ ငါတို့ကို ဒုက္ခပေးနိုင်ကယ်”

ဟုပြောလေ၏။

ဦးထိပ်သီး၏ ယူဆချက်မှန်သော်လည်း ကျွန်ုပ်တို့လှေကိုဖြင့်
သောအခါ ကျွန်းသားအရိုင်းအစိုင်းများသည် လှေငယ်လေးများကို
လှော်ခတ်၍ အစီလိုက်လာကြ၏။

၎င်းတို့သည် ကျွန်ုပ်တို့လှေပေါ်၌ အစိုးတန်ပစ္စည်းများ

ပါမည် ထင်ပြီး လုယက်ရန် ကြံစည်ခြင်းဖြစ်၏။

ကျွန်ုပ်တို့သည် ကျွန်းသားများကို ရန်မပြုလိုသဖြင့် ၎င်းတို့
လက်မှ လွတ်မြောက်အောင် လှော်ခတ်ပြီး ထွက်ခဲ့လေ၏။

ဟုပြောလေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် နီရဲနေသော ကောင်းကင်ကြီးကိုကြည့်၍ ရင်ထဲတွင် ထိတ်ခနဲဖြစ်သွားလေ၏။

ဦးတာတေက ကျွန်ုပ်၏ပခုံးကိုပုတ်၍

“ဒီတစ်ခါတော့ ငါတို့သေရင် သေမယ် ကောင်လေး။

မကြောက်နဲ့နော်၊ ကြောက်ရင် အခါခါသေရတယ်ကွ”

ဟုပြောလေ၏။ ဦးထိပ်သီးကလည်း

“သေတယ်ဆိုတာ မရှိပါဘူး ကောင်လေးရာ၊ လူဟာ ကန့်လန့်ကာနောက်ကို ခဏရောက်သွားတာပါ၊ နောက်တော့ ဘဝသစ်တစ်ခု အနေနဲ့ ပြန်ပေါ်လာမှာပါ”

ဟုအားပေးစကားပြောလေ၏။ လေမုန်တိုင်းသည် တစ်စတစ်စပြင်းထန်လာ၏။

ကောင်းကင်တစ်ပြင်လုံး မည်းမည်းမှောင်ပြီး ညအချိန်ကဲ့သို့ ဖြစ်သွားလေ၏။

လှိုင်းလုံးကြီးများလည်း ကြီးသထက် ကြီးလာ၏။ ကျွန်ုပ်တို့

ကျွန်ုပ်တို့လှေသည် ပင်လယ်ပြင်၌ ကမ်းမမြင် လမ်းမမြင် သွားလာနေစဉ် ဦးထိပ်သီးသည် ကောင်းကင်ကိုမော့ကြည့်ပြီး မျက်နှာဖျက်သွားကာ

“အရှေ့ဘက်မှာ ကောင်းကင်တစ်ခွင်လုံး ရဲရဲနီနေတာပဲဟေ့၊ မုန်တိုင်းတိုက်တော့မယ်”

ဟုပြောလေရာ ဦးတာတေက မျက်မှောင်ကြုတ်၍

“ဟုတ်တယ်ဟေ့၊ ငါတို့အတွက် သေမင်းနီပဲ၊ လေနီကြမ်းတိုက်လိမ့်မယ်”

လှေကလေးသည် လှိုင်းများကြား၌ စက္ကူလှေလေးကဲ့သို့ မြုပ်ချိ ပေါ်ချိ ဖြစ်နေ၏။

ကျွန်ုပ်တို့သုံးယောက်သည် တစ်ဦးကိုတစ်ဦး မမြင်ရတော့ဘဲ လျှပ်စီးလက်သောအခါမှပင် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် မြင်ရလေ ၏။ ကျွန်ုပ်တို့၏လှေကလေးသည် လှိုင်းများအကြား အပေါ်သို့ မြောက်တက်သွားလေ၏။

ပြီးနောက် လှိုင်းလုံးကြီးထဲသို့ နှစ်ဝင်မတက် ပြန်ကျလေ၏။

ထိုအချိန်၌ ဦးထိပ်သီးသည် ကြောက်ရွံ့ခြင်းကင်းမဲ့သော အမူအရာဖြင့် ကျွန်ုပ်၏ ပခုံးကိုဖက်လိုက်ပြီး

“ငါတို့လှေ မှောက်တော့မယ်ကွ၊ ရှင်ဖို့ထက် သေဖို့ ရာခိုင်နှုန်းပိုများတယ်၊ ဒါပေမယ့် မကြောက်ပါနဲ့ကွာ၊ ငါတို့အားလုံး ရှင်ဖို့ထက် သေဖို့ရာခိုင်နှုန်း ပိုများတယ်၊ ဒါပေမယ့် မကြောက်ပါနဲ့ကွာ၊ ငါတို့ အားလုံး နောင်ဘဝမှာ ပြန်ဆုံနိုင်တာပဲ”

ဟုပြောလေ၏။ ဦးတာတေသည် ကျွန်ုပ်ကို မည်သည့်စကားမျှမဆိုဘဲ လက်သီးဆုပ်၍ အားပေးဟန်ပြုလေ၏။

ထိုအခိုက်မှာပင် လွန်စွာကြီးမားသော လှိုင်းလုံးကြီးတစ်လုံး ရိုက်ခတ်လိုက်ရာ ကျွန်ုပ်တို့လှေကလေး မှောက်သွားပြီး အားလုံးရေထဲ လွင့်စင်ကျသွားလေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် ကံကောင်းထောက်မစွာဖြင့် သောက်ရေထည့်ထားသော ပုံးကို ဖက်တွယ်မိပြီး ပင်လယ်လှိုင်းလုံးများကြား၌ မြောပါသွား၏။

ဦးထိပ်သီးတို့လူစုနှင့်လည်း လူချင်းကွဲသွားလေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် အတန်ကြာအောင် လှိုင်းလုံးများကြား၌ မျောပါနေခဲ့ပြီး မှန်တိုင်း တဖြည်းဖြည်း စဲသွား၏။

မိုးမှာမူ သဲကြီးမဲကြီး ရွာနေဆဲဖြစ်၏။ ကျွန်ုပ်သည် သတိကောင်းစွာ ရနေဆဲဖြစ်သဖြင့် ဦးထိပ်သီးနှင့်ဦးတာတေကို ရှာဖွေလေရာ ၎င်းတို့၏ အရိပ်အယောင်ကို မတွေ့ရချေ။

၎င်းတို့ ပင်လယ်ပြင်၌ သက်ရှိထင်ရှားရှိမှ ရှိပါလေစွဟု တွေးပြီး စိတ်မကောင်းဖြစ်မိ၏။

ကျွန်ုပ်သည် သောက်ရေပုံးမှ ကြိုးဖြင့် ကျွန်ုပ်၏ ကိုယ်ခန္ဓာ

ကို ချည်မှောင်ထားလေ၏။ ပင်လယ်ပြင်၌ ကျွန်ုပ်အိပ်ပျော်ပြီး
ရေ ထဲသို့ ပြုတ်မကျစေရန် ဖြစ်၏။

ကျွန်ုပ်သည် ပင်လယ်တွင်း၌ နှစ်ရက်ခန့်မျောပါနေ၏။

ပင်လယ်၌ ရေပူပြီး ရေမသောက်ရသဖြင့် လည်ချောင်းများ
ခြောက်ကပ်ပြီး ပူလောင်နေလေ၏။

BURMESE
CLASSIC
.COM

ကျွန်ုပ်သည် ပင်လယ်ထဲ၌ သုံးရက်တိတိ မျောပါခဲ့ပြီးမှ
လှိုင်း လုံးကြီးများသည် ကျွန်ုပ်၏ကိုယ်ခန္ဓာအား ကျွန်းကြီးတစ်ကျွန်း
၏ ကမ်းစပ်သောင်ပြင်သို့ ပို့ဆောင်ပေးလေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် ကမ်းစပ်သောင်ပြင်သို့ ရောက်ရှိကြောင်းသိရ
လျှင် စိတ်ကိုလျှော့လိုက်သဖြင့် မေ့မြောသွားလေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် အတန်ကြာသောအခါ ပြန်လည်၍သတိရ
လာ၏။ ကျွန်ုပ်သည် ကိုယ်ခန္ဓာတစ်ခုလုံး နာကျင်ကိုက်ခဲနေသည့်
ကြားက လူးလဲ၍ထရပ်လိုက်ပြီး မိမိကိုယ်၌ ဒဏ်ရာဒဏ်ချက်ရှိ
သလောဟု စစ်ဆေးကြည့်ရာ ကံကောင်းထောက်မစွာဖြင့် ကိုယ်
ခန္ဓာတစ်ခုလုံး အကောင်းပကတိရှိနေလေ၏။

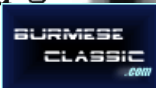
ကျွန်ုပ်ရောက်ရှိနေသော ကျွန်းကြီးသည် လွန်စွာကြီးမားပြီး
မြင့်မားသောတောင်ကြီးများလည်းရှိ၏။

ကျွန်းအနှံ့ပေါက်ရောက်နေသော အုန်းပင်များနှင့် ငှက်ပျောပင်

များကို တွေ့ရသဖြင့် ကျွန်ုပ်၏ စာရေးသောကံရေးအတွက် ပူဇော်ရာ
မရှိချေ။

ကျွန်ုပ်သည် အတန်ကြာအောင် လျှောက်လှမ်းပြီးနောက်
သောင်ပြင်တစ်နေရာ၌ ကျောပေး၍ ထိုင်နေသော လူတစ်ဦးကိုတွေ့
ရသဖြင့် သေချာစွာကြည့်လိုက်ရာ ဦးထိပ်သီးဖြစ်နေလေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် ဦးထိပ်သီးဟု ကျယ်လောင်စွာ အော်ဟစ်၍
အနီး သို့ပြေးလွှားသွားလေရာ ဦးထိပ်သီးကလည်း ရှင်ပြသော
အမူအရာဖြင့် ကြိုဆိုကာ

“မသေလို့တွေ့ရတာ ဝမ်းသာတယ်ကွာ၊ တာတေကြီးလဲ
မသေဘူးဟေ့၊ မင်းကို စိုးရိမ်ပြီး ကျွန်းပတ်ဝန်းကျင်မှာလိုက်ရှာ
နေတယ်”

ဟုပြောလေ၏။ ဧကကြာလျှင် ဦးတာတေ ရောက်ရှိလာပြီး
ကျွန်ုပ်ကိုမြင်သောအခါ ဝမ်းသာအားရဖြင့် ပွေဖက်၍

“မင်းဘာမှမဖြစ်တာ ဝမ်းသာလိုက်တာကွာ၊ ငါတို့နှစ်
ယောက် သေမှာကို မစိုးရိမ်ဘူးကွ၊ မင်းအတွက်ပဲ စိုးရိမ်တယ်”

ဟုပြောလေရာ ကျွန်ုပ်သည် လူကြီးနှစ်ယောက်က မိမိ
အပေါ်ထားရှိသော စေတနာကို ကြားသိရသဖြင့် စိတ်နှလုံးချမ်းမြေ့
ရလေ၏။

ဦးတာတေသည် ကျွန်ုပ်တို့ကိုခေါ်ကာ ပင်လယ်ထဲမှ
မျောလာ ဟန်ရှိသော သေတ္တာကြီးတစ်လုံးကို သွား၍ သယ်
လေ၏။

သေတ္တာထဲတွင် ခြောက်လုံးပြူးသေနတ်နှင့် နှစ်လုံးပြူး
သေနတ်များကိုတွေ့ရပြီး စားစရာအဖြစ် ငါးသေတ္တာ၊ ငါးပိ၊
ငါးခြောက်၊ ဆေးသေတ္တာတို့ကို တွေ့ရ၏။

ဦးထိပ်သီးက ခြောက်လုံးပြူးသေနတ်ကိုယူ၍

“ဒီအချိန်မှာ အပိုးအတန်သုံးက လက်နက်ပဲကွ၊ ကျွန်းပေါ်မှာ
ဘယ်လိုအန္တရာယ်နဲ့ကြုံရမလဲ မသိဘူး”

ဟုဆိုကာ ကျွန်းအနှံ့လှည့်လည်၍ ကြည့်ရှုလေရာ အရက်
သေတ္တာတစ်လုံးကို ထပ်မံ၍ တွေ့ရ၏။

ကျွန်ုပ်တို့လူစုသည် လေကွယ်ရာကျောက်ဆောင်တစ်ခု

အောက်၌ ခိုနားကြပြီး ကော်ဖီဖျော်ကာ ပေါင်မုန့်ခြောက်များနှင့်
မျောချကြလေ၏။

ကျွန်ုပ်တို့၏ လည်ချောင်း၌ ပူလောင်ပြီးကွဲနေသဖြင့် အစာ
ကို ခက်ခက်ခဲခဲ စားသောက်ရ၏။

ကျွန်ုပ်တို့သည် အစာဝင်သောအခါ ပိုမို၍ အားရှိလာပြီး
အနီး ပတ်ဝန်းကျင်သို့ ကြည့်ရှုလေရာ သောင်ပြင်၌ လဲကျနေသော
လူတစ်ဦးကို ထပ်မံတွေ့ရှိလေ၏။

ကျွန်ုပ်တို့သည် ထိုသူ၏အနီးသို့သွားရောက်ကြည့်ရှုလေရာ
ကျွန်ုပ်တို့သဘောကို အပိုင်စီးသွားသော မာလိန်မျိုးစိန်အုပ်၏တပည့်
သဘောသားပင်ဖြစ်ကြောင်း သိရ၏။

ဦးထိပ်သီးက သက်ပြင်းချ၍

“မုန့်တိုင်းကြောင့် ငါတို့သဘောလဲ ပျက်သွားပုံရတယ်၊
ဒီကောင်ကို ပြုစုပါဦးကွာ၊ ပြီးတော့မှ ဖြစ်ကြောင်းကုန်စင်ကို မေး
မြန်းရအောင်”

ဟုပြောလေ၏။

ကျွန်ုပ်တို့သည် သဘောသားအား သတိရအောင်ပြုစုရင်း

ရေကို တဖြည်းဖြည်းတိုက်ရလေ၏။

ထိုသူသည် ကျွန်ုပ်တို့ကို ကောင်းစွာမှတ်မိနေပြီး

“ဟင်...ဆရာတို့ပါလား၊ ကျုပ်ဘယ်ကိုရောက်နေသလဲ”

ဟုမေးမြန်းလေ၏။ ကျွန်ုပ်က

“ကျုပ်တို့အားလုံး မုန့်တိုင်းမိပြီး ဟောဒီကျွန်းပေါ်မှာလာပြီး

သောင်တင်နေတာ၊ ကျုပ်တို့သဘောလဲ ပျက်သွားပြီနဲ့တူတယ်”

ဟုပြောလေရာ ထိုသူက

“အစစ်ပဲဆရာ၊ မုန့်တိုင်းမိပြီး သဘောနစ်သွားတယ်၊

ကျုပ်ကတော့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်သေပြီလို့ မှတ်တာဗျ၊ ဆရာတို့နဲ့တွေ့

ရတာ ကံကောင်းတာပဲ”

ဟုပြောလေ၏။ ဦးတာတေက ထိုသူကိုကြည့်၍

“ဒီမှာ...မင်းနဲ့ငါတို့က ရန်သူဖြစ်ခဲ့ဖူးတယ်၊ ဒါပေမယ့် ကျွန်း

ပေါ်မှာတော့ အန္တရာယ်တွေကို လက်တွဲပြီး ဖြေရှင်းရမယ်၊ နားလည်

လား”

ဟုပြောလေ၏။ ထိုသဘောသားက ခေါင်းညိတ်၍

“ဆရာတို့ကို ရန်သူလို သဘောမထားပါဘူးဗျာ၊ မာလိန်မှူးစိန်အုပ် ဆရာတို့ကို ပင်လယ်ထဲကို ဆင်းခိုင်းတုန်းက ကျုပ်စိတ်ထဲမှာ လုံးဝမကောင်းဘူး၊ မာလိန်မှူးရဲ့လုပ်ရပ်ကို မပြောဝံ့လို့ကြည့်နေတာ၊ ကျုပ်လိုပဲ မာလိန်မှူးကို မကျေနပ်တဲ့ကောင်တွေရှိပါတယ်၊ ဆရာတို့နဲ့ကျုပ်က ဒီအချိန်ကစပြီး မိတ်ဆွေတွေလို့ မှတ်ပါတယ်၊ ကျွန်တော့်မှာမည် မောင်ကကြီးပါ ဆရာ”

ဟုပြောလေ၏။ ဦးထိပ်သီးက မောင်ကကြီးကိုကြည့်၍

“မင်းဘာဖြစ်လို့ မာလိန်မှူးစိန်အုပ်ရဲ့ ဒုစရိုက်အလုပ်တွေမှာ ပါနေတာလဲ”

ဟုမေးမြန်းလေ၏။

ထိုအခါ မောင်ကကြီးက အဝေးဆီသို့ငေးကြည့်၍

“ကျွန်တော် ပင်လယ်စားပြုအလုပ်ကို ပျော်လို့လုပ်နေတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ မာလိန်မှူးစိန်အုပ်ရဲ့လက်အောက်မှာ ကျွန်တော် မလုပ်ချင်ဘဲ လုပ်နေတာပါ၊ ကျွန်တော့်ဘဝမှာ အင်မတန် ကြီးမားတဲ့

ရည်ရွယ်ချက်တစ်ခုရှိတယ်၊ အဲဒီကိစ္စဟာ ပင်လယ်ထဲက ကျွန်းတစ်ကျွန်းနဲ့ ပတ်သက်နေတယ်၊ ဒါကြောင့်လဲ မာလိန်မှူးစိန်အုပ်ရဲ့တပည့်လုပ်နေတာပဲ”

ဟုပြောလေရာ ကျွန်ုပ်က

“ခင်ဗျားရဲ့ရည်ရွယ်ချက်က ပင်လယ်ထဲက ကျွန်းတစ်ကျွန်းနဲ့ပတ်သက်နေတယ်ဆိုတော့ ရတနာသိုက်ရှာဖို့လား”

ဟုမေးမြန်းလေ၏။ မောင်ကကြီးက ခေါင်းခါယမ်း၍

“မဟုတ်ပါဘူးဗျာ၊ ကျုပ်ရဲ့ကိစ္စက ဥစ္စာနေနဲ့ မပတ်သက်ပါဘူး၊ ရတနာတွေကိုလဲ စိတ်မဝင်စားပါဘူး၊ ဆရာတို့ကို တစ်ချိန်ချိန်မှာဖွင့်ပြောပါမယ်”

ဟုပဟောဦးဆန်ဆန်ပြောဆိုလေ၏။

ကျွန်ုပ်တို့သည် ကျွန်းအနံ့လှည့်လည်ကြည့်ရှုလေရာ ကျွန်းကြီးသည် ကွယ်ဝန်းလွန်းသဖြင့် နေရာအနှံ့သို့မရောက်နိုင်ဘဲရှိလေ၏။

ကျွန်း၏တစ်နေရာ၌ စမ်းချောင်းတစ်ခု စီးဆင်းနေသဖြင့် သောက်ရေအတွက် ပူပန်စရာမရှိတော့ချေ။

ကျွန်ုပ်တို့သည် ရေကို အားပါးတရသောက်ပြီးဖျော်ရွှင်ကြလေ၏။ ကျွန်း၌ တောင်ဆိတ်အနည်းငယ်ကိုတွေ့ရ၏။ ဦးတာတောက တောင်ဆိပ်ကို နှစ်လုံးပြူးဖြင့် ပစ်ခတ်လိုက်သဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့အားလုံး တောင်ဆိပ်သားကင်ကို အားပါးတရ စားသောက်ကြ၏။

ကျွန်ုပ်တို့သည် အသားစိုကို မစားရတာ ကြာပြီဖြစ်သဖြင့် တောင်ဆိပ်ကင်သည် အလွန်ပင် အရသာရှိလှ၏။

ကျန်သော တောင်ဆိတ်သားများကို နေလှမ်းထားရန်ကြစည်ကြ၏။

ကျွန်ုပ်တို့လူစုသည် လောလောဆယ် နေထိုင်ရန် ဂူငယ်တစ်ခုကို တွေ့ရသဖြင့် ထိုဂူကိုပင် ရွေးချယ်လိုက်၏။ ဂူသည် တောင်မြင့်ပိုင်းတွင်ရှိပြီး လုံခြုံမှုရှိသော နေရာဖြစ်၏။

ထိုနေ့နံနက် အရုဏ်တက်ချိန်သို့ရောက်သောအခါ မောင်ကကြီး၏ ထိတ်လန့်တကြား အော်ဟစ်လိုက်သောအသံကို ကြားရသဖြင့် ဦးထိပ်သီးက လက်နှိပ်ဓာတ်မီးဖြင့် လျှင်မြန်စွာထိုးလိုက်ရာ မောင်ကကြီးအား စပါးအုံးမြွေကြီးတစ်ကောင်က ရစ်ပတ်ထား

ကြောင်းတွေ့ရ၏။

မောင်ကကြီးက အထိတ်တလန့်ဖြင့်

“အမလေး၊ ကယ်ပါဦး၊ ကျုပ်ကိုကယ်ပါဦး”

ဟုအော်ဟစ်နေလေ၏။ ကျွန်ုပ်လည်း ဘိုမြင်ကွင်းကိုကြည့်၍ ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်ပြီး ရုတ်တရက် ဘာလုပ်ရမှန်းမသိဖြစ်သွားလေ၏။

ဦးထိပ်သီးက ခြောက်လုံးပြူးသေနတ်ကိုထုတ်၍ စပါးအုံးမြွေကြီး၏ခေါင်းကို လျှင်မြန်စွာ ချိန်ရွယ်၍နှစ်ချက်ဆင့်ပစ်လိုက်လေ၏။

ထိုအခါမှပင် မောင်ကကြီးက စပါးအုံးမြွေကြီး၏ ရစ်ပတ်ထားခြင်းမှ လွတ်မြောက်သွားလေ၏။ ဦးထိပ်သီးက စပါးအုံးသည်းခြေကို ထုတ်၍ ယူလိုက်ပြီး

“ဒီလိုဏ်ဂူက စပါးအုံးမြွေကြီးရဲ့ လိုဏ်ဂူဖြစ်လိမ့်မယ်ကွ၊ ညာက သူအစာရှာထွက်ပြီး ပြန်လာတော့ သူ့ရဲ့သားကောင်ထင်ပြီး ငါတို့ကို ဒုက္ခပေးတာပဲ၊ သူပိုင်နယ်မြေထဲကို ငါတို့က ကျူးကျော်ဝင်တော့လဲ ခံရတော့တာပေါ့”

ဟု ပြောလိုက်ရာ မောင်ကကြီးက ဦးထိပ်ဦးကို ကျော့တတ်ဟန်ဖြင့် ကြည့်၍

“ကျွန်တော်အသက်ဟာ ဦးလေးပေးတဲ့အသက်ပဲရှိတော့တယ်၊ ဒီကျေးဇူးကို တစ်နေ့ပြန်ဆပ်ခွင့်ကြိုရင် ဆပ်ပါ့မယ်”

ဟုပြောလေ၏။ ဦးထိပ်သီးက မည်သည့်စကားကိုမျှမဆို တော့ဘဲ

“ဒီကျွန်းမှာ သားရဲတိရစ္ဆာန်ကြီးတွေ ရှိတဲ့အတွက် ငါတို့ပိုင်းသတိထားနေရမယ်၊ စပါးအုံးလို သတ္တဝါကြီးတွေရှိရင် ကျားလိုတိရစ္ဆာန်ကြီးတွေတောင် ရှိရင်ရှိမယ်”

ဟု သတိပေးလိုက်လေတော့၏။

ကျွန်ုပ်တို့သည် နံနက်စာအတွက် တောင်ဆိပ်သားများကို တောင်စောင်းတစ်ခု၌ မီးကင်လေ၏။

ထိုအခိုက်မှာပင် ခြားတစ်တစ်ချောင်းသည် ကျွန်ုပ်တို့လူမျိုးအလယ်ရှိ မြေကြီးကို လာစိုက်လေ၏။

ကျွန်ုပ်တို့သည် ရုတ်တရက် မြားတံတစ်ချောင်းကို တွေ့ရ

သဖြင့်

“ရန်သူ”

ဟုအော်ဟစ်ပြီး အသင့်ပြင်ဆင်ကြ၏။

ကျွန်ုပ်တို့အား မြားနှင့်ပစ်လိုက်သူက လှမ်းမျှော်ကြည့်လိုက်ရာ အသက်နှစ်ဆယ်ဝန်းကျင် လူငယ်လေးဘစ်ဦးဖြစ်ပြီး လူငယ်လေး၏အနီး၌ လူကြီးတစ်ဦးက မြားနှင့်ပစ်ခြင်းအတွက် ၎င်းအား ဆူပူကြိမ်းမောင်းနေ၏။

၎င်းတို့လူစုသည် စုစုပေါင်း လူနှစ်ဆယ်ခန့်ရှိပြီး ၎င်းတို့၏အပေါ်ပိုင်းဗလာကျင်းကာ ကိုယ်ခန္ဓာအောက်ပိုင်းကို သားရဲဖြင့် ပြုလုပ်ထားသော နံငယ်ပိုင်းလေးများ ဝတ်ဆင်ထားသဖြင့် တောတွင်းရှိ လူရိုင်းတစ်မျိုးဖြစ်ပုံရ၏။

အံ့ဩဖွယ်ကောင်းသည့်အချက်မှာ လူရိုင်းများပြောသော ဘာသာစကားသည် ကျွန်ုပ်တို့မြန်မာလူမျိုးတို့၏ ဘာသာစကားဖြစ်၏။ သို့သော် ၎င်းတို့၏ မြန်မာအသံထွက်မှာ အနည်းငယ်ဝဲ၏။

ကျွန်ုပ်နှင့် ဦးတာတေသည် လက်နက်ကိုယ်စီကိုင်၍ လူရိုင်း

များကို တိုက်ခိုက်ရန် အသင့်ပြင်လေရာ ဦးထိပ်သီးက လက်ကန့်
၍

“သူတို့နဲ့ရန်သူ မဖြစ်ဘဲ မိတ်ဆွေဖွဲ့ကြည့်ရအောင်”

ဟုဆိုကာ လူရိုင်းအုပ်စု၏ အခြေအနေကိုကြည့်၍

“ခင်ဗျားတို့ရဲ့ ရန်သူမဟုတ်ပါဘူး၊ မိတ်ဆွေလုပ်ဖို့လာ
တာပါ”

ဟုပြောလေ၏။ လူရိုင်းအုပ်စုအနက် အသက်အကြီးဆုံးသူက

“ရန်သူမဟုတ်ဘူးဆိုရင် လက်နက်တွေ ကျုပ်တို့ကို
အပ်ပါ”

ဟုပြောလေ၏။

ဦးထိပ်သီးက သက်ပြင်းချ၍

“လက်နက်အပ်ဖို့ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး၊ တစ်ဦးနဲ့တစ်ဦး ရန်မပြု
ရင်ပြီးတာပဲ”

ဟုပြောလေ၏။

လူရိုင်းများသည် ကျွန်ုပ်တို့က လက်နက်မအပ်ဘူးဆိုသဖြင့်

တင်းမာသွားပြီး တိုက်ခိုက်ရန် ပြင်ကြ၏။

၎င်းတို့သည် ဓားလှံလက်နက်များ အသင့်ပြင်၍ ရှေ့သို့တိုး
ကပ်လာ၏။

ကျွန်ုပ်တို့လည်း လူရိုင်းများကို တိုက်ခိုက်ရန် ပြင်ရ၏။

ထိုအခိုက်မှာပင် မောင်ကကြီးသည် သူ၏လက်ထဲရှိ
ဆေနတ်ဖြင့် ခပ်လှမ်းလှမ်း၌ရှိသော ဂျီတစ်ကောင်ကို ဒိုင်းခနဲပစ်ချ
လိုက်ရာ ဂျီသည် ဆေနတ်ထိမှန်ပြီး မြေပေါ်သို့ တုန်းခနဲ လဲလေ၏။

လူရိုင်းများသည် ဆေနတ်သံကြောင်း အလွန်ထိတ်လန့်သွား
သည့်အပြင် ဆေနတ်ထိမှန်ပြီး ဂျီသတ္တဝါမြေပေါ်သို့ လဲကျသွား
သဖြင့် ချောက်ချားသွားလေ၏။ မောင်ကကြီးက ဆေနတ်ကို
ထောင်မြှောက်၍

“ကျုပ်တို့ဟာ ခင်ဗျားတို့လို လူသားမျိုးနွယ်မဟုတ်ဘူး၊
တန်ခိုးရှင် လနတ်သားတွေဖြစ်တယ်၊ ကျုပ်တို့ကို ရန်မမူရင်
ခင်ဗျားတို့ကိုလဲ ရန်မမူဘူး၊ ရန်မမူရင်တော့ လူရိုင်းတစ်မျိုးလုံးပြုတ်
အောင် တိုက်ခိုက်မယ်၊ ကျုပ်တို့ကို ဖြားနဲ့ဘာကြောင့်ပစ်တာလဲ”

ဟုမေးမြန်းလိုက်ရာ လူရိုင်းများသည် ကျွန်ုပ်တို့၏ သေနတ်များကို ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်နေပြီဖြစ်သဖြင့် လူရိုင်းကြီးက

“ကြီးကျယ်မြင့်မြတ်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးတွေကို မြားနဲ့ပစ်မိတာ ခွင့်လွှတ်ပါ။ သူဟာ ကျွန်ုပ်တို့အကြီးကဲ့သို့သားပါ။ သူ့အသက်ငယ်သေးလို့ ခွင့်လွှတ်ပေးပါ။ အသံမြည်ပြီးမီးထွက်တဲ့ မှော်တုတ်ကြီးကို အသုံးမပြုပါနဲ့”

ဟုတောင်းပန်လေ၏။ ထိုအခါဦးထိပ်သီးက

“ငါတို့ကို မင်းတို့ရဲ့အကြီးအကဲဆီကို ခေါ်သွားပါ။ အကြီးအကဲနဲ့တွေ့ချင်တယ်”

ဟုအမိန့်ပေးလိုက်ရာ လူရိုင်းကြီးက ကြီးကျယ်မြင့်မြတ်သော ပုဂ္ဂိုလ်များ ငှင်းတို့ဒေသကို အလည်အပတ်ရောက်ရှိလာသဖြင့် များစွာ ဂုဏ်ယူဝမ်းမြောက်ကြောင်းပြောကာ ကျွန်ုပ်တို့အား အကြီးအကဲထံသို့ ခေါ်ဆောင်သွားလေ၏။

လမ်းခရီး၌ ကျွန်ုပ်နှင့်လူရိုင်းကြီး စကားပြောဆိုရင်း လူရိုင်းများ၏အခြေအနေကို သိရှိလာ၏။ ကျွန်ုပ်တို့အား မြားနှင့်ပစ်သူမှာ

လူရိုင်းအကြီးအကဲ၏ သားတော်ဖြစ်ပြီး နောက်လိုက်နောက်ပါ အခြေအရံများနှင့် အမဲလိုက်ထွက်လာခြင်းဖြစ်ကြောင်းသိရ၏။

ယခု ကျွန်ုပ်တို့ရောက်ရှိနေသောအရပ်မှ လူရိုင်းများ၏ ဌာနေသို့ နေ့တစ်ဝက်ခရီးသွားရမည်ဆို၏။

ကျွန်ုပ်တို့သည် လူရိုင်းများနှင့် လိုက်ပါလာပြီး တောင်ကြီးတစ်တောင်ကို ကျော်ဖြတ်ပြီးနောက် လူရိုင်းတို့ဌာနေသို့ ရောက်ရှိလေ၏။

လူရိုင်းရွာတစ်ရွာလုံးအား သက်ကယ်နှင့်တူသော မြက်ပင်များနှင့် အမိုးမိုးထားပြီး အိမ်ခြေငါးရာနီးပါး ရှိသည့်ပျဉ်းတစ်ရွာဖြစ်၏။

လူရိုင်းကြီး၏အမည်မှာ ခန္တီဟူ၍ဖြစ်ပြီး ခန္တီသည် ကျွန်ုပ်တို့လူအား တကြီးတစ်လုံး၌ နေရာချပေးပြီး လူရိုင်းခေါင်းဆောင်ထံသို့ အကျိုးအကြောင်းပြောရန် ထွက်ခွာသွား၏။

ခဏကြာလျှင် လူရိုင်းများသည် မြေအိုးမြေခွက်များဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့အတွက် အစားအသောက်များ ယူဆောင်လာ၏။

၎င်းတို့တည်ခင်းသော အစားအစာမှာ ပျားရည်၊ နွားနို့၊
ပြောင်းဖူး၊ အသားခြောက် စသည့်အစားအစာများဖြစ်၏။

ကျွန်ုပ်တို့သည် ခန္တီဆိုသော လူရိုင်းကြီးအား သေနတ်ဖြင့်
ခြောက်လှန့်၍ သိမ်းသွင်းခဲ့သော်လည်း လူရိုင်းအကြီးအကဲကမူ
ကျွန်ုပ်တို့ကို ကြောက်လန့်ခြင်းမရှိဘဲ တိုက်ခိုက်နိုင်သဖြင့် အသင့်
ပြင်ဆင် ထားရ၏။

အတန်ကြာသော်အခါ လူရိုင်းကြီးခန္တီသည် ကျွန်ုပ်တို့တံကြီး
သို့ ပြန်လည်ရောက်ရှိလာပြီး လူရိုင်းအကြီးအကဲက တွေ့လိုကြောင်း
ပြောလေ၏။

ကျွန်ုပ်လူစု လူရိုင်းအကြီးအကဲနှင့်မတွေ့ဆုံမီ ခန္တီက အကြီး
အကဲ၏နောက်ကြောင်းရာဇဝင်ကို အနည်းငယ်ရှင်းပြလေ၏။

ရှေးယခင်က၎င်းတို့ရွာကို အကြီးအကဲ၏ အစ်ကိုကြီးက
အုပ်ချုပ်ခဲ့ကြောင်း၊ ညီငယ်ဖြစ်သူ အကြီးအကဲသည် အစ်ကိုကို
သန်လျက်နှင့်ပိုင်း၍ အစ်ကို၏ အကြီးအကဲရာထူးကို ရယူခဲ့သူဖြစ်
ကြောင်း၊ အစ်ကိုဖြစ်သူ၏ မယားကြီးသည် ကလေးငယ်ကို

လက်ဆွဲ၍ မိမိတို့ အရပ်မှ ထွက်ပြေးသွားခဲ့ကြောင်း၊ ယနေ့ထက်တိုင်
၎င်းတို့၏ သတင်းကို မကြားရတော့သဖြင့် သေသည်ရှင်သည်
မသိကြောင်း ပြောလေ၏။

ထိုအခါ ကျွန်ုပ်က

“အဲဒီကလေးငယ်ကို ဒီနေ့တွေ့ခဲ့ရင် မှတ်မိအောင် ဘယ်လို
အမှတ်အသားတွေ လုပ်ထားသလဲ”

ဟုမေးမြန်းလေရာ ခန္တီက

“အကြီးအကဲရဲ့အရိုက်အရာကို ဆက်ခံမဲ့သားကြီးမှန်ရင်
ခါးမှာ မြွေတစ်ကောင်ပတ်ထားတဲ့အမှတ်အသား တံဆိပ်ကို
ဆေးနက်နဲ့ ရေးထိုးထားပါတယ်၊ အဲဒီကလေးက အခုနေ့ရှိရင်
အသက်နှစ်ဆယ်ကျော် ဝန်းကျင်လောက်ရှိမှာပါ၊ ကျုပ်တို့ဒေသရဲ့
အကြီးအကဲမှန်ရင် ခါးမှာမြွေပတ်ထားတဲ့ တံဆိပ်အဆောင်အယောင်
ရှိရတယ်၊ လက်ရှိအကြီးအကဲမှာ မတရားနည်းလမ်းနဲ့ ရာထူးရလာ
တဲ့အတွက် မြွေတံဆိပ် အဆောင်အယောင် သူ့ကိုယ်ခန္ဓာမှာမရှိပါ
ဘူး၊ ကဲ...ကျုပ်တို့ စကားများနေကြတယ်၊ အကြီးအကဲ စောင့်မျှော်

နေပါပြီ”

ဟုဆိုကာ ခန္တီသည် ရှေ့မှဦးဆောင်၍ ကျွန်ုပ်တို့လူစုအား ခေါ်ဆောင်သွားလေ၏။

လူရိုင်းတို့၏ ရွာမှာ စက်ဝိုင်းပုံသဏ္ဌာန်ရှိပြီး အလယ်ဗဟို၌ လွန်စွာကြီးမားသော တဲကြီးတစ်လုံးကို တည်ဆောက်ထားပြီး ထိုတဲ မှာ လူရိုင်းအကြီးအကဲ၏တံပင်ဖြစ်၏။

ကျွန်ုပ်တို့လူစု တဲကြီးထဲသို့ရောက်သောအခါ လူရိုင်း များသည် မြေပေါ်တွင် ဝတ်တွားနေပြီး လူရိုင်းအကြီးအကဲသည် မြေကို အဆင့်ဆင့်မြင့်၍ ပလ္လင်ကဲ့သို့ ပြုလုပ်ထားသောနေရာ၌ ထိုင်လျက်ရှိ၏။

လူရိုင်းဘုရင်သည် ကျွန်ုပ်တို့လူစုကို စူးရဲသောမျက်လုံးများ ဖြင့် ကြည့်ရှုလေ၏။

လူရိုင်းအကြီးအကဲသည် သာမန်လူရိုင်းများထက် ပိုမိုထွား ကြိုင်းပြီး ဆွတ်ဆွတ်ဖြူနေသော သားကောင်၏အရေဖြင့် ပြုလုပ် ထားသော နံငယ်ပိုင်းကို ဝတ်ဆင်ထားပြီး ကိုယ်ခန္ဓာအပေါ်ပိုင်း၌

မြောက်မြားလှသော ပုလဲပုတီးများကို ဆင်မြန်းထားလေ၏။

လူရိုင်းအကြီးအကဲ၏ ခေါင်း၌ ဖြူဆွတ်သော ငှက်တောင် မွှေးတစ်ချောင်းကို အဆောင်အယောင်အဖြစ် စိုက်ထားပြီး နဖူး၌ အလွန် တောက်ပသော အနီရောင်ကျောက်ကြီးတစ်လုံးကို ကြိုးဖြင့် ပတ်ချည်ထားလေ၏။

အနီရောင်ကျောက်၏ အလင်းရောင်ကြောင့် လူရိုင်းခေါင်း ဆောင်၏မျက်နှာတစ်ခုလုံး နီမြန်းနေလေ၏။

ထိုအခိုက်မှာပင် လူရိုင်းငယ်တစ်ဦးသည် လူရိုင်းအကြီးအကဲ ထံသို့ အခစားနောက်ကျနေသဖြင့် အခြားသူများအနောက်မှ လူရိုင်း ဘုရင် မမြင်အောင် တိတ်တဆိတ် ဝပ်တွားသွားလေ၏။

သို့သော် တဲကြီး၏ထောင့်ဘက်ရှိ အဖြူရောင်ခန်းဆီး အနောက်မှ လွန်စွာအက်ကွဲစူးရှေးက အသံကြီးထွက်ပေါ်လာပြီး

“အကြီးအကဲကို မထီလေးစားလုပ်ပြီး အခစားနောက်ကျ တဲ့ကောင် ရှေ့ထွက်ခဲ့စမ်း”

ဟူသော အသံကြီးပေါ်ထွက်လာလေရာ လူရိုင်းငယ်သည်

အလွန်ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်သွားပြီး အကြီးအကဲရှေ့သို့ ရောက်ရှိသွားလေ၏။

လူရိုင်းအကြီးအကဲသည် လူရိုင်းငယ်အား မုန်းတီးသော အမူအရာဖြင့် ကြည့်၍

“မင်း ဘာလို့ ငါ့ကိုမခံလေးစားလုပ်တာလဲ”

ဟုမေးမြန်းလေ၏။

လူရိုင်းငယ်လေးက ကိုယ်ကို ဝပ်တွား၍

“ကျွန်တော်မျိုးရဲ့မိခင် မကျန်းမာလို့ ပြုစုနေရလို့ပါ”

ဟုပြောလေ၏။ ထိုအခါ လူရိုင်းခေါင်းဆောင်က

“မင်းရဲ့မိခင်နဲ့ငါက ဘယ်သူအရေးကြီးသလဲ၊ မင်းကို အပြစ်ဒဏ်ပေးရမယ်”

ဟုဆိုပြီး သူ၏အနီးရှိ လူရိုင်းတစ်ဦးကို မျက်ရိပ်ပြလိုက်ရာ လူရိုင်းအကြီးအကဲ၏သားက အပြစ်ရှိသည်ဆိုသော လူရိုင်း၏ ဦးခေါင်းကိုဖြတ်၍အဆုံး စီရင်လိုက်လေ၏။

ကျွန်ုပ်တို့သည် ထိုမြင်ကွင်းကိုကြည့်၍ လူရိုင်းခေါင်းဆောင်

ဝေတနာတပေ

၏ ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်ပုံကို ထိတ်လန့်သွားလေ၏။

လူရိုင်းအကြီးအကဲသည် ကျွန်ုပ်တို့လူစုက ၎င်းကို အရိုအသေ မပြုသဖြင့်

“သင်တို့ ကျွန်ုပ်ကို ဘာကြောင့်အရိုအသေမပြုတာလဲ၊ ကျွန်ုပ်ကို ရန်စလိုတဲ့သဘောလား”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။ ထိုအခါ ဦးတာတေက

“ကျွန်ုပ်တို့ဟာ လနတ်ရဲ့ ကိုယ်စားလှယ်တွေဖြစ်တယ်၊ ဒါကြောင့် သင်တို့ကို အရိုအသေပြုစရာမလိုဘူး၊ သင်တို့ကသာ ကျွန်ုပ်တို့ကို အရိုအသေပြုထိုက်တယ်”

ဟုဖြန်လည်ပြောဆိုလေ၏။

လူရိုင်းခေါင်းဆောင်သည် ကျွန်ုပ်တို့၏အစွမ်းကို လက်တွေ့ မြင် တွေ့ခြင်းမရှိသဖြင့်

“သင်တို့ဟာ လနတ်သားရဲ့ကိုယ်စားလှယ်ဆိုတယ်၊ ကျွန်ုပ်တို့ကို ဘယ်လိုသက်သေပြမလဲ”

ဟုမေးမြန်းလေ၏။ ဦးထိပ်သီးက လူရိုင်းအကြီးအကဲကို

ဝေတနာတပေ

မထီလေးစားကြည့်၍

“ကျုပ်တို့ဟာ လမင်းကြီးရဲ့ ဘုံဗိမ္ဗာန်ကက ဆင်းသက်လာသူတွေဖြစ်တယ်။ လဗိမ္ဗာန်ရဲ့အကြောင်းကို သင်တို့ကို ရှင်းလင်းပြရန် သင်တို့ရဲ့ဉာဏ်ရည်ဉာဏ်သွေးနဲ့နားလည်နိုင်မှာမဟုတ်ဘူး။ ဒါကြောင့် ကျွန်ုပ်တို့ရဲ့အစွမ်းကိုသာ ပြသပါတော့မယ်”

ဟုဆိုကာ ခါးကြား၌ ချိတ်ထားသော ခြောက်လုံးပြူးသေနတ်ကိုထုတ်၍ လူရိုင်းအကြီးအကဲ၏ရှေ့ရှိ အိုးကြီးကို ဒိုင်းခနဲ ပစ်ချလိုက်ရာ အိုးသည် ကွဲအက်ကြွေမှုသွားလေ၏။

လူရိုင်းခေါင်းဆောင်အပါအဝင် လူရိုင်းများသည် သေနတ်မှ ထွက်ပေါ်လာသော ကြောက်မက်ဖွယ်ရာအသံကြောင့် ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်သွားကြလေ၏။ ဦးထိပ်သီးက သူ၏သေနတ်ကို ထောင်ပြ၍

“ဒီသေနတ်က မိုးကြိုးလက်နက်ထက်ပိုပြီး ကြောက်စရာကောင်းတယ်”

ဟုဆိုလိုက်ရာ လူရိုင်းများသည် မိုးကြိုးပစ်ခြင်းကို လွန်စွာ

ဝေတနာစာပေ

ကြောက်ရွံ့သူများဖြစ်သဖြင့် ဦးထိပ်သီး၏ သေနတ်ကိုလည်း အလွန်ကြောက်ရွံ့သွားလေ၏။ လူရိုင်းခေါင်းဆောင်က တုန်လှုပ်သော အမှုအရာဖြင့်

“သင်တို့လက်ထဲက အရာက မှော်တုတ်ချောင်းမဟုတ်လား”

ဟုဆိုလိုက်ရာ ဦးတာတောက ဝင်ရောက်၍

“ဟုတ်တယ်၊ မှော်တုတ်ချောင်းက လူ့ပြည်မှာရှိတဲ့ လူဆိုးလူမိုက်တွေကို ဆုံးမဖို့ လနတ်သားက ပေးသနားလိုက်တာပဲ”

ဟုဆိုလိုက်ရာ လူရိုင်းများသည် ကျွန်ုပ်တို့လူစုကို ပိုမို၍ ရိုက္ကူးသွားလေ၏။

လူရိုင်းအကြီးအကဲသည် ကျွန်ုပ်တို့လူစုအား ချောမောလှပသော လူရိုင်းမလေးများကို ခေါ်ယူ၍ အတီးအမှုတ် အကအခုန်များနှင့် ဖြေဖျော်စေ၏။

လူရိုင်းမလေးများသည် ကျွန်ုပ်တို့ထင်မှတ်ထားသည်ထက် ပိုမို ချောမောလှပကြောင်း တွေ့ရ၏။ လူရိုင်းခေါင်းဆောင်သည်

ဝေတနာစာပေ

ကပ္ပ ပြီးသောအခါ ကျွန်ုပ်တို့နှစ်သက်ရာ လူရိုင်းမလေးများကို အပိုင်ယူနိုင်ကြောင်း ပြောလေ၏။

ဦးထိပ်သီးက ကမန်းကတန်း လက်ကာ၍

“နေပါစေ၊ ကျုပ်တို့ဟာ လနတ်သားရဲ့ ကိုယ်စားလှယ်တွေ ဖြစ်တဲ့အတွက် လူသားတွေနဲ့ဆက်ဆံလို့ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး။”

ဟုငြင်းဆန်လိုက်၏။ မောင်ကကြီးသည် လူရိုင်းရွာသို့ရောက် သည့်အချိန်မှစ၍ အပြောင်းလဲကြီး ပြောင်းလဲသွားကာ မည်သည့် စကားကိုမျှ မဆိုတော့ဘဲ တစ်စုံတစ်ရာကို လေးနက်စွာ စဉ်းစားနေ ဟန်ရှိလေ၏။

ဤသို့ဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့သည် တည်းခိုရာနေရာသို့ပြန်လည် ရောက်ရှိခဲ့၏။

ကျုပ်က မောင်ကကြီး အနီးသို့ကပ်၍

“ခင်ဗျားကိုကြည့်ရတာ တစ်ချိန်လုံးငြိမ်နေတာပဲ၊ ဘာလဲ လူရိုင်းတွေလက်မှာ သေရမှာ ကြောက်လို့လား၊ သေတစ်နေ့ ဖွေး တစ်နေ့ပါဗျာ”

ဟုဆိုလိုက်၏။ ထိုအခါ မောင်ကကြီးက ခေါင်းခါယမ်း၍

“ကျုပ်ဟာ ဘာလို့ကြောက်ရမှာလဲ”

ဟု ပြန်လည်ပြောဆိုလေ၏။ ကျွန်ုပ်ကမောင်ကကြီး၏ အမူအရာကိုကြည့်၍ ရယ်မောကာ

“ဒါဆိုရင် လူရိုင်းအကြီးအကဲကပေးတဲ့ မိန်းမချောလေး တွေကို မျက်စိကျပြီး မယူရလို့ ဒေါသနေတယ်ပေါ့”

ဟုဆိုလိုက်ပြန်ရာ မောင်ကကြီးသည် ကျွန်ုပ်ကို မကျေ မချမ်းကြည့်၍

“မင်း ဘာတွေပြောနေတာလဲ ကောင်လေး၊ လူရိုင်းကျွန်မ တွေကို ငါစိတ်မဝင်စားဘူး၊ ငါ့ရင်ထဲမှာ အလွန်လေးနက်တဲ့ အကြောင်းအရာတစ်ခုကို တွေးနေတာ”

ဟုပြောလေ၏။ ကျွန်ုပ်က ရယ်မော၍

“ကဲ...ဒါဆိုရင် ပြောပါဦး၊ ခင်ဗျားရဲ့လေးနက်တဲ့ အကြောင်း အရာဆိုတာ”

ဟုမေးမြန်းလေ၏။ မောင်ကကြီးက သက်ပြင်းချ၍

“ငါ မင်းတို့ကို အချိန်တန်ရင် ဖွင့်ပြောမှာပါ။ ခဏတော့ သည်းခံပါဦး”

ဟုပြောလေ၏။

လူရိုင်းများသည် ကျွန်ုပ်တို့ကို စဉ့်သည်တော်များအဖြစ် သတ်မှတ်ကာ ကောင်းမွန်စွာကျွေးမွေးပြုစုလေ၏။

သို့သော် ကျွန်ုပ်တို့အတွက် အန္တရာယ်သည် မဝေးကွာတော့ သည့်အရပ်မှ ရောက်ရှိလာတော့မည်ဟု အလိုလိုခံစားနေရ၏။

ထိုနေ့မှာပင် ကျွန်ုပ်တို့၏ လူရိုင်းမိတ်ဆွေ ခန္တီ ရောက်ရှိ လာပြီး နေထိုင်စားသောက်ခြင်းနှင့် ပတ်သက်၍ ကျေနပ်မှု ရှိမရှိ မေးမြန်းလေ၏။ ဦးထိပ်သီးက

“ခင်ဗျားတို့ရဲ့ စဉ့်ဝတ်ကျောပွန်မှုကို ချီးမွမ်းပါတယ်။ ကျေးဇူးလဲတင်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် လွန်ခဲ့တဲ့နောက် လူရိုင်းခေါင်း ဆောင်ဟာ ကိုယ့်ရဲ့လက်အောက်ငယ်သားကို ဘာမဟုတ်တဲ့ အဖြစ် လေးနဲ့ ရက်ရက်စက်စက် သတ်ဖြတ်လိုက်တာကတော့ ကျုပ်တို့ ဘဝင်မကျဘူး။ နောက်ပြီးတော့ ကိုယ့်ရဲ့ လက်အောက်ငယ်သား

ကို သတ်ဖြတ်ဖို့အတွက် ငယ်ရွယ်တဲ့သူသားကို တာဝန်ပေးတာမျိုး ဟာ ရက်စက်လွန်းပါတယ်”

ဟုပြောလေ၏။ ထိုအခါ လူရိုင်းမိတ်ဆွေ ခန္တီက

“ဒီကိစ္စနဲ့ပတ်သက်လို့ မိတ်ဆွေတို့ကို ရှင်းပြချင်တယ်။ အဲဒီနေ့က အကြီးအကဲဟာ ခင်ဗျားတို့ရှေ့မှာ သူ့ရဲ့ရက်စက်ကြမ်း ကြုတ်မှုကို ပြချင်တာရယ်။ လက်အောင်ငယ်သားကလဲ အပြစ်ရှိ နေတာရယ်။ သူ့ရဲ့သားလေးကို လက်နက်ကိုင်ဆွဲတဲ့ အလေ့အကျင့် ရအောင်ရယ်ကြောင့် သတ်ခိုင်းလိုက်တာပဲ”

ဟု ရှင်းလင်းပြလေ၏။ ကျွန်ုပ်က ဝင်၍

“ဘုရင်ရဲ့အနောက်က ခန်းဆီးထဲက ကြောက်စရာအသံ ကြီး ထွက်လာတယ်။ အဲဒါ ဘယ်သူလဲ”

ဟုမေးမြန်းလေ၏။

ကျွန်ုပ်၏အမေးကြောင့် ခန္တီ၏ မျက်နှာကွက်ခနဲပျက်သွား ပြီး ပတ်ဝန်းကျင်ကို စောင်းငဲ့ကြည့်၍

“တိုးတိုးပြောပါ။ အဲဒါက ကျုပ်တို့အကြီးအကဲ ကိုးကွယ်

တဲ့ နတ်ဆရာ စုန်းမကြီးပဲ၊ စုန်းမကြီး အမိန့်ပေးလိုက်လို့ အကြီးအကဲ
က အပြစ်ရှိတဲ့သူကို သတ်ဖြတ်ခြင်းဖြစ်တယ်”

ဟုပြောလေရာ ဦးတာတေက မျက်မှောင်ကြုတ်၍

“ခင်ဗျားတို့ဘုရင်က ဘာမဟုတ်တဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့
အမိန့်ကို နာခံတယ်ပေါ့၊ အတော်ဆိုးတာပဲ”

ဟုပြောလေရာ ခန္တီ၏မျက်နှာပျက်သွားပြီး ပတ်ဝန်းကျင်ကို
ငဲ့စောင်းကြည့်၍

“တိုးတိုးပြောပါ၊ စုန်းမကြီး ကြားသွားလို့ ကျုပ်တို့အသက်
နဲ့ကိုယ် အိုးစားကွဲသွားမယ်၊ ကျုပ်တို့ ခေါင်းဆောင်က စုန်းမကြီး
ရဲ့ စကားကို အမြဲလမ်းနာခံလေ့ရှိပါတယ်၊ တစ်ခါတုန်းက ခေါင်း
ဆောင်က သူ့ရဲ့အစ်ကိုဖြစ်သူကို လုပ်ကြံပြီး အကြီးအကဲရာထူးကို
ရယူတုန်းကလဲ စုန်းမကြီးက ဝင်ပြီးအကူအညီပေးခဲ့သေးတယ်”

ဟုပြောလေရာ ဦးထိပ်သီးက သက်ပြင်းချ၍

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် လူရိုင်းခေါင်းဆောင်က ရက်စက်ကြမ်း
ကြုတ်လွန်းတယ်၊ ဒီမှာ ကျုပ်ရှင်းရှင်းပဲမေးမယ်၊ ခင်ဗျားဟာ အသိ

ဉာဏ်ပညာနဲ့ ပြည့်စုံတယ်၊ ခင်ဗျားတို့ ခေါင်းဆောင် အခုလို
ရက်စက် ကြမ်းကြုတ်နေတာ ခင်ဗျားတို့ကြိုက်သလား”

ဟုမေးမြန်းလိုက်လေ၏။ ကျွန်ုပ်တို့၏ မေးခွန်းကြောင့်
လူရိုင်းမိတ်ဆွေခန္တီ၏ မျက်နှာပျက်ယွင်းသွား၏။

ဦးထိပ်သီး၏အမေးကို မဖြေဘဲ အတန်ကြာသောအခါမှ

“ကျုပ်တို့ အကြီးအကဲကို လုပ်ကြံလိုက်ရင် အကြီးအကဲ
ရဲသားဖြစ်သူဟာ ဒီအရိုက်အရာကို ဆက်ခံလိမ့်မယ်၊ ဒီကောင်လေး
ရဲ့ လက်အောက်ရောက်ရင် အခြေအနေတွေ ပိုဆိုးကုန်မယ်၊ ကျုပ်တို့
ရဲ့ လုပ်ကြံခံလိုက်ရတဲ့ အရင်တုန်းက ခေါင်းဆောင်ရှိရင် ကောင်း
မယ်၊ အရင်ခေါင်းဆောင်ဟာ စိတ်နှလုံးအေးချမ်းတယ်၊ လူတွေကို
မလိုအပ်ဘဲ ဘယ်တော့မှ ရန်မမူဘူး၊ သူ့လက်ထက်မှာ သတ်ဖြတ်
တာမရှိဘူး၊ ဒါကြောင့် ကျုပ်တို့အားလုံး သူ့ကိုပဲ တမ်းတကြတယ်၊
ကျုပ်တို့ခေါင်းဆောင်ဟောင်းရဲ့မယားက သားလေးကိုလက်ဆွဲပြီး
ဒီအရပ်က ထွက်ပြေးသွားခဲ့တယ်၊ ခေါင်းဆောင်ရဲ့ကလေးဟာ ဒီနေ့
သက်ရှိထင်ရှားရှိမယ် မထင်တော့ပါဘူး”

ဟုပြောလိုက်ရာ ကျွန်ုပ်တို့အနီး၌ နားထောင်နေသော
မောင်ကကြီးက တက်ခေါက်၍

“တောက်... ဒီကလေးက ဒီနေ့အထိ သက်ရှိထင်ရှားရှိ
နေမယ်ဆိုရင် ခင်ဗျားယုံမလား”

ဟုမေးမြန်းလိုက်၏။

မောင်ကကြီး၏မေးခွန်းကြောင့် လူရိုင်းမိတ်ဆွေခန္တီ၏
မျက်နှာပျက်သွားပြီး

“ဒီနေ့အထိ သက်ရှိထင်ရှားရှိနေရင် ကျုပ်တို့အရပ်ကို ရ
အောင်လာပြီး အကြီးအကဲအရှိက်အရာကို ဆက်ခံရလိမ့်မယ် ဒါမေး
သူမရှိတော့ပါဘူး၊ ခရီးကြမ်းလို့သေသွားပြီထင်ပါတယ်”

ဟုပြောလိုက်၏။ ထိုအခါ မောင်ကကြီးသည် ဝန်းခံ
မတ်တတ်ရပ်၍ သူ၏အင်္ကျီကြယ်သီးကို ဖြုတ်လိုက်ပြီး အပေါ်ပိုင်း
ဗလာကျင်းကာ

“ခင်ဗျားတို့အားလုံး ကျုပ်ကိုကြည့်စမ်း”

ဟုပြောလိုက်၏။ ထိုအခါ မောင်ကကြီး၏ခါးမှ မြွေတစ်

ဝေတာနာတာပေ

ကောင် ရစ်ပတ်ထားသောအမှတ်တံဆိပ်ရှိကြောင်း အံ့သြဖွယ်တွေ
လိုက်ရ၏။

ခန္တီသည် မောင်ကကြီး၏ခါး၌ မြွေတစ်ကောင်ရစ်ပတ်ထား
သော အမှတ်တံဆိပ်ကိုခူးထောက်၍ သေချာစွာ စစ်ဆေးကြည့်ရှု
လိုက်ပြီး မောင်ကကြီးကို လွန်စွာရိုက်နှက်သောအမှုအရာဖြင့်

“သေချာပါပြီ၊ အရှင်သားလေး အခုလိုပြန်ရောက်လာတာ
ဝမ်းသာလိုက်တာ၊ အရှင်သား အသက်ရှင်နေမှန်း ကျုပ်တို့အပေါင်း
အဖော်တွေသိရင် အားလုံးဝမ်းသာကြလိမ့်မယ်”

ဟုပြောလိုက်ရာ ဦးထိပ်သီးက သက်ပြင်းချ၍

“ခင်ဗျားတို့ခေါင်းဆောင်ရဲ့ ခါးမှာမြွေတစ်ကောင်ရစ်ပတ်
ထားတဲ့ အမှတ်တံဆိပ်ရှိကြောင်း ခင်ဗျားပြောပြကတည်းက မောင်
ကကြီးဟာ ခင်ဗျားတို့အလိုရှိတဲ့ လူဆိုတာကျုပ်သိပါတယ်၊ မောင်က
ကြီးရဲ့ ခါးကမြွေရုပ်ကို ကျုပ်မြင်တွေ့နေတာ ကြာပါပြီ၊ ဒီသတင်း
ပေါက်ကြားသွားရင် မောင်ကကြီးရဲ့အသက်အန္တရာယ်ရှိပါတယ်၊
ဒါကြောင့် ခင်ဗျားစောင့်ထိန်းပေးစေချင်တယ်”

ဝေတာနာတာပေ

ဟုလေးနက်စွာပြောကြား၏။ လူရိုင်းမိတ်ဆွေခန္တီက

“ကျုပ်သိပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ကျုပ်ရဲ့မိတ်ဆွေတချို့ကို
တော့ အရှင်သား ပြန်ရောက်လာကြောင်း ပြောရမှာပဲ၊ ဒါကိုတော့
ကျုပ်ကို မတားပါနဲ့၊ တားလို့မရဘူး”

ဟုခေါင်းမာစွာ ပြောဆိုလေ၏။

ထိုအချိန်မှစ၍ ကျွန်ုပ်တို့သည် မောင်ကကြီးအား လူရိုင်း
ခေါင်းဆောင်၏သားဖြစ်ကြောင်း သိရှိသွားလေ၏။

မောင်ကကြီးသည် အားလပ်သောအချိန်၌ သူ၏ဘဝနောက်
ကြောင်းကို ပြောပြ၏။

“ကျွန်တော့်မိခင်ဟာ ဖခင် လုပ်ကြံခံရပြီးတဲ့နောက်
ကျွန်တော်တို့ကိုခေါ်ပြီး လှေငယ်တစ်စီးနဲ့ထွက်ပြေးရာက ပင်လယ်
ထဲမှာ ရက်ပေါင်းများစွာ ဒုက္ခပင်လယ်ဝေပြီး ဆလုံကျွန်းကိုရောက်
သွားခဲ့တယ်၊ ကျွန်တော်တို့သားအမိကို ဆလုံတွေက ကယ်တင်ပြီး
တော့ ကျွန်တော့်ကို ကြီးပြင်းအောင် ကျွေးမွေးပြုစုခဲ့တယ်၊ မိခင်
ဟာ ကျွန်တော့်ကို အသက်အန္တရာယ်ဖြစ်မှာစိုးလို့ ဒီကျွန်းကို

ဘယ်တော့မှ ပြန်မသွားခိုင်းခဲ့ဘူး၊ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်ကတော့
ဖခင်ကို ရက်ရက်စက်စက်လုပ်ကြံပြီးတော့ အကြီးအကဲနေရာကို
ရယူခဲ့တာကို မကျေနပ်တဲ့အတွက် ဒီကျွန်းကို မရရအောင်ရှာပြီး
လာခဲ့တာပဲ”

ဟုပြောလိုက်၏။

ဦးတာတေက မောင်ကကြီးကိုကြည့်၍

“မင်းရဲ့ရည်ရွယ်ချက်က မိဘကို လုပ်ကြံသတ်ဖြတ်ခဲ့တဲ့
ဦးလေးကို ပြန်တိုက်ခိုက်ပြီး အကြီးအကဲနေရာကို ပြန်ယူချင်တယ်
ပေါ့”

ဟုပြောလေ၏။ မောင်ကကြီးက

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒါမှလဲ ကွယ်လွန်သွားတဲ့ ဖခင်အပေါ်
ကျွန်တော့်ရဲ့တာဝန်ကျေပွန်မှာပဲ”

ဟုပြောလေ၏။ ဦးတာတေက ခေါင်းညိတ်၍

“ကောင်းပြီ၊ ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်တဲ့ လူရိုင်းအကြီးအကဲ
နေရာကို မင်းရအောင် ငါတို့ကူညီပေးမယ်”

ဟုပြောလိုက်လေ၏။

ဦးထိပ်သီးသည် လူရိုင်းရွာကလေးမှ အဝေးသို့လှမ်းမျှော်
ကြည့်ပြီး မှိုင်းပြပြတောင်တန်းကြီးကိုကြည့်ကာ

“တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် ကျုပ်တို့ရောက်နေတဲ့ကျွန်းဟာ ယံ
လယ်ဓားပြကြီး မိုးကြိုး ရတနာတွေ မြုပ်နှံထားတဲ့ကျွန်းဖြစ်နေမလား
မသိဘူး။ ဟိုးအဝေးက မှိုင်းပြပြတောင်တန်းကြီးဟာ ရတနာသိုက်
မြေပုံ ညွှန်ခဲ့တာနော်။ နောက်နေ့မှာ ကျွန်းပတ်ဝန်းကျင်ကိုလှည့်ပြီး
ကြည့်ချင်တယ်ဆိုပြီး ကျုပ်တို့ရဲ့ လူရိုင်းမိတ်ဆွေ ခန္တီကို အကူအညီ
တောင်းရမယ်”

ဟုပြောလေရာ ဦးတာတေက ရယ်မော၍

“တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင်ဖြစ်ပြီး ကျုပ်တို့ရောက်နေတဲ့ကျွန်းဟာ
ရတနာကျွန်းဖြစ်နေရင်တော့ ပွတာပဲ”

ဟုပြောလေ၏။

နောက်နေ့၌ ကျွန်ုပ်တို့၏ တောင်းဆိုမှုကြောင့် လူရိုင်းများ
သည် ကျွန်းအနှံ့လိုက်လံပြသလေ၏။ ဦးထိပ်သီးသည် မြေပုံညွှန်းနှင့်

ဝေတနာတပေ

တိုက်ဆိုင်စစ်ဆေးကြည့်ပြီး

“ဒီကျွန်းဟာ ရတနာသိုက်မြေပုံထဲမှာပါတဲ့ ကျွန်းဆိုတာ
သေချာသွားပြီ”

ဟုပြောလေ၏။

ဦးတာတေက မြေပုံကိုကြည့်၍ ဝမ်းသာအားရအမူအရာဖြင့်

“ဟုတ်တယ်၊ ရတနာသိုက်မြေပုံမှာပါတဲ့ကျွန်းဖြစ်ဖို့
အတော်များနေပြီ၊ လူရိုင်းတွေလက်မှာမသေရင် ငါတို့သူဌေးဖြစ်
ပြီကွ”

ဟုပြောလေ၏။

ကျွန်ုပ်က စိတ်ဝင်စားစွာဖြင့်

“ဒါဆိုရင် ကျုပ်တို့ ရတနာတွေကို အမြန်ဆုံးရှာကြမယ်၊
လူရိုင်းတွေမသိအောင် ကိုယ့်နည်းကိုယ့်ဟန်နဲ့ ရှာကြမယ်”

ဟုပြောလေ၏။

ကျွန်ုပ်တို့လူစုသည် ထိုအချိန်မှစ၍ ကျွန်းပတ်ဝန်းကျင်အနှံ့
လှည့်လည်သွားလာရင်း ရတနာသိုက်နှင့်ပတ်သက်သော သဲလွန်စ

ဝေတနာတပေ

ကို ရှာဖွေကြလေ၏။

သို့သော် ကျွန်ုပ်တို့သွားလေရာ၌ လူရိုင်းများပါနေသဖြင့်
ရတနာသိုက်ကို တွေ့လျှင်ပင် ရတနာများကို ရယူရန် ခက်ခဲပေလိမ့်
မည်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ကျွန်ုပ်တို့သည် မြေပုံညွှန်း၌ပါရှိသော
အမှတ်အသားများကို လူရိုင်းများကို အသိမပေးဘဲ လျှို့ဝှက်ပြီးရှာဖွေ
ခဲ့၏။ မကြာမီ ရတနာသိုက်ကို တွေ့ရတော့မည်ဟု ကျွန်ုပ်တို့အားလုံး
ယုံကြည်နေမိ၏။

တစ်နေ့တွင် လူရိုင်းတို့သည် အကြီးအကဲ၏တံကြီးအနီးတွင်
တဲအသစ်များဆောက်လုပ်နေလေ၏။

ထိုမြင်ကွင်းကိုကြည့်၍ လူရိုင်းမိတ်ဆွေကြီးခန္တီကို မေးမြန်း
လေရာ ၎င်းက

“မကြာမီ နှစ်စဉ်ကျင်းပလေ့ရှိတဲ့ ပွဲတော်တစ်ခုကို ကျင်းပ
တော့မယ်”

ဟုပြောလေရာ ဦးတာတေက မျက်မှောင်ကြုတ်၍

“ဘယ်လိုပွဲတော်လဲဗျ”

ဟုမေးမြန်းလေ၏။

လူရိုင်းမိတ်ဆွေခန္တီက

“အကြီးအကဲရဲ့ ကျေးကျွန်တွေကို စုန်းမကြီးကိုယ်တိုင် စစ်ဆေးမဲ့လုပ်မှာပါ။ စုန်းမကြီးဟာ အကြီးအကဲအပေါ် မကောင်းကြတဲ့သူတွေကို တန်ခိုးစွမ်းအင်နဲ့ အလိုလိုသိတယ်။ စုန်းမကြီးဟာ လူတွေကို တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် အနံ့ခံပြီး အပြစ်ရှိမရှိ ခွဲခြားနိုင်စွမ်းရှိတယ်”

ဟုပြောလေရာ ကျွန်ုပ်က ဝင်ရောက်၍

“ခင်ဗျားတို့ရဲ့ ရန်သူရွေးချယ်ပုံကလဲ ရယ်စရာကောင်းလိုက်တာ။ စုန်းမကြီးက ရန်သူလို့ စွပ်စွဲတဲ့လူကို ဘယ်လိုအပြစ်ပေးသလဲ”

ဟုမေးမြန်းလေရာ ခန္တီဆိုသော လူရိုင်းကြီးက

“အကြီးအကဲရဲ့ရန်သူလို့ စွပ်စွဲခံရတဲ့လူဟာ လွတ်တယ်မရှိဘူး။ တစ်ဖြိုင်တည်း သေဒဏ်ပေးခံရတာပဲ”

ဟုပြောလေ၏။

ခန္တီ၏စကားကြောင့် ကျွန်ုပ်တို့အားလုံး သက်ပြင်းကိုယ်စီ

ချလိုက်ကြပြီး

“ခင်ဗျားတို့ရဲ့ ရန်သူရွေးချယ်ပုံက အဓိပ္ပာယ်မရှိလိုက်တာ။ စုန်းမက အနံ့ခံလိုက်ရုံနဲ့ အကြီးအကဲရဲ့ရန်သူကို သိနိုင်တယ်ဆိုတာ ကျုပ်တို့တော့ မယုံပါဘူး”

ဟုပြောလေ၏။

ခန္တီဆိုသော လူရိုင်းကြီးက

“လူရိုင်းအားလုံးကတော့ စုန်းမကြီးရဲ့ တန်ခိုးစွမ်းအင်ကို ယုံကြည်ကြပါတယ်”

ဟုပြောလေ၏။

ထိုအခါ ဦးထိပ်သီးက

“ခင်ဗျားတို့ကွယ်တဲ့ စုန်းမကြီးကို ကျုပ်တို့မြင်ဘူးသေးဘူး”

ဟုပြောလိုက်ရာ

“စုန်းမကြီးက လူမြင်ကွင်းကို ထွက်လေ့မရှိဘူး။ သူ့ကို လူသာမန်တွေ မြင်ရင် တန်ခိုးစွမ်းရည်တွေ ယုတ်လျော့သွားမယ်လို့ ယုံကြည်တဲ့အတွက် ပွဲတော်နေ့မှာသာ သူ့ကိုတွေ့မြင်နိုင်ပါတယ်။

သူဟာ ကန့်လန့်ကာနောက်ကွယ်မှာပဲ နေထိုင်ပါတယ်”

ဟုပြောလေ၏။

လူရိုင်းများသည် ထိုအချိန်မှစ၍ ကျွန်ုပ်တို့လူစုအား ကျွန်းအနှံ့လှည့်လည်သွားလာခွင့်မပေးတော့ဘဲ ကျွန်ုပ်တို့ကို ၎င်းတို့၏ အကျဉ်းသားများနယ် စောင့်ကြပ်နေလေ၏။

ဦးတာတောက လူရိုင်းများ၏အခြေအနေကိုကြည့်၍

“ဒီကောင်တွေကြည့်ရတာ ဟန်ပုံမရဘူး၊ ကျုပ်တို့အပေါ် ရန်သူလို သဘောထားနေပုံရတယ်”

ဟုပြောလေ၏။ ဦးထိပ်သီးက လက်သီးဆုပ်၍

“သူတို့ရဲ့ပွဲတော်နေ့အထိ စောင့်ကြည့်ကြတာပေါ့၊ အဲဒီနေ့ မှာ တစ်ခုခုထူးခြားနိုင်တယ်၊ ငါတို့နဲ့ သူတို့ တိုက်ပွဲဖြစ်နိုင်စရာရှိ တယ်၊ ငါတို့ရဲ့လက်နက်တွေကို အသင့်ပြင်ဆင်ထားရမယ်”

ဟုသတိပေးလေ၏။

ပွဲတော်နေ့မတိုင်မီ တစ်ရက်၌ လူရိုင်းတစ်ဦး ခေါင်းဆောင် သော အဖွဲ့တစ်ဖွဲ့ရောက်လာပြီး ကျွန်ုပ်တို့လူစုအား အဖြူရောင် ၎က်တောင် တစ်ချောင်းပေးလေ၏။

ထိုသို့ ၎က်တောင်ပေးသောအခါပွာယ်ကို လူရိုင်း မိတ်ဆွေ ခန္တိထံမှ ကြိုတင်သိရှိထားသဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့သည် မငြင်းဆန်ဘဲ လက်ခံယူလိုက်၏။

အဖြူရောင်၎က်တောင်ပေးအပ်ခြင်းသည် အကြီးအကဲ၏ ခင်မင်ရင်းနှီးမှုနှင့် ဖိတ်ကြားချက်ဖြစ်ပြီး ၎က်တောင်ကို လက်မခံ

ပါက ရန်သူဖြစ်ကြောင်း အဖြူအမူဖြင့် ပြန်လည်ဆက်ဆံခြင်းဖြစ်သည်ဆို၏။

ကျွန်ုပ်တို့သည် အကြီးအကဲ၏အဖြူရောင်ငှက်တောင်ကို လက်ခံလိုက်သဖြင့် ငှင်းတို့၏အဓိပ္ပာယ်မဲ့သော ပွဲတော်သို့တက်ရောက်ရပေတော့မည်။

ငှင်းတို့ပွဲတော်နေ့သို့ ရောက်သောအခါ နံနက်ခင်းတစ်ခုလုံး လူရိုင်းတို့၏ ဗုံသံများဖြင့် ဆူညံပွက်နေ၏။ ဦးတာတေက အိပ်ရာမှ စောစောနိုးနေပြီး

“နားငြီးလိုက်တာကွာ၊ ဗုံသံတွေ ဆူညံပွက်နေတာပဲ”

“ဟဲ့ ညည်းညူလေ၏။

ကျွန်ုပ်တို့ပွဲတော်ရှိရာသို့ ရောက်သောအခါ လူရိုင်းများ ရောက်ရှိနေပြီး စုစုပေါင်း လူရိုင်းနှစ်ရာကျော် သုံးငါးဆယ့်တစ် ရောက်နေကြ၏။

လူရိုင်းအကြီးအကဲသည် အတန်ငယ်မြင့်သော မြေပလ္လင်ထက်၌ ထိုင်နေလေ၏။

ကျွန်ုပ်တို့လူစုအတွက် ဝါးဖြင့်ပြုလုပ်ထားသော ထိုင်ခုံများ ပြုလုပ်ထားကြ၏။

ကျန်သောလူရိုင်းများသည် မြေပေါ်မှာပင် ထိုင်ကြရ၏။

လူရိုင်းခေါင်းဆောင်၏ အနောက်၌ အဖြူရောင်သားရေဖြင့် ကာရံထားသော နေရာတစ်ခုရှိပြီး ထိုနေရာ၌ စုန်းမကြီးရောက်ရှိနေပုံ ရ၏။

ကျွန်ုပ်တို့လူစုသည် တစ်ချိန်လုံး ပုန်းအောင်းနေသော စုန်းမကြီးအား ယနေ့တွေ့ရတော့မည်ဆိုသဖြင့် စိတ်လှုပ်ရှားနေမိ၏။

မကြာမီ ပွဲတော်ကျင်းပမည့်အချိန်သို့ ရောက်ရှိနေသဖြင့် ဗုံသံများ နားမခံနိုင်အောင် ဆူညံပွက်နေ၏။

ဗုံသံများ အပြင်းထန်ဆုံး ဆူညံသောအချိန်သို့ရောက်သော အခါ အဖြူရောင်သားရေဖြင့် ကာရံထားသောနေရာမှ စုန်းမကြီး ထွက်ပေါ်လာ၏။

ကျွန်ုပ်တို့လူစုသည် စုန်းမကြီး၏မျက်နှာကို မြင်တွေ့လိုက်သောအခါ တစ်သက်သာ၌ မြင်ဖူးသမျှ မိန်းမများထဲတွင် အရပ်

အဆိုးဆုံးမိန်းမဖြစ်ကြောင်း တညီတညွတ်တည်း ဆုံးဖြတ်လိုက်ကြ၏။

စုန်းမကြီးသည် လူအုပ်၏အလယ်သို့ တရွေ့ရွေ့ ထွက်လာပြီး အက်ကွဲသောအသံကြီးဖြင့် အဓိပ္ပာယ်မဲ့ ဂါထာများကို ရေရွတ်နေလေ၏။

ထို့နောက် စုန်းမကြီးသည် လူအုပ်အတွင်းသို့ တိုးဝင်သွားပြီး အကြီးအကဲဘက်သို့လှည့်ကာ

ယခုအချိန်အခါ၌ အကြီးအကဲ၏ ရန်သူတော်များကို ရှာဖွေတော့မည်ဖြစ်ကြောင်းပြောလေ၏။

အကြီးအကဲက စုန်းမကြီးကိုပြန်လည်၍ စုန်းမကြီး ရွေးသမျှကို ယုံယုံကြည်ကြည်နှင့်လက်ခံကာ ရန်သူများကို ချေမှုန်းမည်ဖြစ်ကြောင်း ပြောဆိုလေ၏။ စုန်းမကြီးသည် သူ၏တန်ခိုးစွမ်းအင်ဖြင့် အနှံ့ခံခြင်းကို စတင်လေ၏။

ထိုအခါ လူရိုင်းများအားလုံး ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်သော အမူအရာမျိုး ဖြစ်ပေါ်နေလေ၏။

စုန်းမကြီးသည် ကြောက်မက်ဖွယ် အသံကြီးဖြင့် ဟစ်ကြွေး၍ လူရိုင်းများအနီးသို့ကပ်ကာ အထက်မှအောက်သို့ တရှုံ့ရှုံ့အနှံ့ခံလေ၏။

ထိုသို့ တရှုံ့ရှုံ့နှမ်းရှုံ့နေစဉ် လူရိုင်းများသည် အလွန်ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်ကြပြီး စုန်းမကြီးအနီးမှ ခွာသွားသောအခါမှပင် စိတ်သက်သာရာရရှိ၏။

ထိုသို့ နမ်းရှုံ့ကြည့်ရင်း လူရိုင်းတစ်ဦးရှေ့သို့ရောက်သောအခါ မသင်္ကာဟန်ဖြင့် အကြိမ်ကြိမ်နှမ်းရှုံ့ပြီးနောက် ကိုယ်ကိုလှည့်ပတ်၍ ကခုန်လေ၏။ ပြီးနောက် အပြစ်ရှိသည်ဟု ဆုံးဖြတ်ပြီး လူရိုင်း၏ ရင်ဝသို့ တုတ်ဖြင့်ထိုးလိုက်လေ၏။

စုန်းမကြီး၏ စွတ်စွဲချက်ကြောင့် လူရိုင်းသည် အလွန်ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်ကာ ရန်သူမဟုတ်ကြောင်း ငြင်းဆန်လေ၏။ မည်သို့ပင် ငြင်းဆန်စေကာမူ လူရိုင်းတစ်စုက အပြစ်ရှိသောလူရိုင်းကို ဘုရင်ရှေ့သို့ ချုပ်နှောင်သွားရာ ဘုရင်က သတ်ဖြတ်ရန် အမိန့်ချလိုက်လေ၏။

ထိုလူရိုင်းသည် သနားစဖွယ်ခေါင်းဖြတ်ခြင်း ခံလိုက်

ရလေ၏။

ဤသို့ဖြင့် စုန်းမကြီးသည် လူရိုင်းများ တစ်ယောက်ပြီး တစ်ယောက် အနံ့ခံပြီးနောက် ထိုနေ့ပွဲ၌ လူပေါင်း သုံးဆယ်ခန့်ကို အပြစ်မရှိဘဲ ခေါင်းဖြတ်လိုက်လေတော့၏။

ကျွန်ုပ်တို့သည် စက်ဆုပ်ဖွယ်မြင်ကွင်းကို မကြည့်လို မမြင်လိုပဲ ကြည့်ရှုနေရလေ၏။

နောက်ဆုံး၌ စုန်းမကြီးသည် ကျွန်ုပ်တို့လူစုကို အနံ့ခံမည့် အလှည့်သို့ရောက်ရှိလာခဲ့၏။

စုန်းမကြီးသည် ကျွန်ုပ်တို့လူစုအနီးသို့တိုးကပ်ပြီး တစ်ယောက်ပြီး တစ်ယောက် ထက်အောက် တစ်စုံတစ်ရာ နှုတ်နှုတ်နေလေ၏။

ကျွန်ုပ်တို့လူစုသည် သတ္တိကောင်းမွန်သူများဖြစ်သဖြင့် စုန်းမကြီးကို တုန်လှုပ်ဟန်မရှိဘဲ မထီလေးစားအမှုအယာဖြင့်ပင် ရှိကြ၏။

ကျွန်ုပ်၏အလှည့်သို့ရောက်သောအခါ စုန်းမကြီး၏မျက်နှာကို အနီးကပ်မြင်ရသဖြင့် အလွန် ရွံရှာစက်ဆုပ်စိတ်များ ဖြစ်ပေါ်နေ

မိ၏။ စုန်းမကြီးသည် လွန်စွာအိုမင်းရင့်ရော်နေသော မိန်းမကြီး ဖြစ်၏။

သူမသည် လူရိုင်းအကြီးအကဲ အဆက်ဆက်နေထိုင်ခဲ့သဖြင့် သူမ၏အသက်ကို ခန့်မှန်းရခက်ခဲလှသည်ဆို၏။

စုန်းမကြီးသည် ကျွန်ုပ်၏မျက်နှာကို အနီးကပ်နမ်းရှုံ့ရန် ကြိုးစားစဉ် ကျွန်ုပ်သည် ခံပြင်းလွန်းသဖြင့် တက်ခေါက်လိုက်မိ၏။

ကျွန်ုပ်၏ တက်ခေါက်လိုက်ခြင်းကြောင့် စုန်းမကြီးသည် အကြိမ်ကြိမ်အဖန်ဖန် နမ်းရှုံ့ရန် ကြိုးစားပြန်၏။

ဦးထိပ်သီးတို့လူစုသည် ကျွန်ုပ်ကို အန္တရာယ်ပြုမည်စိုးသဖြင့် သေနတ်များပေါ်သို့ အသင့်လက်တင်ထားကြ၏။

ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင်လည်း ခြောက်လုံးဖြူးသေနတ်ဒင်ကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်ကိုင်ထားမိ၏။

နောက်ဆုံး၌ စုန်းမကြီးသည် ကျွန်ုပ်ကိုကျော်လွန်သွားပြီး မောင်ကကြီးရှေ့၌ ထက်အောင်တစ်စုံနှုတ်နှုတ်နေလေ၏။ မောင်ကကြီးသည် စုန်းမကြီးကို မီးဝင်းဝင်းတောက်သော မျက်လုံးများဖြင့်

စူး စိုက်ကြည့်နေလေ၏။

စုန်းမကြီးသည် မောင်ကကြီးကို နမ်းရှုံ့ရင်း သံသယဖြစ်ဟန်ဖြင့် ကိုယ်ကိုရှုတိုးနောက်ငင်ပြု၏။ ပြီးနောက် ကိုယ်ကို တစ်ဖတ်လှည့်၍ ကပြဟန်လည်းပြု၏။

ကျွန်ုပ်တို့သည် စုန်းမကြီး၏အမူအရာကိုကြည့်၍ မောင်ကကြီးအတွက် စိုးရိမ်ပြီး သေနတ်များကို အသင့်ပြင်ထား၏။

စုန်းမကြီးသည် ရန်သူဟုယူဆကာ မောင်ကကြီး၏ ရင်ဘတ်ကို သူမလက်ထဲရှိ တောင်စွန်းနှင့်လှမ်းထောက်လိုက်လေ၏။

ထိုအခါ ကြည့်ရှုနေသော ပရိသတ်များသည် ထိတ်လန့်အံ့သြသွားကြ၏။

လူရိုင်းများသည် မောင်ကကြီးကိုဖမ်းဆီးရန် အရှေ့သို့ တိုးကပ်လာကြ၏။

ဦးထိပ်သီးက သေနတ်ဖြင့် လူရိုင်းများကို ချိန်ရွယ်လိုက်ပြီး

“ရပ်လိုက်စမ်း၊ ငါတို့က မင်းတို့လူမျိုးမဟုတ်ဘူး၊ ဒီဒေသ

ဝေတာနာတပေ

ကို ရောက်လာတဲ့ဧည့်သည်တွေဖြစ်တယ်၊ ဧည့်သည်တွေကို ရန်ပြုလို့ မရဘူး”

ဟုသတိပေးလိုက်ရာ ဦးတာတေကလည်း ဝင်ရောက်၍

“ဟုတ်တယ်၊ ငါတို့ဟာ လနတ်သားရဲ့ကိုယ်စားလှယ်တွေပဲဖြစ်တယ်၊ ငါတို့ကို ထိမယ်ဆိုရင် မှော်တုတ်ချောင်းရဲ့အစွမ်းနဲ့ ရင်ဆိုင်ရလိမ့်မယ်”

ဟုပြောလိုက်လေ၏။

သို့သော် လူရိုင်းအကြီးအကဲသည် လွန်စွာရက်စက်ခြင်းကြွတ်ပြီး မိုက်ရူးရဲဆန်သူဖြစ်သဖြင့်

“ဆို...ဧည့်သည်ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ လနတ်သားရဲ့ ကိုယ်စားလှယ်ပဲဖြစ်ဖြစ် ကျုပ်ရဲ့ရန်သူကိုတော့ သုတ်သင်ရှင်းလင်းရမှာပဲ၊ ဒီလူကို ချက်ချင်းသတ်ပစ်ပါ”

ဟုအမိန့်ပေးလေရာ လူရိုင်းများသည် မောင်ကကြီးကို ဖမ်းဆီးရန် ရှေ့သို့တိုးလာကြ၏။

ဦးထိပ်သီးက ကျွန်ုပ်တို့ဘက်သို့လှည့်၍

ဝေတာနာတပေ

“မထင်မှတ်ဘဲ တိုက်ပွဲတော့ဖြစ်ပြီဟေ့၊ ငါတို့ခွဲခံပြီးတော့ လူအုပ်ထဲကနေ ဖောက်ထွက်မယ်၊ ပင်လယ်ကမ်းစပ်ဘက်ကို ဖောက်ထွက်ဖို့ပြင်”

ဟုသတိပေးလိုက်၏။

ဦးတာတေသည် အနီးသို့ကပ်လာသော လူရိုင်းနှစ်ဦးကို သေနတ်ဖြင့် နှစ်ချက်ဆင့်ပစ်လိုက်ရာ လူရိုင်းနှစ်ဦးမြေပေါ်သို့ လဲကျသွားလေ၏။

မောင်ကကြီး ကိုယ်တိုင်လည်း သေနတ်ကိုထုတ်၍ လူရိုင်း နှစ်ယောက်ကို ပစ်ချလိုက်၏။

ကျွန်ုပ်တို့၏သေနတ်များမှ ကြောက်မက်ဖွယ်မြည်ဟီးသော အသံများကြောင့် လူရိုင်းများ တုန်လှုပ်ပြီး အနောက်သို့ဆုတ်ခွာသွား ကြ၏။

သို့သော် ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်သော လူရိုင်းအကြီးအကဲက လူရိုင်းများကို အတင်းရှေ့သို့တိုး၍ အသေခံခိုင်းလေ၏။

လူရိုင်းအကြီးအကဲသည် တစ်ကိုယ်ကောင်းဆန်သူဖြစ်၏။

ထိုအခိုက်မှာပင် မောင်ကကြီးသည် သူ၏ကိုယ်ခန္ဓာအပေါ် ဝိုင်းတွင် ဝတ်ဆင်ထားသော အင်္ကျီကို ချွတ်ချလိုက်ပြီး ခါး၌ရှိသော မြွေရုပ်ကို ပြကာ

“ဟောဒီမှာ ကျွန်တော့်ကိုကြည့်ကြပါ၊ ဒီလူယုတ်မာဟာ ကျွန်တော့်ဖခင်ကို သတ်လိုက်ပြီး အကြီးအကဲနေရာကို ဆက်ခံလိုက် တယ်ဆိုပေမယ့် ကျွန်တော်ကတော့ ဟောဒီ လနတ်သားရဲ့ကိုယ်စား လှယ်တွေရဲ့အကူအညီနဲ့ ဒီဒေသကို ပြန်ရောက်ခဲ့ပြီ၊ ကျွန်တော့်ဖခင် ရဲ့ အရိုက်အရာကို ပြန်ဆက်ခံမယ်၊ ကျွန်တော့်ကို သစ္စာခံကြပါ”

ဟုဆော်ဟစ်လိုက်ရာ လူရိုင်းအကြီးအကဲအပါအဝင် လူရိုင်း ထူကြီးတစ်ရပ်လုံး အလွန်အံ့သြသွားကြလေ၏။

လူရိုင်းအကြီးအကဲသည် မောင်ကကြီး၏ ကိုယ်ခန္ဓာ၌ ရစ် ဟ်နေသော မြွေရုပ်ကိုကြည့်၍ နေ့လိုဝန်တို့စိတ်များ ဖြစ်ပေါ်လာ ဖြီး

“ဪ... ကျုပ်ရဲ့တူတော်မောင်က ကျုပ်ရဲ့အရိုက်အရာကို လူယုတ်ရောက်လာခဲ့တယ်ပေါ့”

ဟုပြောလိုက်ရာ မောင်ကကြီးက လူရိုင်းအကြီးအကဲကို
ဒေါသတကြီးကြည့်၍

“လူယုတ်မာကြီး၊ ကျုပ်အဖေကို သတ်တဲ့လူက ကျုပ်ကို
တူတော်မောင်လို့ခေါ်ခွင့်မရှိဘူး၊ အစ်ကိုအရင်းကို ပြန်သတ်တဲ့
တိရစ္ဆာန်လိုအရိုင်းအစိုင်းကောင်ကြီး”

ဟုပြန်လည်ပြောဆိုလိုက်ရာ လူရိုင်းအကြီးအကဲသည်
ဒေါသပုန်ထပြီး လူရိုင်းများကို ရှေ့တိုး၍ တိုက်ခိုက်ခိုင်းလေ၏။

သို့သော် လူရိုင်းများသည် မောင်ကကြီးကို သူတို့
ခေါင်းဆောင်၏ သားမှန်းသိလိုက်သဖြင့် တိုက်ခိုက်ရန် တွန့်ဆုတ်
သွားကြ၏။ ထို့အပြင် ကျွန်ုပ်တို့၏လက်နက်များကိုလည်း မှော်
တုတ်ချောင်းများဟု ထင်မှတ်ကာ လူရိုင်းများ ထိတ်လန့်နေပုံရ၏။

ဦးထိပ်သီးသည် ထိုအခြေအနေကို ကြည့်၍ ကျွန်ုပ်တို့လူစု
ကို လူရိုင်းများကြားမှ ဖောက်ထွက်ရန် သတိပေးလိုက်၏။ မောင်က
ကြီးသည် လူရိုင်းများကြားက ဖောက်ထွက်ရန် ကြိုးစားရင်း

“လူယုတ်မာကြီးကို တိုက်ခိုက်ဖို့အတွက် ကျုပ်နဲ့ပူးပေါင်း

ချင်တဲ့လူတွေ ကျုပ်နဲ့ လိုက်ခဲ့ကြပါ”

ဟုအော်ဟစ်လိုက်ရာ လူရိုင်းအများစုသည် မောင်ကကြီးကို
သဘောကျဟန်ရှိသော်လည်း စုန်းမကြီးကို ကြောက်ရွံ့ဟန်ဖြင့်
ကျွန်ုပ်တို့ဘက်သို့ ကူးသန်းလာခြင်းမရှိဘဲ လူရိုင်းသုံးယောက်သာ
ကျွန်ုပ်တို့ဘက်သို့ ကူးသန်းလေ၏။

ထိုလူရိုင်းများသည် ယနေ့ စုန်းမကြီး၏ရန်သူဟု စွပ်စွဲခံရ
ပြီး သတ်ဖြတ်ခံရသူများ၏ ဆွေမျိုးရင်းချားများ ဖြစ်ကြ၏။ လူရိုင်း
များသည် ကျွန်ုပ်တို့လူစု ဖောက်ထွက်သွားခြင်းကို ပြင်းပြင်းထန်ထန်
မတားဝံ့ဘဲ လက်လွှတ်ပေးလိုက်ကြ၏။

ကျွန်ုပ်တို့သည် ပင်လယ်ကမ်းခြေဘက်သို့ထိုးဖောက်မည်
ဆို လေရာ ကျွန်ုပ်တို့နှင့်လာရောက်ပူးပေါင်းသော တောတောင်ကျွန်း
ကျင်သည့်လူရိုင်းများက လမ်းပြပေးလေ၏။

ကျွန်ုပ်တို့သည် တောတောင်လျှိုမြောင်များကို ကျော်ဖြတ်
ပြီး တရွေ့ရွေ့ ထွက်ခွာလာခဲ့ရာ မကြာမီ ရန်သူများနှင့်ဆေးရာအရပ်
သို့ ရောက်ရှိခဲ့လေ၏။

ကျွန်ုပ်တို့သည် တောကျွမ်းသောလူရိုင်းများ၏ လမ်းပြမှုကြောင့် ပင်လယ်ကမ်းခြေသို့အမြန်ဆုံးရောက်ရှိခဲ့လေ၏။

ပင်လယ်ကမ်းခြေရှိ ကျွန်ုပ်တို့လူစုနေထိုင်ခဲ့သော လိုဏ်ဂူကြီး၌ နားခိုကြ၏။

မောင်ကကြီးသည် ကျွန်ုပ်တို့နှင့်လာရောက်ပူးပေါင်းသော ငှင်း၏မျိုးနွယ်ဝင် လူရိုင်းများအား အားပေးစကားပြောလေ၏။

လူရိုင်းအကြီးအကဲသည် မည်မျှပင် စစ်သည်အင်အား သာလွန်စေကာမူ မိမိတို့ဘက်မှ လနတ်သား၏ကိုယ်စားလှယ်စစ်သည်များက ကူညီတိုက်ခိုက်ပေးမည်ဖြစ်၍ ငှင်းတို့၏တိုက်ပွဲသည် မုချအောင်မြင်မည်ဖြစ်ကြောင်း ပြောဆိုလေ၏။

ကျွန်ုပ်တို့နှင့်လာရောက်ပူးပေါင်းသော လူရိုင်းများသည် မောင်ကကြီး အားပေးစကားပြောသဖြင့် များစွာစိတ်အားတက်ကြွသော အမူအရာမျိုးရှိလေ၏။

ငှင်းတို့သည် လူရိုင်းများလာရောက်တိုက်ခိုက်လျှင် ရွပ်ရွပ်ခွံခွံ ခုခံကာကွယ်မည်ဖြစ်ကြောင်း ပြောဆိုလေ၏။

— ဝေတာနာတပေ —

ကျွန်ုပ်တို့သည် လိုဏ်ဂူကြီး၌ တောဆိတ်တစ်ကောင်ကို ဖမ်းဆီးပြီး မီးကင်ကာ စားသောက်ခဲ့လေ၏။

လူရိုင်းများသည် အမဲလိုက်ရာတွင် ကျွန်ုပ်တို့ထက် များစွာကျွမ်းကျင်လေ၏။

တောင်ဆိတ်တစ်ကောင်ကို စားသောက်ပြီးနောက် ဦးထိပ်သီးက

“ငါတို့လောလောဆယ် ဒီနေရာမှာပဲ နေရာယူထားကြမယ်၊ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ လိုဏ်ဂူရှိတဲ့တောင်ပေါ်ကို လူရိုင်းတွေအနေနဲ့ အုပ်စုလိုက်တက်လာဖို့ဆိုတာ လုံးဝမဖြစ်နိုင်ဘူး၊ ငါတို့မှာ လက်နက်ရိက္ခာ လုံလုံလောက်လောက်ရှိရင် လူရိုင်းအင်အား ဘယ်လောက်များပါစေ၊ သူတို့ကို အလွယ်တကူ ခုခံနိုင်မယ်”

ဟုပြောလေရာ ဦးတာတေက သက်ပြင်းချ၍

“ခင်ဗျားပြောတာမှန်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ကျုပ်တို့မှာ လက်နက်ခဲယမ်းဘယ်လောက်ရှိလို့လဲ၊ ကျုပ်တို့မှာရှိတဲ့ ကျည်ဆန် အရေအတွက်နဲ့ လူရိုင်းအင်အား အများကြီးကွာတယ်၊ လူရိုင်းတွေ

— ဝေတာနာတပေ —

ကို လက်ရုံးချင်း ယှဉ်ပြိုင်မယ်ဆိုရင်တော့ ကျုပ်တို့ဘက်မှာလဲ အန္တရာယ်တွေနဲ့ကြုံတွေ့နိုင်တယ်၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သေတစ်နေ့ မျှ တစ်နေ့ပါပဲ”

ဟုပြောလေ၏။

ထိုအခိုက်မှာပင် ကျွန်ုပ်တို့နှင့်ပူးပေါင်းသော လူရိုင်းတစ်ဦး က လိုဏ်ဂူထဲတွင်ရှိသော ခဲယမ်းသေတ္တာကိုကြည့်၍ မောင်ကကြီး ထံသို့သွားကာ

“အရှင်သားတို့ လိုဏ်ဂူထဲမှာရှိတဲ့ပစ္စည်းမျိုးတွေ ကျွန်တော် မျိုးတို့ ကျွန်းရဲ့အနောက်က လျှိုကြီးထဲမှာ အများကြီးတွေ့ခဲ့ဖူးတယ်”

ဟုပြောလေရာ မောင်ကကြီးသည် အလွန်စိတ်လှုပ်ရှားသွား ပြီး ဦးထိပ်သီးကို အကျိုးအကြောင်းပြောလေရာ ဦးထိပ်သီးက လူရိုင်း အားသေချာအောင် မေးမြန်းလေ၏။ လူရိုင်းက

“ဒီနေ့ သေဆုံးသွားတဲ့ ကျွန်တော်ရဲ့အစ်ကိုက ကျွန်း အနောက် လျှိုကြီးထဲမှာ ဒီသေတ္တာမျိုးတွေ တွေ့ခဲ့တာပါ၊ သေတ္တာ ထဲက ပစ္စည်းတွေကို ဘာမှန်းမသိတဲ့အတွက် မယူဘဲ ထားခဲ့

တာပါ”

ဟုပြောလေရာ ဦးတာတေက သူ၏သေနတ်ထဲမှ ကျည်ဆန် များကို ထုတ်၍

“မင်းတို့တွေတာ ဒီလိုပစ္စည်းမျိုးတွေလား”

ဟုမေးမြန်းလေရာ လူရိုင်းက ဟုတ် နှစ်ကြောင်းပြောဆိုလေ၏။

ဦးထိပ်သီးက

“ဒါဆိုရင်တော့ သူတို့တွေ့ခဲ့တဲ့ပစ္စည်းတွေဟာ လက်နက် ခဲယမ်းတွေ ဖြစ်နိုင်တယ်၊ ဟုတ်ပြီ လက်နက်ခဲယမ်းတွေ ဘယ်သူ့ဆီ က ဖြစ်နိုင်မလဲဆိုတော့ ပင်လယ်ဓားပြတွေဆီကပဲဖြစ်မယ်၊ ဒါဆို ရင် ငါတို့ရှာနေတဲ့ ပင်လယ်ဓားပြကြီးမိုးကြီးရဲ့ ရတနာသိုက်နဲ့ ပတ်သက်တဲ့သဲလွန်စလဲ ရနိုင်တယ်”

ဟုပြောလေရာ ကျွန်ုပ်က ဝမ်းသာအားရဖြင့်

“ကံကောင်းရင် ပင်လယ်ဓားပြတွေရဲ့ ရတနာသိုက်နဲ့ ဆိုက် ဆိုက်မြိုက်မြိုက်ကြီး တွေ့နိုင်တာပဲ၊ ကျုပ်တို့ အမြန်ဆုံးသွားကြည့် ကြမယ်၊ ဒါပေမယ့် လူရိုင်းတွေနဲ့မတွေ့အောင်တော့ သတိထားမှ

ဖြစ်မယ်”

ဟုပြောလေ၏။

ကျွန်ုပ်တို့သည် ကျွန်း၏အနောက်ဘက်အပိုင်းသို့ လူရိုင်းများ၏ ဦးဆောင်မှုဖြင့် ရောက်ရှိသွားလေ၏။

ထိုသို့ သွားလာရာ၌ လမ်းခရီးတစ်လျှောက်လုံး သတိကြီးစွာ ထားပြီး သွားလာနေခဲ့ရ၏။

ကျွန်းအနောက်ရှိ လျှိုကြီးသို့ရောက်သောအခါ လက်နက်ခဲယမ်းများကို လူရိုင်းတစ်ဦးကဆင်း၍ သယ်ယူလေ၏။

ကျွန်ုပ်တို့လူစုသည် လျှိုကြီးအပေါ်မှ စိတ်လှုပ်ရှားစွာ စောင့်ကြည့်နေလေ၏။

ခမာကြာလျှင် လျှိုထဲရှိ လူရိုင်းက အချက်ပြလိုက်သဖြင့် ကြီးကိုဆွဲတင်လိုက်ရာ လေးလံလှသော လေတ္တာတစ်လုံးလျှိုကြီးအပေါ်သို့ ရောက်ရှိလာ၏။ ထိုသေတ္တာကိုဖွင့်ကြည့်လေရာ သေနတ်အချို့နှင့် ကျည်ဆန်များကိုတွေ့ရှိရသဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့လူစုသည် အလွန် စိတ်အားဟက်ကြသွားလေ၏။

လျှိုအောက်သို့ဆင်းသော လူရိုင်းသည် လျှိုကြီးအပေါ်သို့ လက်နက်သေတ္တာသုံးလုံးထိ တင်ပေးနိုင်ခဲ့၏။

သေတ္တာများအားလုံးထဲတွင် လက်နက်ခဲယမ်းများ အပြည့်အစုံရှိနေလေ၏။ ကျွန်ုပ်တို့လူစုသည် လက်နက်သေတ္တာများကို တစ်ယောက်တစ်လက် ထမ်းပိုး၍ လိုဏ်ဂူရှိသောသို့ ပြန်လည်ယူဆောင်လာ၏။

လိုဏ်ဂူသို့ရောက်သောအခါ သေတ္တာထဲရှိ ခြောက်လုံးပြူးနှင့်နှစ်လုံးပြူးသေနတ်များကို စမ်းသပ်ကြည့်ရာ လက်နက်အားလုံး အကောင်းပကတိအတိုင်း ရှိနေဆဲဖြစ်ကြောင်း ဝမ်းမြောက်ဖွယ် တွေ့ရှိရ၏။

ဦးထိပ်သီးက လက်နက်များကို အားရဟန်ဖြင့်ကြည့်ရှုလိုက်ပြီး

“ဒါဆိုရင်တော့ ငါတို့အတွက် အများကြီး လုံလောက်သွားပြီ။ လူရိုင်းတွေနဲ့ ငါတို့ တိုက်ပွဲဖြစ်ခဲ့ရင် တောင်ပေါ်ကနေ ပြန်ခုခံဖို့ လက်နက်အပြည့်အစုံရှိနေပြီ။ ဒီကောင်တွေကို ထိုင်ပြီးတော့

၁၉၆ မင်းမြတ်သူရ

စောင့်နေရုံပဲ”

ဟုပြောလေရာ ဦးထိပ်သီးက လျှိုထဲသို့ဆင်းသော လူရိုင်းကို ခေါ်ယူကာ

“လျှိုကြီးထဲမှာ လက်နက်သေတ္တာသုံးလုံးပဲရှိတာလား၊ ဒီအပြင် ဘာမှမရှိတော့ဘူးလား”

ဟုမေးမြန်းလေ၏။ လူရိုင်းက လျှိုထဲတွင် လက်နက် သေတ္တာမှလွဲ၍ မည်သည့်ပစ္စည်းမျှ မရှိကြောင်းပြောဆိုလေ၏။ ကျွန်ုပ်က သက်ပြင်းချ၍

“ဒါဆိုရင်တော့ ကျွန်တော်တို့ရှာနေတဲ့ ရတနာသိုက်ကို မတွေ့ရသေးဘူး”

ဟုပြောလေ၏။ ထိုအခိုက်မှာပင် ကျောက်ဆောင်တစ်ခု ထက်တွင် ကင်းစောင့်နေသော လူရိုင်းက

“ရန်သူတွေလာပြီ၊ ရန်သူတွေ တောင်အောက်မှာရောက်နေပြီ”

ဟု စိတ်လှုပ်ရှားဟန်ဖြင့် ပြောဆိုလေ၏။

ဝေတာနာတပေ

ကျွန်ုပ်တို့သည် လက်နက်ကိုယ်စီကိုင်၍ တောင်ပေါ်မှ စောင့်ကြည့်လေရာ တောင်ပေါ်သို့ တရွေ့ရွေ့တက်လာသော လူရိုင်းများကို တွေ့လိုက်ရ၏။

လူရိုင်းများသည် တောင်၏အလယ်သို့ရောက်သောအခါ ဦးထိပ်သီးက

“ပစ်”

ဟု အမိန့်ပေးပြီး လူရိုင်းများကို သေနတ်ဖြင့် စတင်ပစ်ခတ်လေ၏။

ကျွန်ုပ်တို့၏ တိုက်ခိုက်မှုကြောင့် လူရိုင်းဆယ်ဦးခန့် သေဆုံးသွားပြီး ကျန်လူရိုင်း (၂၀)ခန့်မှာ တောင်အောက်သို့ ကမူးရှူးတိုးဆင်းပြေးသွားလေ၏။

ဦးထိပ်သီးက

“လူရိုင်းတွေကို လျှော့တွက်လို့မရဘူးကွ၊ သူတို့ဟာ ငါတို့ ပုန်းအောင်းနေတဲ့နေရာကို စုံစမ်းထောက်လှမ်းပြီး သိရှိနေတယ်၊ လူရိုင်းအကြီးအကဲဟာ ကိုယ်ချင်းစာတရားမရှိဘူး၊ မကြာမီ လူရိုင်း

ဝေတာနာတပေ

တွေရဲ့ အသက်ကိုစတေးပြီး တောင်ပေါ်ကို မရရအောင် တက်မှာပဲ၊
မင်းတို့ အားလုံး မပေါ့ကြနဲ့”

ဟုပြောလေ၏။ ကျွန်ုပ်တို့လူစုသည် မကြာမီက လာရောက်
ပူးပေါင်းသော လူရိုင်းသုံးယောက်မှလွဲ၍ အားလုံးသေနတ်ကိုယ်
ကိုင်ထားကြ၏။

ထိုအချိန်မှစ၍တောင်ပေါ်၌ ရိက္ခာများကို စတင်စုဆောင်း
လေ၏။

တောင်ပေါ်တွင် စမ်းချောင်းတစ်ခု စီးဆင်းနေသဖြင့်
သောက်ရေအတွက် အဆင်ပြေနေလေ၏။

နောက်တစ်နေ့သို့ရောက်သောအခါ အဝေးဆီမှ ချီတက်လာ
သော လူရိုင်းအုပ်စုကို မြင်တွေ့ရလေ၏။

ကျွန်ုပ်တို့သည် လူရိုင်းများကို ဦးဆောင်လာသူအား
မှန်ပြောင်းဖြင့်ကြည့်လိုက်ရာ ကျွန်ုပ်တို့၏ မိတ်ဆွေကြီးခန္တီဖြစ်နေ
ကြောင်း စိတ်မကောင်းဖွယ် မြင်တွေ့လိုက်ရ၏။

ခန္တီသည် လူရိုင်းခေါင်းဆောင်၏ စေခိုင်းချက်ကို မတွန်း

လှန်နိုင်ဘဲ ကျွန်ုပ်တို့အား တိုက်ခိုက်ရန် ဦးဆောင်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်
ပုံရ၏။

ကျွန်ုပ်တို့သည် တောင်ပေါ်ရှိ ပစ်ကွင်းကောင်းသောနေရာ
များကို ရွေးချယ်၍ လူစုခွဲပြီး တိုက်ခိုက်ရန် ပြင်ကြ၏။ ဦးထိပ်သီးက

“လူရိုင်းအင်အား အင်မတန်များတယ်၊ လူရိုင်းအကြီးအကဲ
နဲ့ လက်တစ်ဆုပ်စာ လူရိုင်းတွေကလွဲရင် ရှိသမျှ လူရိုင်းအားလုံး
ဒီတိုက်ပွဲမှာ ပါမယ်ထင်တယ်၊ ငါတို့တစ်နေရာတည်းမှာ စုဖြုံပြီး
တော့ ခုခံလို့မဖြစ်နိုင်တော့ဘူး၊ တောင်ပတ်လည်မှာ လူစုခွဲပြီး
စုခံရမယ်၊ ကျည်ဆန်တွေကို ချွေတာပြီး ပိုင်လောက်ပြီဆိုမှ
ပစ်ခတ်ပါ”

ဦးထိပ်သီးသည် သေနတ်မပစ်တတ်သော လူရိုင်း (၃)
ယောက်အား လက်နက်ခဲယမ်းများကို သယ်ဆောင်ရန် တာဝန်ပေး
အပ်၏။

ဦးတာတောက မှန်ပြောင်း၌ မြင်တွေ့ရသော လူရိုင်းများကို
ကြည့်၍ သက်ပြင်းချလိုက်ပြီး

“ကျွန်ုပ်တို့မိတ်ဆွေခန္တီကို မပစ်ချင်ဘဲ ပစ်ရတော့မယ်”

ဟုပြောလေရာ ဦးထိပ်သီးက လက်ကာပြု၍

“ခန္တီကို နောက်ဆုံးအချိန်ထိ အသက်ရှင်လျက်ပဲရှိချင်တယ်”
သူဟာ အသိဉာဏ်ရှိတဲ့ လူရိုင်းတစ်ယောက်ပဲ”

ဟုပြောလေ၏။ ကျွန်ုပ်က ဦးတာတေထံမှ မှန်ပြောင်းကို
ယူကြည့်လိုက်ရာ လူရိုင်းအကြီးအကဲ၏သားကို မြင်တွေ့ရ၏။

ထိုလူငယ်လေးသည် အသက်အရွယ်ငယ်သော်လည်း
အလွန် ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်သော စိတ်ဓာတ်ရှိသူဖြစ်၏။

မကြာမီ လူရိုင်းများသည် တောင်ပေါ်သို့ တရွေ့ရွေ့တက်
လာ၏။

ဦးထိပ်သီးသည် လူရိုင်းများ၏အခြေနေကို စောင့်ကြည့်၍
ပစ်ခတ်ရန် အမိန့်ပေးလိုက်၏။

လူရိုင်းများသည် ကျောက်တုံးကျောက်ခဲများဖြင့် တောင်
ပေါ်သို့ ပြန်လည်ပစ်ခတ်ကြ၏။

၎င်းတို့၏ ကျောက်တုံးပစ်သော အလေ့အကျင့် လွန်စွာ

ကောင်းမွန်ပုံရ၏။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ၎င်းတို့ပစ်ခတ်သော ကျောက်တုံး
များသည် ကျွန်ုပ်တို့အကာအကွယ် ယူထားသော ကျောက်ဆောင်
များကို တဒိုင်းဒိုင်းထိမှန်လေ၏။

အချို့သော လူရိုင်းများသည် တောင်ပေါ်သို့ လှံတိုများဖြင့်
ပစ်ခတ်ရန် ကြိုးပမ်း၏။

လှံတိုတစ်ချောင်းသည် ကျွန်ုပ်တို့၏ မလှမ်းမကမ်းတောင်
စောင်း၌ပင် စိုက်ဝင်၏။

ကျွန်ုပ်တို့လူစုကို လက်နက်ခဲယမ်းသယ်ဆောင်ပေးသော
လူရိုင်းတစ်ဦးကို ကျောက်တုံးထိမှန်၍ ပွဲချင်းပြီးသေဆုံးသွားခဲ့၏။

ကျန်သော လူရိုင်းနှစ်ဦးမှာလည်း အန္တရာယ်ကြားမှ ပြေး
လွှားနေရ၏။

ကျွန်ုပ်တို့၏ သေနတ်ထိမှန်၍ ကျဆုံးသော လူရိုင်းအင်အား
မှာ သုံးပုံတစ်ပုံခန့်ရှိသဖြင့် တိုက်ပွဲပြင်းထန်သည်ဟု ဆိုနိုင်၏။

လူရိုင်းများဘက်မှ အကျအဆုံးများလှသဖြင့် ၎င်းတို့သည်

တောင်ပေါ်သို့မတက်ဝံ့တော့ဘဲ ခပ်လှမ်းလှမ်း၌ တိုက်ပွဲကို ခေတ္တ
ရပ်တန့်နေကြ၏။

ထို့နောက် တိုက်ပွဲပြန်လည်စတင်ခြင်းမရှိတော့ဘဲ လူရိုင်းများ
သည် ကျွန်ုပ်တို့ကို ဝိုင်းရံထားလေ၏။

ဦးထိပ်သီးက သက်ပြင်းချ၍

“သူတို့ဘက်က ဒီလိုပဲ ဝိုင်းရံထားရင် ငါတို့အတွက်
ကြာရင် ရိက္ခာအခက်အခဲ ဖြစ်နိုင်တယ်”

ဟုပြောလေ၏။ ဦးတာတေက

“လူရိုင်းတွေ ညတိုက်ပွဲ မဆင်နိုင်ဘူးလား”

ဟုမေးမြန်းလေရာ ဦးထိပ်သီးက မျက်မှောင်ကြုတ်၍

“သူတို့ ညတိုက်ပွဲဆင်ရင် ငါတို့ဘက်က အများကြီး
ဒုက္ခရောက်နိုင်တယ်”

ဟုပြောလေ၏။ ကျွန်ုပ်တို့လူစု ညစာစားသောက်သော
အချိန်၌ မမျှော်လင့်သောအန္တရာယ်နှင့်ကြုံတွေ့ရ၏။

လူရိုင်းတစ်စုသည် တောင်ပေါ်သို့ မည်သို့မည်ပုံရောက်ရှိ

လာသည်မသိ။

တောင်စောင်း၌ တစ်ကိုယ်တည်းရှိနေသော မောင်ကကြီးကို
လူရိုင်းများက ဝိုင်းဝန်းတိုက်ခိုက်ကြ၏။

မောင်ကကြီးက

“ရန်သူတွေရောက်နေပြီ”

ဟုအော်ဟစ်ပြီး လူရိုင်းများကို ပုဆိန်ဖြင့် ပြန်လည်ခုခံ၏။

ဦးထိပ်သီးသည် မီးတုတ်တစ်ဖက် ခြောက်လုံးပြူးတစ်ဖက်

ကိုင်ကာ ထိုနေရာသို့ ပြေးလွှားသွား၏။

ကျွန်ုပ်နှင့်ဦးတာတေက အနောက်မှလိုက်ခဲ့၏။

ဦးထိပ်သီးလက်မှ မီးတုတ်အလင်းရောင်ဖြင့် ရန်သူလူရိုင်း

များကို ထင်ရှားစွာ မြင်တွေ့ရ၏။

မောင်ကကြီးသည် ပုဆိန်တစ်လက်ကို ရှေ့ယမ်း၍ လူရိုင်း

များကို ခုခံနေရ၏။

လူရိုင်းတစ်ဦးသည် ဦးတာတေကို ခုန်လွှားပြီး ဓားဖြင့်ခုတ်

ချလိုက်၏။

ဦးတာတေက နောက်သို့ဆုတ်၍ ရှောင်တိမ်းလိုက်ပြီး
 ခြေဖြင့် ဆောင့်ကန်လိုက်ရာ လူရိုင်းတောင်ပေါ်မှာ ပြုတ်ကျလေ၏။
 ကျွန်ုပ်၏ရှေ့သို့ လှံရှည်တစ်ချောင်းကိုင်ထားသော လူရိုင်း
 တစ်ဦး ရောက်ရှိလာသဖြင့် ခြောက်လှံးပြုံးနှင့်ဒိုင်းခနဲ ပစ်ချလိုက်၏။
 ကျွန်ုပ်တို့လူစုသည် ထိုအချိန်မှစ၍ ညပိုင်း၌ ရန်သူများကို
 ပိုမို၍ ဂရုစိုက်ရလေ၏။

နောက်တစ်နေ့သို့ရောက်သောအခါ ဦးထိပ်သီးက သေဆုံး
 နေသော လူရိုင်းများကို တောင်အောက်သို့ချ၍
 “မိုက်ရူးရဲ သားအဖကြောင့် လူရိုင်းတွေရဲ့အသက်စတေးရ
 တာပဲ၊ ငါတို့ရဲ့လူရိုင်းမိတ်ဆွေ ခန္တီနဲ့ဆွေးနွေးကြည့်မယ်”
 ဟုဆိုကာ တောင်အောက်သို့ ၎င်းကိုယ်တိုင်ဆင်းရန် ပြင်၏။
 ဦးတာတေက သက်ပြင်းချ၍
 “ခင်ဗျား အတင့်မရနဲ့နော်၊ လူရိုင်းတွေဟာ အသိဉာဏ်ရှိသူ”

လူတွေမဟုတ်ဘူး၊ ဆွေးနွေးလို့ဖြစ်ပါ့မလား။”

ဟုပြောလေရာ ဦးထိပ်သီးက

“ခန္တီဆိုတဲ့လူရိုင်းကြီးကတော့ ကျုပ်တို့ကို နားလည်မှုရှိ
မယ်ထင်တယ်”

ဟုဆိုကာ တောင်အောက်သို့ စတင်၍ဆင်းသွားလေ၏။

လူရိုင်းများသည် ဦးထိပ်သီး တောင်အောက်သို့ ဆင်းလာခြင်းကို
မြင်သောအခါ တိုက်ခိုက်ရန် အသင့်ပြင်ဆင်ကြ၏။

သို့သော် ဦးထိပ်သီး တစ်ကိုယ်တည်းဆင်းလာကြောင်းတွေ့
ရသောအခါ လူရိုင်းခေါင်းဆောင်ခန္တီက တိုက်ခိုက်ခြင်းမပြုရန်
တားဆီးလေ၏။ ဦးထိပ်သီးသည် တောင်အောက်သို့ တဖြည်းဖြည်း
ရောက် ရှိသွားလေ၏။

ကျွန်ုပ်တို့သည် ဦးထိပ်သီး အန္တရာယ်ဖြစ်လျှင် ကာကွယ်
နိုင်ရန် သေနတ်များကို အသင့်ချိန်ရွယ်ထား၏။ ဦးထိပ်သီးသည်
လူရိုင်းခေါင်းဆောင် ခန္တီကိုကြည့်၍

“အပြစ်မဲ့တဲ့လူတွေရဲ့အသက်တွေ အများကြီးသေဆုံးကုန်ပြီ”

တောနားစာပေ

ရှေ့ဆက်ပြီး ဒီလိုဆက်တိုက်နေရင် လူရိုင်းတွေအားလုံးသေကုန်
မှာပဲ”

ဟုပြောလိုက်ရာ လူရိုင်းကြီးခန္တီက

“ကျုပ်ဘာမှမတတ်နိုင်ဘူး၊ အကြီးအကဲရဲ့စေခိုင်းချက်အရ
မလုပ်လို့မရဘူး”

ဟုပြောလေ၏။ ဦးထိပ်သီးက

“ခင်ဗျားလုပ်လို့ရပါတယ်၊ ခင်ဗျားနဲ့ လူရိုင်းတွေအားလုံး
ကျုပ်တို့နဲ့ပူးပေါင်းပါ၊ ကျုပ်တို့ဆီမှာ ခင်ဗျားတို့ရဲ့အရှင်သားရှိတယ်၊
အရှင်သားကို လူရိုင်းခေါင်းဆောင်ဖြစ်အောင် ကျုပ်တို့ပိုင်းပြီးကူညီ
ပေးမယ်၊ လူရိုင်းအကြီးအကဲနဲ့ စုန်းမကြီးကို ကျုပ်တို့သတ်ပစ်မယ်၊
ခင်ဗျား သေသေချာချာစဉ်းစားပါ၊ ဒီအတိုင်းဆက်တိုက်နေရင်
လူရိုင်းတွေအားလုံး ကုန်လိမ့်မယ်၊ ကျုပ်တို့နဲ့ပူးပေါင်းမယ်ဆိုရင်တော့
လူရိုင်းတွေအားလုံး အသက်ရှင်မှာပဲ၊ ခင်ဗျားစဉ်းစားပြီး ကျုပ်တို့နဲ့
ပူးပေါင်းမယ်ဆိုရင် အမြန်ဆုံးတောင်ပေါ်ကို တက်လာခဲ့ပါ”

ဟုပြောပြီး ဦးထိပ်သီးသည် တောင်ပေါ်သို့ ပြန်လည်၍

တောနားစာပေ

တက်ခဲ့၏။

လူရိုင်းမိတ်ဆွေကြီးသည် ကျန်ရှိနေသော လူရိုင်းများကို တစ်လှည့်၊ သေဆုံးနေသူများကိုတစ်လှည့် ကြည့်ရှုပြီး မိမိဘာလုပ် သင့်သည်ကို စဉ်းစားဆင်ခြင်လေ၏။

နောက်ဆုံး၌ မိုက်ရူးရဲအကြီးအကဲကို စွန့်လွှတ်ပြီး လူရိုင်း များ၏အသက်ကို ကယ်တင်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။ လူရိုင်းခေါင်း ဆောင်ခန္တီသည် လူရိုင်းများကို သူ၏သဘောထားကို ပြောပြပြီး တိုင်ပင်လေရာ လူရိုင်းများသည် ခန္တီ၏ အကြံဉာဏ်ကို ဝမ်းသာ အားရလက်ခံကြလေ၏။

လူရိုင်းခေါင်းဆောင်ခန္တီသည် တောင်ပေါ်သို့ တစ်ကိုယ် တည်း တက်လာလေ၏။

ကျွန်ုပ်တို့သည် ထိုမြင်ကွင်းကိုကြည့်၍ အတော်ပင် စိတ်အေးသွားလေ၏။

အပြစ်မဲ့သော လူရိုင်းများ၏အသက်ကို ရက်ရက်စက်စက် သတ်ဖြတ်ရခြင်းကို မည်သူမျှ မလိုလားချေ။

ဝေတနာတပေ

လူရိုင်းခေါင်းဆောင် ခန္တီတောင်ပေါ်သို့ရောက်သောအခါ

ဦးထိပ်သီးက ၎င်း၏ပခုံးကို ပွေ့ဖက်၍

“ခင်ဗျားရဲ့ဆုံးဖြတ်ချက် အလွန်မှန်ကန်တယ်၊ ခင်ဗျားဟာ လူရိုင်းတွေအားလုံးရဲ့ ကယ်တင်ရှင်ပါပဲ”

ဟုမျိုးမွမ်းလေ၏။ ထိုအခါ မောင်ကကြီးက ဝင်ရောက်၍

“ကျုပ်ဖခင်ရဲ့ အရိုက်အရာကို ပြန်ခုခံရင် ခင်ဗျားကို ကျုပ်ရဲ့သစ္စာအရှိဆုံး လူလိုသတ်မှတ်ပြီး ချိုးဖြဲမယ်”

ဟုပြောလေရာ လူရိုင်းမိတ်ဆွေခန္တီက ခေါင်းခါယမ်း၍

“ကျုပ်ဘာမှမလိုချင်ပါဘူး၊ အေးအေးချမ်းချမ်းပဲ နေချင်တာပါ။ ကျုပ်တို့အားလုံး အေးအေးချမ်းချမ်း နေထိုင်စားသောက်ရတဲ့ ဘဝဟာ အဖိုးအတန်ဆုံးပါပဲ”

ဟုပြောလိုက်လေ၏။

ဝေတနာတပေ

လူရိုင်းရွာသို့ရောက်သောအခါ ကျွန်ုပ်တို့သည် လူရိုင်း
အကြီးအကဲ၏ တံနန်းထဲသို့ဝင်ရောက်သွားခဲ့၏။

တဲကြီးထဲ၌ လူရိုင်းအကြီးအကဲနှင့် ၎င်း၏လူယုတော်
အနည်းငယ်ကိုတွေ့ရ၏။

လူရိုင်းအကြီးအကဲသည် တိုက်ပွဲ၌ ၎င်းရုံးခိုမိသွားပြီဖြစ်
ကြောင်း ရိပ်စားမိသွား၏။

မောင်ကကြီးက လူရိုင်းအကြီးအကဲက မီးတဝင်းဝင်း
စောက်သော မျက်လုံးများဖြင့်ကြည့်၍

“ဒီနေ့ ခင်ဗျားရဲ့သေနေရောက်ပြီ၊ လူယုတ်မာကြီး”
ဟုပြောလိုက်ရာ လူရိုင်းအကြီးအကဲက ပုဆိန်ကို ကျစ်ကျစ်
ပါအောင် ဆုပ်ကိုင်၍

“သစ္စာဖောက်တွေကြောင့် တိုက်ပွဲမှာ မင်းတို့အနိုင်ရခဲ့တာ
ပဲ၊ ဒါပေမယ့် ငါတို့လူမျိုးတွေရဲ့ ထုံးတမ်းစဉ်လာအရ စစ်မြေပြင်မှာ
တိုက်ခိုက်ရင်း သေရတယ်၊ ငါ့လို လူမျိုးစုအကြီးအကဲတစ်ယောက်
က မြင့်မြတ်တဲ့သူအချင်းချင်း ယှဉ်ပြိုင်တိုက်ခိုက်ပြီးမှ သေသင့်တယ်။

လွန်ခဲ့သောညတိုက်ပွဲ၌ လူရိုင်းဘုရင်၏ ရိုင်းပြသော သာ
သေဆုံးသွားကြောင်းသိရ၏။

ကျွန်ုပ်တို့လူစုသည် လူရိုင်းများကို ဦးဆောင်ပြီး ယုတ်မာ
သော အကြီးအကဲရှိရာသို့ ချီတက်လာကြ၏။

လမ်းခရီး၌ မောင်ကကြီးက လူရိုင်းအကြီးအကဲကို ဖြုတ်
ပြီးနောက် လူရိုင်းများကို အေးချမ်းသာယာစွာ နေထိုင်ခွင့်ပြုမည်ဖြစ်
ကြောင်းကတိပြု၏။

ဒါကြောင့် မင်းနဲ့ငါ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် သူသေကိုယ်သေ
တိုက်ခိုက်မယ်၊ မင်းသတ္တိရှိရင် လက်ခံပါ။”

ဟုစိန်ခေါ်လိုက်ရာ မောင်ကကြီးသည် ငယ်စဉ်က မိမိချေ
မှောက်၌ ဖခင်ကို ရက်ရက်စက်စက်လုပ်ကြံခံရခြင်းအား အမှတ်ရ
သွားပြီး အံ့ကိုကြိတ်၍

“ရတယ်၊ ခင်ဗျားကို ဖခင်အတွက် လက်စားချေချင်နေ
တာနဲ့ အတော်ပဲ”

ဟု ဆိုကာ လူရိုင်းအကြီးအကဲနှင့် နှစ်ကိုယ်ချင်း တိုက်ခိုက်
ရန် သဘောတူလိုက်လေ၏။ ဦးထိပ်သီးက မောင်ကကြီးကို
ကြည့်၍

“ဖြစ်ပါ့မလား မောင်ကကြီး မတော်မဆ မင်းရှုံးခဲ့ရင်
ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။ သတ္တိကောင်းသော မောင်ကကြီးက

“ကျုပ်ရှုံးခဲ့ရင် ကျုပ်ဘက်က ဘယ်သူမှ ဝင်မကူပါနဲ့၊
ကျုပ်ကိုကူညီခဲ့ရင် ရှက်လွန်းလို့သေလိမ့်မယ်၊ ကျုပ်သေသွားရင်

လူရိုင်းအကြီးအကဲနဲ့ လူယုတ်မာတစ်စုကို သုတ်သင်ရှင်းလင်းလိုက်
ပါ၊ ပြီးရင် ခန္တီကို လူရိုင်းအကြီးအကဲအရိုက်အရာ ဆက်ခံပါစေ”

ဟုပြောပြီး မြေကွက်လပ်ဆီသို့သွားကာ လူရိုင်းအကြီးအကဲ
နှင့် တိုက်ခိုက်ရန် အသင့်ပြင်ဆင်လေ၏။

လူရိုင်းအကြီးအကဲသည် ကျယ်လောင်စွာကြွေးကြော်၍
မောင်ကကြီးကို စတင်တိုက်ခိုက်၏။

သူ၏တိုက်ခိုက်မှုများမှာ ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းလောက်
အောင် ပြင်းထန်၏။

သို့သော် မောင်ကကြီးသည် ငယ်စဉ်ကပင် ဆလုံများနှင့်
ဖင်လယ်ထဲ၌ ကြီးပြင်းခဲ့ပြီး ပသျှူးဓားပြများထဲမှ ကိုယ်ခံပညာကို
သင်ယူခဲ့ဖူး၏။ မောင်ကကြီးသည် ကိုယ်ခံပညာ အားကိုးဖြင့်
လူရိုင်းခေါင်းဆောင်အား ပြန်လည်တိုက်ခိုက်လေ၏။

တစ်ချိန်၌ မောင်ကကြီးသည် ကံဆိုးစွာဖြင့် မြေပေါ်သို့
ခြေခေါက်လဲသွား၏။ လူရိုင်းခေါင်းဆောင်သည် မောင်ကကြီးကို
ပုဆိန်ဖြင့် အားကုန်ခုတ်ပိုင်းလိုက်၏။ မောင်ကကြီးသည် ရှောင်လိမ့်

၂၁၄ မင်းမြတ်သူရ

ရန် မဖြစ်နိုင်တော့သဖြင့် လက်ထဲရှိပုဆိန်ကို မြှောက်၍ ပြန်လည်
ခုခံလိုက်ရာ ပုဆိန်နှစ်လက် ထိမိပြီး မီးပွင့်ထွက်သွား၏။

မောင်ကကြီးသည် လဲကျနေရာမှ လျှင်မြန်စွာထ၍ လူရိုင်း
ခေါင်းဆောင်အား ပြင်းတန်စွာတိုက်ခိုက်လေ၏။ ၎င်းတို့နှစ်ဦးသည်
သူမသား ကိုယ်မသားဖြစ်သဖြင့် သဲကြီးမဲကြီး တိုက်ခိုက်နေရ၏။

၎င်းတို့နှစ်ဦး၏တိုက်ပွဲသည် တဖြည်းဖြည်း အချိန်ကြာလာ
ပြီး နှစ်ယောက်စလုံး မောပန်းနွမ်းနယ်လာ၏။

တစ်ချိန်၌ အကြီးအကဲ၏ပုဆိန်ကို မောင်ကကြီးက ခုခံလိုက်
ရာ မောင်ကကြီး၏ပုဆိန်တစ်ပိုင်းပြတ်သွားပြီးလက်ထဲ၌ ပုဆိန်ရိုးသာ
ကျန်ရစ်ခဲ့၏။

မောင်ကကြီး၏ လက်နက်မဲ့သွားသဖြင့် လူရိုင်းခေါင်း
ဆောင်သည် ကျယ်လောင်စွာအော်ဟစ်၍ ပုဆိန်ဖြင့် ခုတ်ပိုင်းချ၏။
မောင်ကကြီးသည် ရှောင်တမ်းပြီး လူရိုင်းခေါင်းဆောင်၏လက်မှ
ပုဆိန်ကို ဝင်လု၏။

လူတို့နှစ်ယောက် အနီးကပ်သတ်ပုတ်ကြပြီး ပုဆိန်သည်

တောနာတပေ

မောင်ကကြီး၏လက်သို့ရောက်ကာ လူရိုင်းခေါင်းဆောင် အချိန်လွန်
ပြီး လဲလေ၏။

မောင်ကကြီးသည် လူရိုင်းခေါင်းဆောင်၏ ခေါင်းကို
လျှင်မြန်စွာ ခုတ်ပိုင်းလိုက်ရာ ယုတ်မာသောလူရိုင်းသည် ခေါင်းပြတ်
၍ မစွမဲလှ သေပွဲဝင်ရ၏။

လူရိုင်းခေါင်းဆောင် ရှုံးနိမ့်သွားသောအခါ လူရိုင်းများသည်
ဝမ်းသာအားရ ကပ်ကြွေးကြလေ၏။

မောင်ကကြီးသည် လက်နှစ်ဖက်ကိုမြှောက်၍ ၎င်းတို့၏
ဩဘာပေးခြင်းကို ခံယူ၏။

ကျွန်ုပ်တို့လူစုသည် ထိုအခါမှပင် မောင်ကကြီးအတွက်
စိတ်အေးနိုင်တော့၏။

ထိုအခိုက်မှာပင် စုန်းမကြီးသည် ကြောက်မက်ဖွယ်အသံ
ကြီးနှင့်ရယ်မောလိုက်ပြီး

“ဟီးဟီးဟီး... ခုတော့ မင်းအကြီးအကဲဖြစ်သွားပြီပေါ့။

မင်းကိုရှေ့ဆက်ပြီး ဘာတွေလုပ်ရမယ်ဆိုတာ ငါညွှန်ကြားမယ်”

တောနာတပေ

၂၁၆ မင်းမြတ်သုရ

ဟုပြောလိုက်ရာ မောင်ကကြီးသည် စုန်းမကြီးဘက်သို့ ပုဆိန်ဖြင့် ချိန်ရွယ်လိုက်ပြီး

“အရူးမကြီး ပါးစပ်ပိတ်ထားစမ်း၊ ဒီအချိန်ကစပြီး ဒီအရပ်မှာ ခင်ဗျားရှိဖို့မလိုဘူး၊ ခင်ဗျားကြောင့် လူတွေအများကြီး အသက်ဆုံးရှုံးရတယ်၊ ခင်ဗျားလဲ သူတို့နောက်ကို မကြာမီလိုက်ရမယ်”

ဟုဆိုလိုက်ရာ စုန်းမကြီးသည် မောင်ကကြီး၏တင်းမာသော သဘောထားကို ဂရုပြုပုံမရဘဲ တဟီးဟီးရယ်မော၍

“ဟီးဟီးဟီး...နင်ကငါ့ကို သတ်မယ်ပေါ့၊ နင်က ငါမရှိဘဲ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး လူတွေကို ခေါင်းဆောင်မှာလဲ၊ နင်ဘာမှ မသိဘဲ ခေါင်းဆောင်ရင် နင့်ကိုမကြာမီ လာသတ်သွားလိမ့်မယ်၊ နင်ငါတို့ လူမျိုးတွေရဲ့ လျှို့ဝှက်ချက်ကို ဘယ်လောက်သိလို့လဲ၊ ငါက အကြီးအကဲအဆက်ဆက်နဲ့နေလာခဲ့တယ်၊ ငါတို့ ရတနာသိုက်တွေ ဘယ်မှာ ရှိသလဲဆိုတာ နင်သိရဲ့လား၊ ဟီးဟီးဟီး... နင်ငါ့ကို သတ်လို့မရပါဘူး၊ ဒီလျှို့ဝှက်ချက်တွေ သိပြီးရင်တော့ ငါ့ကိုသတ်လို့ရတယ်”

ရတနာသိုက်

ဟုဆိုလိုက်ရာ မောင်ကကြီးသည် လူရိုင်းခေါင်းဆောင်အဆက်ဆက်နှင့် စုန်းမကြီး နေထိုင်ခဲ့ပုံကို သတိရပြီး သူမကို ရုတ်တရက် သတ်ဖြတ်ရန် စိတ်ကူးပြောင်းသွား၏။

ကျွန်ုပ်တို့လူစုသည် လူရိုင်းများနှင့် တိုက်ပွဲပြီးဆုံးသွားသဖြင့် ရတနာသိုက်ကို ဆက်လက်ပြီး ရှာဖွေကြလေ၏။

ရတနာသိုက်

အထောက်အထားတွေ၏။ ဦးထိပ်သီးက

“ရတနာသိုက်တွေပြီဟေ့”

ဟု ဝမ်းသာအားရအော်ဟစ်လိုက်လေ၏။

ကျွန်ုပ်တို့သည် ထိုနေရာကို တူးဖော်ကြည့်ရာ မြေကွက်လပ်
ကိုသာ တွေ့ရပြီး မည်သည့်ရတနာမျှ မတွေ့ရသဖြင့် အလွန်အံ့သြ
သွားလေ၏။

ပင်လယ်ဓားပြကြီးမိုးကြီး၏ ရတနာများကို လူရိုင်းများက
တူးယူသွားပြီလော။ ဦးတာတေက မျက်မှောင်ကြုတ်၍

“ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ၊ ရတနာသိုက်နေရာမှာ ဟောင်း
လောင်းကြီးဖြစ်နေပါလား”

ဟု ရှေ့တလေ၏။ ဦးထိပ်သီးက ဂေါ်ပြားကို မြေကြီးထဲသို့
ထိုးစိုက်ချ၍

“ငါတို့ရှေ့ကနေ တစ်ယောက်ယောက် ဦးသွားသလား၊
ဒါမှ မဟုတ် လူရိုင်းတွေပဲ တူးသွားတာလား”

ဟု ရှေ့တလေ၏။ ထိုအခိုက်မှာပင် ကျွန်ုပ်တို့၏ အနောက်

ကျွန်ုပ်တို့သည် မောင်ကကြီး လူရိုင်းခေါင်းဆောင်ဖြစ်သွား
သောအခါ ရတနာသိုက်မြေပုံအညွှန်းအတိုင်း ပင်လယ်ဓားပြကြီး
မိုးကြီး၏ ရတနာသိုက်ကို စတင်ရှာဖွေလေ၏။ ကျွန်ုပ်တို့သည်
မြေပုံကိုကိုင်၍ ကျွန်းနေရာအနှံ့လိုက်လံရှာဖွေ၏။

ထိုအခါ ကျွန်းတစ်နေရာရှိ သစ်ပင်ကြီးသုံးပင်၏ အလယ်
ဗဟို၌ ပင်လယ်ဓားပြကြီးမိုးကြီး၏ ရတနာသိုက်ရှိကြောင်း

ဝေတာနာတပေ

ဝေတာနာတပေ

၂၂၀ မင်းမြတ်သူရ

မှတစ်ပါးဟီးရယ်မောလိုက်သော ကြောက်မက်ဖွယ်အသံကြီးကို ကြား
လိုက်ရသဖြင့် လှည့်ကြည့်လိုက်ရာ လူရိုင်းများ ကိုးကွယ်သော
စုန်းမကြီး ဖြစ်နေ၏။

စုန်းမကြီးက

“ရတနာတွေ ရှာနေတာလား၊ မရှိတော့ဘူး၊ ရှာမနေနဲ့၊
ရတနာတွေ ဘယ်မှာရှိသလဲဆိုတာ သိနိုင်တဲ့သူ ကမ္ဘာပေါ်မှာ
ငါတစ်ယောက်တည်းရှိတယ်”

ဟုပြောလိုက်ရာ ဦးတာတေက စုန်းမကြီးကို ပုဆိန်နှင့်
ရွယ်၍

“ရတနာတွေ ဘယ်မှာလဲ၊ မြန်မြန်ပြောစမ်း”

ဟုအမိန့်ပေးလိုက်၏။

လူရိုင်းတို့ ကိုးကွယ်သော စုန်းမကြီးသည် ကျွန်ုပ်တို့ကို
အလွန် မုန်းတီးရွံ့ရှာ၏။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်တို့ စေခိုင်းချက်ကို
လွယ်ကူစွာ လိုက်နာမည်မထင်ချေ။ သို့သော် ကျွန်ုပ်တို့မထင်မှတ်
သောစကားကို စုန်းမကြီးက ပြောလေ၏။

ဝေတနာစာပေ

“လူရိုင်းဘုရင် အဆက်ဆက်ရဲဝိညာဉ်တွေရှိတဲ့ သေမင်းဖြူ
နန်းတော်မှာ ရတနာတွေရှိတယ်၊ ဟီးဟီးဟီး... ဒီနေ့ရာကို ငါက
လွဲရင် ဘယ်သူမှ သွားလို့မရဘူး”

ဟု ပြောလေရာ ဦးထိပ်သီးက

“ခင်ဗျား ကျုပ်တို့ကို သေမင်းဖြူနန်းတော်ကို လိုက်ပို့ပေး

နိုင်မလား”

ဟုမေးမြန်းလိုက်၏။

စုန်းမကြီးက တဟီးဟီးရယ်မော၍

“လိုက်ပို့ပေးမယ်၊ သေမင်းဖြူနန်းတော်ကို နင်တို့လို လူတွေ

ရောက်သင့်တယ်”

ဟုကြောက်မက်ဖွယ်အသံကြီးဖြင့် ပြောလိုက်ရာ ကျွန်ုပ်၏
နားထဲတွင် စိမ့်ခနဲဖြစ်သွားပြီး

“ကျုပ်တို့က ဘာဖြစ်လို့ သေမင်းဖြူနန်းတော်ကို ရောက်
သင့်တာလဲ အဘွားကြီး၊ မဟုတ်တာတွေ မပြောနဲ့နော်”

ဟုမေးမြန်းလိုက်၏။ စုန်းမကြီးက တဟီးဟီးရယ်မော၍

ဝေတနာစာပေ

“သေမင်းဖြူနန်းတော်မှာ ဝိညာဉ်တွေ အများကြီးရှိတယ်၊
မင်းတို့ဘယ်တော့ သေမယ်ဆိုတာ ငါသိဟယ်၊ မင်းကတော့
သိနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး ကောင်လေး၊ မင်းတို့ဟာ ငါသေစေချင်တဲ့
အချိန်မှာ သေရမယ်၊ သေမင်းဖြူနန်းတော်ကို မင်းတို့သွားရမယ်၊
သေမင်းနဲ့တွေ့ရမယ်၊ သေလွန်ပြီးတဲ့ လူရိုင်းဘုရင်တွေရဲ့ဝိညာဉ်တွေ
နဲ့တွေ့ရမယ်၊ ဝိညာဉ်တွေက မင်းတို့ကို ဖိတ်ခေါ်နေတယ်”

ဟုပြောလိုက် ကျွန်ုပ်သည် စုန်းမကြီး၏စကားကြောင့် ထိတ်
လန့်တုန်လှုပ်သွားလေ၏။ ဦးတာတေက စုန်းမကြီးကို ပုဆိန်ဖြင့်
ချိန်၍

“အဘွားကြီး ရတနာတွေရှိတဲ့ သေမင်းဖြူနန်းတော်ကို
ခင်ဗျား လိုက်ပို့ပေးမယ်ဆိုတာ သေချာတယ်နော်”

ဟု ထပ်မံ၍ မေးမြန်းလိုက်ရာ အဘွားကြီးက တဟီးဟီး
ရယ်မော၍

“ဟီးဟီးဟီး...သေချာတယ်၊ သေချာတယ်၊ သေမင်းဖြူ
ရှိတဲ့နေရာကို အမြန်ဆုံးသွားရမယ်”

မေတ္တာစာပေ

ဟုပြောလေ၏။

ကျွန်ုပ်တို့လူစုသည် လူရိုင်းများ၏ နေရပ်သို့ရောက်သော
အခါ လူရိုင်းအကြီးအကဲ မောင်ကကြီးအား အကျိုးအကြောင်းပြောပြ
လေ၏။

ထိုအခါ မောင်ကကြီးက လူရိုင်းများ၏လျှို့ဝှက်ချက်နှင့်
ပတ်သက်၍ ကျွမ်းကျင်မှုမရှိသဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့၏ လူရိုင်းမိတ်ဆွေ
ခန္တီကို မေးမြန်းကြည့်၏။ ထိုအခါ လူရိုင်းမိတ်ဆွေခန္တီက

“စုန်းမကြီးပြောတာ မှန်တယ်၊ သေဆုံးသွားတဲ့ လူရိုင်း
ခေါင်းဆောင်အဆက်ဆက်ကို သေမင်းဖြူနန်းတော်ဆိုတဲ့ ကျောက်
တောင်ကြီးမှာ မြှုပ်နှံတယ်၊ လူရိုင်းခေါင်းဆောင်တွေ ပိုင်ဆိုင်သမျှ
စည်းစိမ်ဥစ္စာတွေလဲ သေမင်းဖြူနန်းတော်မှာရှိတယ်၊ သေမင်းဖြူ
နန်းတော်ဆိုပေမယ့် အလွန်ကြီးမားတဲ့ လိုဏ်ဂူကြီးတစ်လုံးဖြစ်တယ်၊
လိုဏ်ဂူကြီးရဲ့တံခါးကို လျှို့ဝှက်တဲ့ စက်ခလုတ်တွေနဲ့ ပိတ်ထား
တယ်၊ ဓားစက်လှံစက်တွေရှိတယ်လို့လဲ ကြားဖူးတယ်၊ ဒီလျှို့ဝှက်
ချက်တွေ အားလုံးကို စုန်းမကြီးတစ်ယောက်ပဲသိတယ်၊ စုန်းမကြီး

မေတ္တာစာပေ

ဟာ လူရိုင်းဘုရင် အဆက်ဆက်နဲ့နေထိုင်လာခဲ့တယ်။ ဒါကြောင့် သူ့ကို လွယ်လွယ်ကူကူ သတ်ဖြတ်လို့မဖြစ်တာပဲ”

ဟုပြောလေ၏။ ကျွန်ုပ်တို့သည် လူရိုင်းများပြောပြသဖြင့် အလွန်စိတ်ဝင်စားဖွယ်ကောင်းသော သေမင်းဖြူနန်းတော်ဆိုသည့် နေရာကို အမြန်ဆုံးသွားရောက်ကြည့်ရှုချင်စိတ်များ ဖြစ်ပေါ်နေလေ၏။

ကျွန်ုပ်တို့သည် နောက်တစ်နေ့မှစ၍ မောင်ကကြီး ဘို ခွင့်ယန် ကာ သေမင်းဖြူနန်းတော်သို့ သွားရန် စုန်းမကြီးကို ခေါ်ယူခဲ့၏။

မောင်ကကြီးသည် လူရိုင်းများကို စတင်အုပ်ချုပ်ကာစရှိ သေးသဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့နှင့်လိုက်ရန် မဖြစ်နိုင်ဘဲ ယုံကြည်စိတ်ချရသော လူရိုင်းအနည်းငယ်ကိုသာ ကျွန်ုပ်တို့နှင့်ထည့်ပေးလိုက်၏။

ကျွန်ုပ်တို့သည် နာရီပေါင်းများစွာ သွားလာပြီးနောက် တောင်ကြီးတစ်လုံးကို မြင်ရပြီး ထိုတောင်ကြီးပေါ်သို့ တက်ခါနီးတွင် စုန်းမကြီးက

“ဂူထဲကို မင်းအဆက်ဆက်ကတည်းက သာမန်လူတွေ

ဝင်ခွင့်မရှိတဲ့အတွက် အစောင့်လိုက်လာတဲ့ လူတွေ တစ်ယောက်မှ
မလိုက်ရဘူး၊ အခွင့်မရှိဘဲ လိုက်ဝင်ရင် ဂူထဲကပစ္စည်းတွေ မြင်မိပြီး
မျက်လုံးကန်းသွားလိမ့်မယ်”

ဟုပြောလိုက်ရာ လူရိုင်းများသည် ကြောက်ရွံ့ပြီး ဂူထဲသို့
မလိုက်ဝံ့ဘဲ တောင်အောက်၌သာ စောင့်နေကြ၏။

ကျွန်ုပ်တို့သည် အသက်အရွယ်ကြီးရင့်သော စုန်းမကြီးတစ်
ယောက်ကို ဆရာတင်၍ သေမင်းဖြူနန်းတော်သို့ ဝင်ရန်ပြင်ကြ၏။

တောင်ကြီးသည် အလွန်မက်စောက်ပြီး တောင်ပေါ်သို့
လူတစ်ယောက်သာ သွားလာနိုင်သောလမ်းရှိ၏။

လမ်း၏တစ်ဖက်တစ်ချက်၌ ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းသော
ချောက်ကြီးတစ်ခုရှိ၏။

ချောက်ထဲသို့ ကျသွားလျှင် အရိုးအသားပင် ရှာတွေ့နိုင်မည်
မဟုတ်ချေ။ တောင်တက်လမ်းသည် လေတဝှမ်းတိုက်ခတ်နေ၏။

အတန်ကြာအောင် တက်ပြီးသောအခါ တောင်တက်လမ်း
ဆုံးသွားပြီး ရှေ့၌ လူသွားရန်လမ်းမရှိတော့ဘဲ ကျောက်ဆောင်ကြီး

သာရှိသဖြင့် ဦးတာတေက

“လမ်းမှားနေပြီထင်တယ် အဘွားကြီး”

ဟုပြောလိုက်ရာ စုန်းမကြီးက ကြောက်မက်ဖွယ်ရယ်မော၍

“လမ်းမမှားပါဘူး၊ ဒီတောင်ပေါ်ကို ငါမျက်လုံးမရှိဘဲနဲ့
တောင် သွားလာနိုင်တယ်၊ ငါ့ဝိညာဉ်လဲ ဒီတောင်ပေါ်မှာပဲ နေရမှာပဲ”

ဟုပြောကာ စုန်းမကြီးသည် ကျွန်ုပ်တို့အား ခေတ္တစောင့်ခိုင်း
ပြီး တောင်၏တစ်ဖက်သို့ လျှောက်လှမ်းသွားလေ၏။

ခဏကြာလျှင် မိုးခြိမ်းသံကဲ့သို့ ကြောက်မက်ဖွယ် သံကြီး
ကို ကြားလိုက်ရသဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့အားလုံးထိတ်လန့်သွားလေ၏။

ထိုအခိုက်မှာပင် ကျောက်ဆောင်ကြီး၏နံရံ၌ လူတစ်ယောက်
ဝင်ထွက်သွားလာနိုင်သော အပေါက်တစ်ပေါက် ဖြစ်ပေါ်လာ၏။

စုန်းမကြီးသည် တောင်၏တစ်ဖက်မှ ပြန်လည်ထွက်ပေါ်
လာပြီး သူမ၏အနောက်မှ လိုက်၍ဝင်ရန် ကျွန်ုပ်တို့အားခေါ်ဆောင်
သွားလေ၏။

လိုဏ်ဂူကြီးအတွင်း မှောင်မည်းနေသဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့ ယူ

ဆောင်လာသော မီးတုတ်များကို ထွန်းညှိလိုက်လေ၏။

သိုဏ်ဝူထဲ၌ ဝက်ဘာကဲ့သို့ ကွေ့ကောက်သောလမ်းများ
ရှိကြောင်းတွေ့ရ၏။

ကျွန်ုပ်တို့သည် လမ်းမမှားစေရန် သတိထား၍ စုန်းမကြီး
အနောက်မှ လိုက်ကြ၏။

မကြာမီ အခန်းကျယ်ကြီးတစ်ခု၏အပေါက်ဝသို့ရောက်ပြီ
စုန်းမကြီးက အပေါက်ဝမှနေ၍ တဟီးဟီးရယ်မောကာ

“လာကြ လာကြ၊ ဒီအထဲကို ဝင်ကြ၊ သေမင်းဖြူတွေ
စောင့်နေတယ်”

ဟုအော်ဟစ်လိုက်ရာ စုန်းမကြီး၏ အသံကြောင့် ကျွန်ုပ်တို့
ရင်ထဲတွင် စိမ့်ခနဲ ခံစားလိုက်ရ၏။

ကျွန်ုပ်တို့လူစုသည် မီးတုတ်အလင်းရောင်ဖြင့် အခန်းထဲသို့
ဝင်လိုက်သောအခါ ကျောက်စားပြုကြီးတစ်လုံး၏ နံဘေး၌ ကျောက်
ဖြစ်နေသော လူရုပ်များကို ထိုင်လျက်အနေအထားနှင့် ရှိနေကြောင်း
တွေ့ရ၏။

ထိုလူရုပ်များသည် ထိုင်လျက်သေဆုံးနေသော ဘုရင်များ၏
ရုပ် အလောင်းများဖြစ်ပြီး ကျောက်ကဲ့သို့ ဖြူနေလေ၏။

လွန်ခဲ့သော ရက်အနည်းငယ်က မောင်ကကြီး သတ်ဖြတ်
လိုက်သော လူရိုင်းအကြီးအကဲ၏ ရုပ်အလောင်းကိုလည်းတွေ့ရ၏။

လူရိုင်းအကြီးအကဲ၏ ခေါင်းပြတ်ကြီးကို ကိုယ်ခန္ဓာ၌
ဖြန့်ဆက်ထားလေ၏။

ထိုရုပ်အလောင်း၌ ကျောက်အလွှာပါးပါးတစ်ထပ် ဖုံးအုပ်စ
ပြုနေလေ၏။

ကျောက်နံရံကြီး၏အပေါ်မှ ရေစက်များသည် လူရိုင်းအကြီး
အကဲ ခေါင်းပေါ်သို့ တစ်စက်ချင်းကျနေလေ၏။

ထိုအခါ စုန်းမကြီးက ကြောက်မက်ဖွယ်အသံကြီးဖြင့်
“အဲဒီ တစ်စက်ချင်း ကျနေတဲ့ရေက သူ့ကိုကျောက်ဖြစ်

အောင် ပြောင်းလဲပစ်လိုက်မယ်၊ သူဟာ မကြာမီ လူရိုင်းဘုရင်တွေ
လို ကျောက်ရုပ်ဖြစ်သွားမှာပဲ”

ဟုပြောကာ ကျွန်ုပ်တို့၏မျက်နှာကို တစ်ဦးချင်းကြည့်၍

“ဟီးဟီး...မင်းတို့ ဘယ်တော့သေမလဲဆိုတာ မင်းတို့ ဘယ်သိမလဲ၊ မင်းတို့မသိပေမယ့် ငါသိတယ်၊ ငါသေစေချင်တဲ့ အချိန်မှာ သေရမယ်၊ ရွာမှာကျန်နေတဲ့ လူရိုင်းအကြီးအကဲလဲ သေရမယ်၊ မင်းတို့ အားလုံး သေမင်းဖြူနန်းတော်မှာ နေရမယ်၊ မင်းတို့ နေရမဲ့နေရာကို နှစ်သက်သလား”

ဟုပြောလိုက်ရာ ဦးထိပ်သီးက

“ပီးတ်စမ်း အဘွားကြီး၊ မဟုတ်တာတွေ ပြောမနေနဲ့၊ ရတနာတွေ ဘယ်မှာလဲ၊ ကျွန်ုပ်တို့ကို ရတနာတွေရှိတဲ့နေရာကို အမြန်ပြစမ်း”

ဟုစေခိုင်းလိုက်ရာ စုန်းမကြီးသည် အခန်းတစ်ခန်း၏ရှေ့သို့ ခေါ်ဆောင်သွားပြီး

“လိုချင်တာ ယူကြစမ်း၊ မသေမီကြည့်ကြစမ်း”

ဟုပြောလိုက်၏။

ကျွန်ုပ်တို့သည် အခန်းထဲသို့ဝင်၍ ကြည့်ရှုလိုက်ရာ ကျောက် သေတ္တာကြီးသုံးလုံးထဲ၌ အပြည့်အမောက်ရှိနေသော ရွှေတုံးရွှေခဲများ

ဝေတနာစာပေ

ကို အံ့သြဖွယ် တွေ့ရလေ၏။ ကျွန်ုပ်က ရတနာများကိုကြည့်၍ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာဖြင့်

“ရတနာတွေ”

ဟု အော်ဟစ်လိုက်လေ၏။

ထိုရွှေတုံးရွှေခဲများသည် လူရိုင်းခေါင်းဆောင်အဆက်ဆက် ပိုင်ဆိုင်ခဲ့သော ပစ္စည်းများဖြစ်ပုံရ၏။ လူရိုင်းခေါင်းဆောင်များ သေသွားသောအခါ ၎င်းတို့နှင့်အတူ ပိုင်ဆိုင်သမျှ စည်းစိမ်ဥစ္စာများ ကို မြှုပ်နှံထားပုံရ၏။

ဦးထိပ်သီးသည် ခမ်းနားသော သေမင်းဖြူနန်းတော်ဆိုသည့်

လိုဏ်ဂူကြီးကို ကြည့်၍

“ဒီလိုဏ်ဂူကြီးကို လူရိုင်းတွေဆောက်တာမဖြစ်နိုင်ဘူး၊ သူတို့ အသိဉာဏ်နဲ့ ဒီလောက်ခမ်းနားတဲ့ လိုဏ်ဂူမျိုးကို မဆောက်နိုင်ဘူး၊ လူရိုင်းတွေထက် အသိဉာဏ်မြင့်တဲ့ လူမျိုးတစ်မျိုးက တည်ဆောက်ခဲ့တာဖြစ်မယ်”

ဟုပြောလေ၏။ ကျွန်ုပ်တို့သည် နောက်ထပ်ကျောက်

ဝေတနာစာပေ

သေတ္တာတစ်လုံးကို တွေ့ရ၍ ကြည့်လိုက်ရာ ကျောက်သံပတ္တမြားများ ဖြစ်ကြောင်းတွေ့ရ၏။

ဦးထိပ်သီးသည် ရဲရဲတောက်နေသော ပတ္တမြားကြီးတစ်လုံးကို ယူ၍ ကြည့်ရှုလိုက်ပြီး

“အင်မတန် အရည်အသွေးကောင်းတဲ့ ပတ္တမြားပဲ၊ ကျုပ်တစ်သက်မှာ ဒီလောက်ကောင်းတဲ့ ပတ္တမြားမျိုး တစ်ခါမှ မတွေ့ဖူးဘူး”

ဟုပြောလေ၏။

ကျွန်ုပ်က အနီးဆုံးအဆန်းတစ်ခုထဲသို့ ဝင်၍ကြည့်ရှုလိုက်ရာ ကျောက်သေတ္တာတစ်လုံးထဲ၌ ပင်လယ်ဓားပြအသုံးအဆောင်များနှင့် ရွှေဒင်္ဂါးများကိုတွေ့လေရာ ဝမ်းသာအားရဖြင့်

“ကျုပ်တို့ရှာနေတဲ့ ရတနာတွေဒီမှာဗျ”

ဟုအော်ဟစ်လိုက်ရာ ဦးထိပ်သီးတို့ အပြေးအလွှားဝင်ရောက်ကြည့်ရှုပြီး ဟုတ်မှန်ကြောင်း ဝန်ခံကြလေ၏။

ကျွန်ုပ်တို့သည် အနှစ်နှစ်အလလက ကြိုးပမ်းရှာဖွေကြသော

ဝေတနာတပေ

ပင်လယ်ဓားပြကြီးမိုးကြီး၏ ရတနာသိုက်ကို တွေ့ရသဖြင့် ပတ်ဝန်းကျင်ကိုမေ့လျော့သွားကြ၏။

ထိုအခိုက်မှာပင် မိုးခြိမ်းသံကဲ့သို့ ကျယ်လောင်သောအသံကြီးကို ကြားရသဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့သုံးယောက်စလုံး ဝင်ဇေါက်ရှိရာသို့ ကမန်းကတန်း ပြေးလွှားခဲ့၏။

ကျွန်ုပ်သည် မီးတုတ်ကိုကိုင်၍ ရှေ့ဆုံးမှပြေးလာခဲ့ရာ ဝင်ဇေါက်သို့ရောက်သောအခါ ကျွန်ုပ်တို့ဝင်ရောက်ခဲ့သော အပေါက်သည် လွန်စွာကျဉ်းမြောင်းသွားပြီး လူတစ်ကိုယ်ထွက်ရန် မဖြစ်နိုင်တော့ဘဲ ဖြစ်နေလေ၏။

တံခါးပေါက်၏အပြင်ဘက်၌ စုန်းမအိုကြီးသည် ကြောက်မက်ဖွယ်အသံကြီးဖြင့် အော်ဟစ်ရယ်မောနေလေ၏။

ကျွန်ုပ်တို့လူစု သတိပေါ့လျော့ခဲ့သဖြင့် စုန်းမကြီး၏ ထောင်ချောက်အတွင်းသို့ တျရောက်သွားလေ၏။

ဦးတာတေက

“အဘွားကြီး ဘာလုပ်တာလဲ၊ တံခါးဖွင့်ပေးစမ်း၊ ကျုပ်တို့

ဝေတနာတပေ

တစ်ခုခုဖြစ်ရင် ခင်ဗျားကို ရက်ရက်စက်စက် ညှဉ်းပန်းပြီးသတ်မှာ နော်”

ဟုခြိမ်းခြောက်လေရာ စုန်းမကြီးက ကြောက်ရွံ့ဟန်မရှိဘဲ ရယ်မော၍

“သေကြ၊ သေကြ၊ သေမင်းဖြူခန်းမကြီးမှာပဲ နင်တို့နေရမယ်၊ မကြာမီ နင်တို့ကို ကျောက်စက်ရေတွေ ဖုံးလွှမ်းပြီး နင်တို့ကိုယ်တိုင် သေမင်းဖြူတွေ ဖြစ်ကုန်လိမ့်မယ်”

ဟုဝမ်းသာအားရ ပြောဆိုလေ၏။

ထိုသို့ပြောဆိုနေစဉ်မှာပင် ကျောက်တံခါးကြီးသည် လုံးဝ ပိတ်ဆို့သွားလေ၏။

စုန်းမကြီးသည် ကျောက်တံခါး၏ခလုပ်ကို ပိတ်၍ ကျွန်ုပ်တို့ လူစုကို ရက်ရက်စက်စက် သတ်ဖြတ်ရန် ကြိုးစားခြင်းဖြစ်၏။

ကျွန်ုပ်တို့သည် ကျောက်တံခါးကြီးကို ခွန်အားဖြင့်အသုံးပြုပြီးဖွင့်ရန် မဖြစ်နိုင်သဖြင့် နံရံကိုမှီပြီး စိတ်ပျက်လက်ပျက်ထိုင်ချလိုက်လေ၏။

ကျွန်ုပ်တို့သည် ကျန်ရှိနေသော မီးတုတ်များကို ထွန်းညှိ၍ ဂူကြီး၏နေရာအနှံ့ထွက်ပေါက်ကို ရှာဖွေလေရာ မည်သည့်ထွက်ပေါက်ကိုမျှ မတွေ့ရချေ။

အတန်ကြာသောအခါ မီးတုတ်များ မီးဇာကုန်သွားပြီး အခန်းတစ်ခုလုံး မှောင်အတိကျသွားလေ၏။

ထိုအခါ ကျွန်ုပ်တို့လူစုသည် တဖြည်းဖြည်းစိတ်ဓာတ်ကျသလို ဖြစ်လာ၏။ စုန်းမကြီးက ကျွန်ုပ်တို့၏ပိညာဉ်များ သေမင်းဖြူခန်းမ၌သာ နေရတော့မည်ဆို၏။ ကျွန်ုပ်တို့အမှန်တကယ်သေဆုံးရတော့မည်လော။

ကျွန်ုပ်တို့လူစုသည် နံရံကိုမှီ၍ထိုင်ကာ မောင်ကကြီးတို့လူစုအချိန်မီ ရောက်ရှိနိုင်ပါစေဟူ၍သာ အသီးသီးဆုတောင်းနေကြ၏။

ကျွန်ုပ်တို့သည် မိမိ၏နောက်ဆုံးအချိန်ကို ရောက်ရှိပြီဟု ယူဆကာ မိခင်ကို အထူးသတိရနေ၏။

ထိုအခိုက်မှာပင် ဦးထိပ်သီးက နံရံကိုမှီနေရာမှ ခုန်ထ၍

“ငါ့စိတ်ထဲမှာ လေတိုက်လိုက်သလိုပဲ၊ လေဝင်ပေါက်တစ်

ပေါက်တော့ ရှိရမယ်၊ ရှာကြဟေ့”

ဟုဆိုကာ လေဝင်ပေါက်ကို ဝိုင်းဝန်းရှာဖွေကြလေ၏။

ထိုသို့ရှာဖွေပြီး နံရံတစ်ခု၏ အက်ကွဲကြောင်းတစ်ခုကိုတွေ့ရပြီး အက်ကွဲကြောင်းမှလေများတိုက်ခတ်နေကြောင်းရိပ်စားမိလိုက်၏။

ကျွန်ုပ်တို့သည် စိတ်အားတက်ကြွသွားပြီး ကိုယ်နှင့်မကွာဆောင်ထားသော ဓားများကိုထုတ်၍ ကျောက်နံရံကို ဖောက်ထွင်းလေ၏။

အတန်ကြာအောင် ဖောက်ထွင်းပြီးနောက် ကျွန်ုပ်တို့၏ ဓားများကျိုးသွားပြီး လူတစ်ယောက်စာ အပေါက်တစ်ပေါက်လည်း ဖြစ်ပေါ်လာ၏။ ထိုအပေါက်ကြီးမှ လိုဏ်ဂူကြီးအောက်သို့ဆင်းနိုင်သော လှေခါးထစ်များကို တွေ့ရ၏။

ထိုလှေခါးထစ်များအတိုင်း အောက်သို့ဆင်းသောအခါ လမ်းနှစ်လမ်းကို တွေ့ရပြီး လေများတိုက်ခတ်နေသော လက်ယာလမ်းအတိုင်း ကျွန်ုပ်တို့ဆက်လိုက်သွား၏။

ကျွန်ုပ်တို့ဆက်လက်သွားလာခဲ့ရာ ရေသံကို ကြားရသဖြင့်

တောနားတပေ

ဝမ်းသာအားရ ဆက်လျှောက်လေ၏။

မကြာမီ စမ်းချောင်းလေးတစ်ခု စီးဆင်းနေကြောင်း တွေ့ရသဖြင့် ဝမ်းသာအားရ ရေများကိုသောက်ကြလေ၏။

ကျွန်ုပ်တို့သည် ရေကို အဝသောက်ပြီးနောက် လာရာလမ်းအတိုင်းပြန်တက်သွားပြီး လက်ဝဲဘက်လမ်းအတိုင်း သွားခဲ့ပြန်၏။ ထိုလမ်းသည် အမြင့်သို့တက်သောလမ်းဖြစ်၍ မကြာမီ အထက်ဘက်မှ အလင်းရောင်ကိုမြင်ရ၏။

ကျွန်ုပ်တို့လွတ်မြောက်ရန် မျှော်လင့်ချက်ရောင်ခြည် လင်းလက်လာသဖြင့် ဆက်လက်သွားလာခဲ့ရာ အပေါက်ငယ်တစ်ခု ကိုမြင်ရ၍ တိုးထွက်လိုက်၏။

ထိုအပေါက်ငယ်မှ တစ်ဆင့်ဆက်လက်တိုးဝင်ခဲ့ရာ တောနက်ကြီးတစ်ခုအတွင်းသို့ ရောက်ရှိသွားကြောင်းတွေ့ရသဖြင့် ဦးတာတေက ဝမ်းသာအားရ အော်ဟစ်လိုက်လေ၏။

“လွတ်ပြီဟေ့၊ ငါတို့ ဂူထဲမှာ မသေတော့ဘူး”

ကျွန်ုပ်တို့သည် တောအတွင်း လှည့်လည်သွားလာခဲ့ရာ

တောနားတပေ

မကြာမီ တောင်အောက်၌ အစောင့်ချထားသော လူရိုင်းများကို
ပြန်တွေ့ရလေ၏။

လူရိုင်းများသည် ကျွန်ုပ်တို့ လိုက်ဂူထဲ၌ အချိန်ကြာနေ
သဖြင့် စိုးရိမ်သောကရောက်နေကြောင်းပြော၏။

စုန်းမကြီးမှာလည်း ယခုထက်တိုင် လိုက်ဂူထဲမှ ထွက်မလာ
သေးကြောင်းပြောလေ၏။

စုန်းမကြီးအတွက် ဤလမ်းမှလွဲ၍ ထွက်ရန်လမ်းမရှိကြောင်း
သိရ၏။

ဤသို့ဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့၏ ရတနာသိုက် ရှာပုံတော်ခရီးစဉ်သည်

မအောင်မြင်ဘဲ လူရိုင်းရွာသို့ ပြန်ခဲ့ကြလေ၏။

ကျွန်ုပ်တို့သည် မောင်ကကြီးအား စုန်းမကြီး၏ ရက်ရက်
စက်စက် အကောက်ကြံပုံများကို ပြောပြလေရာ မောင်ကကြီးက
ဒေါသတကြီး တက်ခေါက်၍

“မိန်းမယုတ်ကြီး၊ ဒင်းကို ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် အဆုံးစီရင်
မှ ကျေနပ်မယ်”

ဟုပြောလေ၏။

ထို့နောက် မောင်ကကြီးသည် လူရိုင်းစစ်သည်များအား
လက်နက်အပြည့်အစုံဖြင့် စုန်းမကြီးကိုရှာဖွေရန် စေလွှတ်လိုက်သည်။

လူရိုင်းစစ်သည်များသည် နှစ်ရက်ခန့်ရှာဖွေပြီး စုန်းမကြီးကို
မတွေ့သဖြင့် ရွာသို့ပြန်လာ၏။

မောင်ကကြီးသည် မကျေနပ်နိုင်သေးဘဲ ၎င်းကိုယ်တိုင်
ဦးစီး၍ နောက်လိုက်နောက်ပါများနှင့် စုန်းမကြီးကို ရှာဖွေလေ၏။

ကျွန်ုပ်တို့လူစုသည် စုန်းမကြီးကိုတွေ့ပါစေဟု ကျိတ်၍ဆု
တောင်းနေလေ၏။

စုန်းမကြီးကို ရှာဖွေတွေ့ရှိခဲ့လျှင် သေမင်းမြူလိုက်ကြီး၏
လျှို့ဝှက်တံခါးများကို ဖွင့်ခိုင်းကာ လိုက်ရုတ်သို့ နောက်တစ်ကြိမ်
ဝင်ရောက်ပြီး ရတနာများကို ရယူလိုသေး၏။

သို့သော် ရက်အနည်းငယ်ကြာသောအခါ မောင်ကကြီး
ကိုယ်တိုင် ပင်ပန်းနွမ်းနယ်စွာ ပြန်လည်ရောက်ရှိလာပြီး စုန်းမကြီး
ကို ရှာမတွေ့တော့ဘဲ လိုက်ရုတ်၌ မိမိကိုယ်မိမိ အဆုံးစီရင်သွားပုံ

ရသည်ဆို၏။

ကျွန်ုပ်တို့၏ ရတနာသိုက်ရှာဖွေသော အိပ်မက်ကြီးလည်း

မြို့ဖျက်သွားချေပြီ။

ဟုပြောလေရာ ကျွန်ုပ်တို့က မဖြစ်နိုင်ကြောင်းငြင်းဆန်
လေ၏။

ထိုအခါ မောင်ကကြီးကတစ်ဖန် ဤကျွန်းတွင် နေထိုင်လျှင်
မိန်းမလှများနှင့် လယ်မြေများ၊ ကျွဲနွားများကို ကျွန်ုပ်တို့အတွက်
ခွဲဝေပေးမည်ဖြစ်ကြောင်း ပြောဆို၍ စည်းရုံးပြန်၏။

ဦးထိပ်သီးက မောင်ကကြီး၏ စည်းရုံးပုံကို နားထောင်၍
ရယ်မောကာ

“မင်း ငါတို့အကြောင်း သိရက်သားနဲ့ ဒီစကားကိုပြောရ
သလားကွာ၊ ငါတို့ဟာ စည်းစိမ်တွေမက်လို့ ရောက်လာတာမဟုတ်
ဘူးကွာ၊ စွန့်စားခြင်းကို အလိုရှိလို့ ဒီအရပ်ကိုရောက်လာကြတာ၊
ရန်မကြီးကို ရှာမတွေ့ပေမယ့် ရတနာတွေကို လိုချင်ရင် တောင်ကြီး
ကို ဒိုင်းနုမိုက်နဲ့ ဖြိုပြီး ယူရင်ရနိုင်တာပဲ၊ ဒါပေမယ့် ငါတို့က
ရတနာတွေကို မက်တာမဟုတ်ဘူး၊ ပင်လယ်ဓားပြကြီးမိုးကြီးရဲ့
ရတနာသိုက်ဟာ ဘယ်နေရာမှာရှိသလဲဆိုတာ စွန့်စွန့်စားစားနဲ့
ရှာဖွေတာ၊ ဒီနေ့ ပင်လယ်ဓားပြကြီးမိုးကြီးရဲ့ ရတနာသိုက်ကို

ကျွန်ုပ်တို့သည် လူရိုင်းရွာ၌ တစ်လခန့်နေထိုင်ပြီးနောက်
ကျွန်ုပ်တို့ တိုင်းပြည်သို့ပြန်ရန် အချိန်သင့်ပြီဖြစ်ကြောင်း သုံးဦးစလုံး
တညီတညွတ်တည်း ဆုံးဖြတ်ကြလေ၏။

ထိုသို့ဆုံးဖြတ်သည့်အကြောင်းကို မောင်ကကြီးအား ပြောပြ
လိုက်ရာ မောင်ကကြီးက စိတ်မကောင်းဟန်ဖြင့်

“ခင်ဗျားတို့ ပြန်တော့မယ်ဆိုတော့ ကျွန်တော့်ရင်ထဲမှာ
မကောင်းဘူးဗျာ၊ ခင်ဗျားတို့ ဒီကျွန်းမှာပဲ တစ်သက်လုံးနေသွားကြ
ပါလား”

BURMESE CLASSIC

ငါတို့တွေ့ခဲ့ပြီ၊ ငါတို့အတွက် ဒီလောက်ကျေနပ်စရာကောင်းတာ ဘာမှမရှိဘူးကွာ၊ အစကတည်းက ရတနာတွေကို ရမယ်ဆိုရင် တောင် ငါတို့အတွက် သုံးစွဲမယ်ဆိုတဲ့ ရည်ရွယ်ချက်မရှိဘူး၊ အများ အကျိုးအတွက် ဝေခွဲပြီး သုံးကြမှာကွ၊ မင်းဟာ ငါတို့ရဲ့မိတ်ဆွေ အရင်းအချစ်ကြီးပါ၊ ငါတို့ရဲ့ စိတ်ဓာတ်ကို နားလည်စမ်းပါကွာ”

ဟုပြောလိုက်ရာ မောင်ကကြီးသည် ကျွန်ုပ်တို့လူစုကို ကျွန်း ဌ်နေထိုင်ရန် မပြောတော့ဘဲ ကျွန်ုပ်တို့ ပင်လယ်ခရီးထွက်ရန် ရိက္ခာ များကို ရှာဖွေစုဆောင်းပေးလေ၏။

ပင်လယ်ပြင်အတွက် စိတ်ချရသော လှေတစ်စီးကိုလည်း လူရိုင်းများ ဝိုင်းဝန်းတည်ဆောက်ပေးကြ၏။ အလုံးစုံ ပြင်ဆင်ပြီး သောအခါ ပင်လယ်ခရီးထွက်ရန် အသင့်ဖြစ်နေလေ၏။

ကျွန်ုပ်တို့သည် ရာသီဥတုကောင်းမွန်သော နေ့တစ်နေ့၌ လူရိုင်းများကို စွန့်ခွာခဲ့ပြီး ကျွန်းမှထွက်ခဲ့၏။

ကျွန်ုပ်တို့လှေကို လူရိုင်းများအားလုံး သောင်ပြင်သို့ လိုက်လံ ပို့ဆောင်ပေးကြ၏။

ကျွန်ုပ်တို့သည် ပင်လယ်ပြင်၌ သုံးရက်ခန့်လှော်ခတ်ပြီး ကံကောင်းထောက်မစွာဖြင့် ပသျှူးကျွန်းဆွယ်မှ ကုန်သွယ်တစ်စီး က ကယ်တင်ကာ မြန်မာပြည်သို့ ပြန်လည်ပို့ဆောင်ပေးခဲ့၏။

ထို့နောက် မြန်မာပြည်၏ တောင်ဘက်ဆုံး တံငါရွာ
ကလေး၌ ဆင်းသက်ခဲ့လေ၏။

မြန်မာမြေသို့ ပြန်လည်ရောက်ရှိသောအခါ ကျွန်ုပ်က
“ပင်လယ်ဓားပြကြီးရဲ့ ရတနာသိုက်ကို ရောက်ရက်သားနဲ့
ရွှေဒင်္ဂါးလေးတစ်ပြားတောင် အမှတ်တရအနေနဲ့ မပါလာခဲ့တာ
နာတယ်ဗျာ”

BURMESE
CLASSIC
.com

ဟုပြောလေရာ ဦးထိပ်သီးက သဘောကျဟန်ဖြင့် ရယ်
မော၍

“ဟားဟားဟား... မပူပါနဲ့ကွာ၊ မင်းအတွက် အမှတ်တရ
တစ်ခု ငါယူလာခဲ့ပါတယ်၊ သေမင်းဖြူခန်းမထဲမှာ ပတ္တမြားကြီး
တစ်လုံးကို အရည်အသွေးကောင်းလွန်းလို့ ငါစစ်ဆေးကြည့်နေတုန်း
စုန်းမကြီးကြောင့် ကျောက်တံခါးကြီးကျလာတဲ့အတွက် ငါတို့ သုံး
ယောက်စလုံး ထိတ်လန့်တကြားပြေးခဲ့ကြရတယ်၊ အဲဒီတုန်းက
ပတ္တမြားကြီးကို ငါ့ဘောင်းဘီအိတ်ထဲ ယောင်ယမ်းပြီး ထည့်ခဲ့
တယ်ကွ၊ ဟောဒီမှာလေကွာ”

ဝေတာနာတပေ

ဟု ဆိုကာ ဘောင်းဘီအိတ်ထဲမှ ပတ္တမြားကြီးကို ထုတ်၍
ကျွန်ုပ်အားပေးလေ၏။ ကျွန်ုပ်က အလွန်အဖိုးထိုက်တန်ဟန်တူသော
ပတ္တမြားကြီးကိုကြည့်၍

“ဒီလိုတော့ ကျုပ်တစ်ယောက်တည်း မယူပါရစေနဲ့ဗျာ၊
ပတ္တမြားကြီးကို ထုခဲ့ရောင်းချပြီး သုံးယောက်စလုံး အညီအမျှ
ခွဲယူရအောင်”

ဟု ပြောလေရာ လူစွန့်စားကြီးနှစ်ဦးက ကျွန်ုပ်စကားကို
လက်မခံဘဲ ကျွန်ုပ်လက်ထဲသို့ ပတ္တမြားကြီးကို အတင်းအဓမ္မ
အပ်နှံကာ ထိုနေရာမှပင် လမ်းခွဲထွက်သွားလေတော့၏။

ကျွန်ုပ်သည် လူစွန့်စားကြီးနှစ်ဦးပေးအပ်ခဲ့သော ပတ္တမြား
ကြီးကိုယူကာ မိခင်၏ ပင်လယ်ဓားပြထမင်းဆိုင်လေးသို့ ပြန်ခဲ့
လေ၏။

နောင်နှစ်များစွာ ကြာမြင့်သောအခါ ကျွန်ုပ်သည် ပတ္တမြား
ကြီးကိုထုခဲ့၍ သင်္ဘောတစ်စီးကို ဝယ်ယူကာ စင်္ကာပူ၊ မလေးရှား၊
ဘော်နိုယို အစရှိသော အရပ်များသို့ ကုန်ကူးရောင်းဝယ်နေ

ဝေတာနာတပေ

လေတော့၏။ ထိုသို့ ပင်လယ်ခရီးသွားလာသည့် အခါတိုင်း
လူရိုင်းများရှိသည့် ကျွန်းကို ရှာဖွေကြည့်ရာ မည်သို့မျှ မတွေ့နိုင်
တော့ချေ။ အရာအားလုံး ပြီးဆုံးသွားချေပြီ။

(ဘာမှ မသိသော)
မင်းမြတ်သူရ

- ၁။ တေးပုလင်းမင်းအောင်နှင့် ပုထောင်
- ၂။ တေးပုလင်းမင်းအောင်နှင့် ဝန်ခံကြယ်တား
- ၃။ တေးပုလင်းမင်းအောင်နှင့် နေမင်းတံသမီးတော်
- ၄။ တေးပုလင်းမင်းအောင်နှင့် ချွေမိုးမိုး၊ ရွာစေတီ
- ၅။ တေးပုလင်းမင်းအောင်နှင့် ဘက်တူရင် လူမရွေးဘူး
- ၆။ တေးပုလင်းမင်းအောင်နှင့် ချီနုတ်သူတာရွာပုံတော်
- ၇။ တေးပုလင်းမင်းအောင်နှင့် အမျိုးကောင်းသောအမည်ပွင့်ကောင်း
- ၈။ ပွဲကျောစီးသောမျိုးကောင်း
- ၉။ ရွှေဂျီနီနှင့် တန်ခိုးရှင်
- ၁၀။ ဦးမရတနာသိုက်
- ၁၁။ မြေဝါတောင်နတ်မင်း
- ၁၂။ ကမ္ဘာ့ထိတစ်ထောင်
- ၁၃။ ရေလယ်ခေါင်သောင်တွန်း နတ်သမီးနေတဲ့ကျွန်း
- ၁၄။ တေးပုလင်းမင်းအောင်နှင့် တေးနောယာကွ
- ၁၅။ လင်းနီ တောင်ကိုရိုက်စာ
- ၁၆။ ဝိဝံသီနှင့်လိုက်လှ
- ၁၇။ တေးပုလင်းမင်းအောင်နှင့် သမင်မြိုင်
- ၁၈။ လနတ်သမီး
- ၁၉။ ခေါင်းမင်းရာစာ
- ၂၀။ နေ့ ဝန်ခံပါးသိုက်
- ၂၁။ မောင်နုနုနတ်တော်
- ၂၂။ မောင်လောသု ရွာလျှင်တွေ့
- ၂၃။ မိုးကြိုးထဲခွန်
- ၂၄။ သွလက်မောင်နုမ

